

ORKUN UÇAR

S İ N

SARI İSTİLÂ

HABİS ÜÇLEMESİ - II

DERZULYA

EPİK-FANTEZİ ROMAN

Yazarın Yayınevimizden Çıkan Kitapları

ASİ

METAL FIRTINA-2 (Kayıp Naaş)

METAL FIRTINA-3 (Kızıl Kurt)

METAL FIRTINA-4 (Turan)

KIZIL VAİZ

ZİFİR

DERİN İMPARATORLUK

ABSERZAHİL'İN DERZULYA TARİHÇESİ

Ey okur; ben Abserzahil Pol5 Kaldorin... Bu tarihçe; üstü kül, kemik ve zehirli toprakla örtülü gerçeğin eşelenmesinin bir sonucudur.

Gölgeler ve sisler çabamı neredeyse başarız kılacakken kader karşıma bir rehber çıkardı: O, Patrick Sarp Gray'dir.

Eski dünyamızı Janus'un karşı konulmaz iradesi öldürdü ve Derzulya'yı sınırsız kötülüğüyle inşa etti.

Kızıl Vaiz şöyle düşünüyordu:

"Tarihi yazan şimdiye hâkim olur, şimdiye hâkim olan geleceği oluşturur."

Janus, Derzulya'yı kendi hastalıklı zihninden doğururken, harcı kadim dünya Arz'ın yıkıntılarıydı. Onun hükmü sadece krallıklar üzerinde değil, insanların beyninin içindeydi. Tamamen kendisinin vaftiz ettiği bir Derzulya istiyordu.

Ortasında Mentazamor adlı iç denizi olan, etrafı sığ okyanuslarla çevrili Derzulya dünya üzerindeki tek kıtaydı. Ve grihavariler için bir oyun sahasıydı.

İşte bu nedenle elindeki anlatı, Janus ve tanrısı Habis'e karşı mücadeleden bir parçasıdır.

* * *

Büyük Kargaşa'nın nasıl başladığı tam olarak bilinmiyor. Belki gökten inen ateş topu, belki derinliklerdeki sıcak nehrin üzerinde yüzen büyük kıtanın aniden yer değiştirmesi, belki de eski insanların yıldırımlar yaratan korkunç silahlarla yaptıkları bir savaş... Belki hepsi...

Elimizde kalan az sayıdaki yazılı belge, nesilden nesile anlatılan Büyük Kargaşa efsaneleri veya lanetlenmiş batıdaki, geceleri parıldayan bölge gibi kanıtlar bize bu açıdan karışık bilgiler veriyor... Kimi gökyüzünden inen bir ateş topunun denize düştüğünü, dalgaların kıyı kentlerini yok ettiğini, ardı ardına depremlerin yaşandığını; kimi kadim yeryüzü yasalarının bozulduğunu; kimi de bizim hayal bile edemeyeceğimiz, yok edici silahların ölüm kustuğunu söylüyor.

Günler boyu süren karanlığın, yakıcı sislerin, deri eriten hastalıkların, eski uygarlığı yiyip bitiren yangınların, sellerin, insanın insana yaptığı katliamların yaşandığı bu dönemden sonra hiçbir şey eskisi gibi olmadı... Derzulya, eski Dünya'mızın; efsanelerdeki ismiyle Arz'ın karanlık tohumuydu ve onu büyük ihtimalle Janus döledi.

Birçok küçük tanrı ve tanrıça, üstün güçlerle donanmış canavarlar veya hırslı krallar Derzulya'nın dehşet dolu tarihçesine damga vurabilmek için zalimlikte birbirleriyle yarıştılar. Tuğlası insan kafatası, harcı masumların kan ve gözyaşı olan kâbus hiyerarşisinin en üstünde, niteliği belirsiz Habis ve onun yeryüzündeki gölgesi, ölümsüz Janus vardı.

Kızıl Vaiz'in görünmez elleri kitlelerin kaderiyle oynuyordu.

Kurâf, Derzulya'nın unvansız başkenti, Janus'un eviydi.

Janus her şeye hâkimse, devletlere, onları yöneten krallara, tiranlara, sahte inançlara ne gerek vardı? Veya onca savaşa, değişime niye izin veriyordu? Bizce bunun tek açıklaması var: bir ölümsüzün oyun merakı... Elbette ölümsüzler biz faniler gibi sıkılıyordu. Ve Janus bunu aşmak için Derzulya'yı bir oyun tahtası gibi kullanıyordu.

Büyük Kargaşa'dan bugüne dek geçen beş yüz yıllık tarihçe içinde, elbette hesaplanmış olanın dışında grihavarilerin kötülük impara-

torluğunu sarsan tehlikeler oldu. Bunların çoğu eski bir grihavari olan, Janus'a ihanet eden Patrick Sarp Gray'in eseri idi.

Dokuz Kral Savaşı Derzulya tarihinin en büyük savaşıydı. Doğu Derzulya'daki güçlü krallıklar, grihavarilerin iktidarını yıkmak için birleştiler.

Savaş öncesi, Janus en büyük düşmanını tuzağa düşürmeyi başardı. Sarp ölmemişti ama ağır yaralıydı; özellikle egosundan.

Asi grihavari Del-Asmur Bataklığı'nda iyileşmeye çalışırken, kralların birleşik orduları, Runik kuvvetlerine eşlik eden Rebon adlı, büyüyle oluşturulmuş yaratıklara karşı ağır bir mağlubiyet aldı. Kıyım günlerce sürdü.

Aynı anda aldığı iki büyük darbe Sarp'ı tüketmişti, yirmi yıl boyunca Kursaha çölünde saklandı. Ta ki çölde tek başına doğum yapan genç bir anne, ölmek üzereyken bebeğini ona emanet edene dek.

Elem adlı bu bebek, Habis'in hedefiyle arasındaki son engeldi.

Bu sırada batının lanetli topraklarında beklenmedik bir tehlike ortaya çıkmıştı. Mikael adlı bir derviş, köklerinin kazındığı sanılan tek tanrılı dinleri hortlatmıştı. Bu gizemli peygamber sadece ordusuyla savaşmıyordu; misyonerleri dinini Derzulya'nın dörtbir yanına taşıyorlardı.

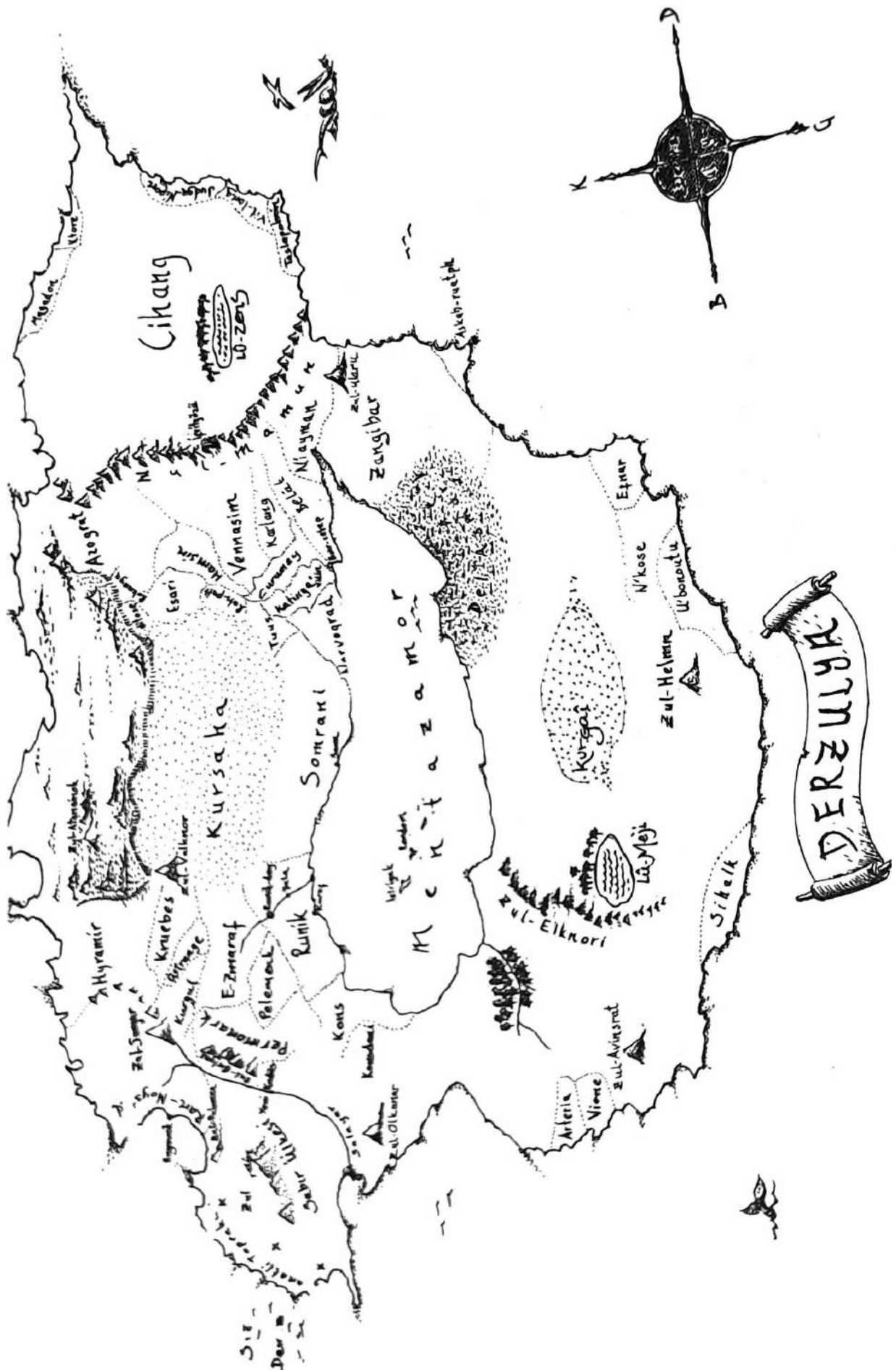
Janus'un iktidarı sallanıyordu. Elem büyü gücünü azaltıyor, en tehlikeli düşmanı Sarp yeniden oyuna dahil oluyor, Mikael tanrının kılıcı haline geliyordu.

Üstelik insanoğlunun en eski düşmanı asi melek Azazel, yani İblis, Habis'e karşı mücadele ediyordu.

Kızıl Vaiz dengeyi sağlamak için son kozunu oynadı: Hiçbir zaman etki sahasına alamadığı, İfritgözü Geçidi'nin arkasındaki Chiang imparatorunu, Orta Derzulya'ya davet etti. Üç milyondan fazla askerle Chiang ordusu diğer Derzulya krallıklarının toplam gücüne eşitti.

Habis'in gerçek varlığıyla Derzulya'ya gelmesine aylar kala hamleler oynanmış; Batı'da savaş davulları, Doğu'da Sarı İstilâ'nın ayak sesleri duyuluyordu.

Ve gelen sadece imparator değildi!...

*"Hani Rabbin meleklere, 'Ben yeryüzünde
bir halife yaratacağım,' demişti.
Melekler, 'Ya Rabbi, sen yeryüzünde kargaşalık çıkaracak,
kan dökecek birini mi yaratacaksın?
Oysa biz seni överek tesbih ediyor, tasdik ediyoruz,' dediler.*

*Allah meleklere, 'Ben sizin bilmediklerinizi bilirim,' dedi.
Allah, Adem'e bütün isimleri öğretti.
Sonra bütün nesneleri meleklere göstererek,
'Haydi eğer davanızda haklı iseniz,
bunların isimlerini bana söyleyiniz,' dedi.*

*Melekler, 'Ya Rabbi, sen yücesin, bizim senin öğrettiklerinin
dışında hiçbir bilgimiz yoktur, hiç şüphesiz sen her şeyi bilirsin ve
bütün yaptıkların yerindedir,' dediler.*

*Allah, Adem'e, 'Ey Adem, bunlara o nesnelerin adlarını bildir,' dedi.
Adem, meleklere bütün nesnelerin adlarını bildirince Allah onlara;
'Ben size dememiş miydim ki, göklerin ve
yerin bütün gizliliklerini, ayrıca açığa vurduğunuz ve
gizli tuttuğunuz bütün yönlerinizi bilirim,' dedi.*

*Hani biz meleklere, 'Adem'e secde ediniz,' dedik de
hemen secde ettiler. Yalnız İblis secde etmekten kaçındı,
kendini büyük gördü ve kâfirlerden oldu."*

(Bakara Suresi: 30-34)

I. Kısım

Vicdan Zindanı

1

O sabah zindanda olağanüstü bir hareketlilik vardı. Shaeklen Zorr'un deneyimli kulakları fazladan atılan adımların, havayı dolduran heyecanlı konuşmaların titreşimlerini alıyordu. Kuru-muş kan, yemek, salya ve sperm lekeleriyle süslenmiş ince örtünün altından yavaşça sıyrılıp, ranzada sanki yapması gereken önemli bir işi hatırlamaya çalışıyormuşçasına oturdu.

Kalın demir parmaklıklı hücre penceresinden Kons güneşinin ısırın ışığı içeri dolmaya başlamıştı. Sabahın çiğ, sarı, lanet güneşi...

Manzaranın güzelliğini sütunların üzerindeki asillerin evleri oluşturuyordu... Bu sütunlar doğal bir oluşumdu; en kısıası otuz, en uzun elli metre yüksekliğinde granit dişler. Kons asilleri büyük evlerini bu dişlerin tepesine inşa ettirmişlerdi. Evler Doğu stili, eğimli, sarkık saçaklı malikânelerdi.

O evlerin içini çok az insan görebilmişti. Acı acı gülümsedi, çünkü o şanslı gözlerden ikisi ona aitti. Neredeyse pürüzsüz o sütunların birisine tırmanmış, hırsızlık için Bet-âmil asil evine girmiş ve yakalanmıştı.

Sabah idmanı için duvara çakılmış demir parçasına asıldı ve hırsla kendini yukarı çekti. "Kons!" dedi dişlerinin arasından bir lanet okur gibi. "Lanet olası zengin piç diyarı Kons!"

Gözü, sinsi bir sürüngen gibi duvardan süzülen kana takıldı. Mezbahanın kasapları erken işbaşı yapmıştı. Oluklardan taşan kan bazen hücre duvarlarından ince nehirler yaratarak yeraltına akıyordu. Bir zindanı mezbahanın altına yapmak ancak Kons espri anlayışına yakışırdı.

Shaeklen Zorr için küçük tabutlukta beklediği bu macera, beş ay önce E-zmaraf'taki Kurtdişi Hanı'nda, kalkık sivri burnu, kızıla çalan saçı ve ince dudaklarıyla sinsi bir tilkiyi andıran bir adamın yanı başına dikilmesiyle başlamıştı.

"Merhaba bayım, masanıza oturabilir miyim?" demişti kendine güvenen bir ses. Karşısındakinin deneyimli bir hırsız olduğunu anlamak için insan sarrafı olmaya gerek yoktu.

Etrafındaki boş masaları gözden geçirdikten sonra, "Masa benim değil, ama kulaklar benim. Onları rahatsız etmeyeceksen otur," dedi ve maşrapasındaki son yudumu aldı.

"Ah, onlara da ihtiyacım var," dedi ufaklık, gözlerinin içi gülerek. "Bir bira ısmarlasam..." Shaeklen'in çökmüş avurtlarını işaret ederek, "...yanında da nefis kızarmış biftek, közde pişmiş patatesler?" diye devam etti.

Cevap vermeden bakmıştı o zaman, bu kadar mı belli oluyordu durumu?

Ufaklık bu sessizliği onay olarak algılamış olmalı ki biçimli elleriyle, hancının dört çirkin kızından birisine siparişi işaret etti.

Parmakları ince, zarif ve uzundu... Tam ince işlerin aletleriydi bunlar, ama aynı rahatlıkla hafif ama öldürücü bir hançeri insanın sırtına sokabilirdi.

Shaeklen'in bakışları el hareketlerine takılı kalmıştı, bu yüzden kendisine bir soru sorulduğunu geç anladı.

"Ha? Efendim?"

"Kimsin diyorum. Tanışsak artık. Kiminle masayı... ve kısa süreliğine kulaklarını paylaşacağım."

Çok pervasızdı bu ufaklık. İnsana kim olduğu öyle pat diye sorulmazdı. Güvendiği başka biri veya birileri var mı diye etrafa baktı. Öğleüstü han kalabalık değildi ve herkes kendi işiyle meşgul gözüküyordu.

"Bana Hiçkimse diyebilirsin," dedi homurdanarak.

Diğeri güldü. "Ne tesadüf! Ben de Buradayok." Şakanın devamını getirmekte gecikmedi. Göbekli bir garnizon subayını taklit ederek, "Hey bayım buradan birileri geçti mi? Hiçkimse efendim ve Buradayok. Ha tamam o zaman öbür taraftan gitmiş olmalılar," dedi.

Esprisi fena değildi ama baş ağrısı ile katlanmak zordu. "Bak-sana," dedi. "Birani, yemeğini ve o ishal olmuş ağzını al, buradan defol. İkinci defa uyarmamı bekleme!"

Sesini fazla yükseltmemişti, zoraki misafiri de ilk defa gülümsemesini kesti, gözlerini yılan gibi kıstı. "Dur kara panter, sakin ol!" dedi. "Belki son zamanlarda karşına çıkan en iyi fırsatım. Beni kaçırmak istemezsin. Başkente Lensor'dan geldiğini biliyorum. Üstelik de, son işinde kızdırdığın o zengin baronun peşine taktığı iki ödül avcısına güç bela izini kaybettirerek..."

Hancının asık suratlı kızı siparişleri getirdiğinde konuşmasına bir süre ara verdi, yüzüne o sevimli gülümseme tekrar yapışmıştı bir anda. Hırsız başına belayı aldığını anlamıştı. Bu herif

nereden biliyordu bütün bunları?! Ödül avcılarına izini kaybettirdiği doğrudu, peki bu yerden bitme nasıl bulmuştu onu? Yalnız kaldıklarında devam etti...

"Benden yana endişe etmene gerek yok. Meslektaşız. Tarzlarımız farklı ama ikimiz de sağ ve özgür olduğumuza göre başarılıyız. Tabii benim kesem dolu olduğu için senden biraz daha iyi olduğumu söyleyebilirim."

İnsanların onu köşeye sıkıştırmasından hoşlanmazdı. Yerden bitme, Bay Buradayok da bunu öğrenecekti, ama bir süre oyununa devam etmesinde sakınca yoktu. Bu sırada yemeğini bolca etmek tüketerek yiyebilirdi.

"Devam et bakalım. Benden ne istiyorsun?"

"Senden bir şey istemek ne kelime, seni zengin etmek istiyorum. Bir ortaklık, bir iş... Bol kazançlı. Senin ve benim yeteneklerimin birleşmesiyle başarabileceğimiz bir vurgun."

"Bana bak delikanlı, eğer bahsettiğin kadar iyiysen ucunda büyük para olan işlerin tehlikeli olduğunu da bilirsin. Bu yüzden martavalı ve satıcı gibi davranmayı kes. Seni biraz olsun ciddiye almamı istiyorsan özet geç."

"Peki Bay Hiçkimse, bu benim de işime gelir. İşin nerede olduğunu söylediğimde niye sana ihtiyacım olduğunu anlayacaksın."

Biftek lezzetliydi. Belki Kurtuluş Hanı'nın mutfağına baksa iştahı biraz kapanabilirdi ama son zamanlarda epey pislik içine batmıştı. Pisliği, en azından lezzetli bir etle birlikte gelirken reddetmek şu anda en son yapacağı şeydi. Kocaman bir parçayı ağzında öğütürken sordu. "Nerede? Derzulya'nın çoğu bölgesini gezdim. Umarım palavra atmazsın."

Ufaklık artık iyice heyecanlanmıştı, gözlerini kocaman açarak masanın üzerinden ona doğru eğildi. "Dostum Hiçkimse, vurgunumuz bizi Kons'ta bekliyor!"

İşte o zaman ağzındaki çiğnenmiş eti yutmayı bir süre unutmuştu. Kons! Evet, neden onu aradığını anlıyordu. Kons'ta zorlu bir hırsızlık ancak ikisinin işbirliği sayesinde yapılabilirdi!

2

Gıcırdayan kapı nedeniyle daldığı anılardan sıyrıldı. Gardiyan, yanında baştan aşağı siyaha bürünmüş askerlerle onu dışarı çağırıyordu.

"Gel buraya, bugün belki de özgürlüğüne kavuşabileceksin."

Sözlerini tamamlayan kahkahada sinsi bir alay kokusu vardı.

Askerlerin arasında avluya çıktığında, bütün zindan ahalisinin sıraya dizildiğini gördü. On yedi mahkûm birbirine zincirlenmiş bir şekilde şehre hâkim bir tepede bulunan asiller meclis binasına doğru ilerlemeye başladı.

Shaeklen'in sezgileri tehlike borusu çalıyordu. Kons adaletiyle ünlü bir ülke değildi. Zindana atıldığından beri mahkeme lafı edildiğini de duymamıştı.

Zincirli kafile, meclis binasının mermer sütunları arasından geçirildikten sonra, merdivenlerden karanlık bir koridora sokuldu. Yolculuk daire biçimindeki bir alanda sona erdi. Kalın demir bir kapı arkalarından kapandı. Tiyatro gibi bu alana hâkim seyirlikler ve üç metrelik kazıklarla çevrilmiş arenanın toprak zemininde kurumuş kan izleri vardı.

Kons asilleri en güzel kıyafetleriyle localarında yerlerini almışlardı... Örülmüş, boncuklarla süslü sakallarının örttüğü göbekleriyle hararetli sohbetler yapan efendi sınıfı, yanlarında yüzlerini kapatan peçeleri, buna karşılık göğüslerinin büyük kısmını açıkta bırakan dekolteleriyle gözde eşleri vardı. Bu güzel kadınlar

sanki dekorun bir parçasıymış gibi kucaklarında kavuşturdukları ufacık elleriyle heykel kadar donuk ve sessizdi. Shaeklen bazılarının arzulu bakışlarını terden parlayan siyah derisi üzerinde hissedebiliyordu.

Locaların karşısına düşen tahta sıraları zengin ama asil olmayan, kastlarının zorunlu kıldığı turuncu kıyafetleriyle tüccarlar, lacivert üniformalarıyla üst düzey komutanlar doldurmuştu.

Muhafızlar hızla prangaları çıkardı.

Hırsız buraya yargılanmak için getirilmediklerine emindi. Bu insanlar *değecek* bir gösteri için toplanmıştı. Kana doyacaklardı.

Mızrakların sivri ucunun baskısı mahkûmları arenanın ortasına topladı. "Herkes sussun!" diye gür bir ses duyuldu. Sesin geldiği locaya baktığında, Kons'un bu dönem yöneticiliğini yapan Droylan Bet-âmil'i tanıdı hırsız. Yakalandığı gece de karşılaşmıştı onunla. Yüzünden kötülük ve zalimlik akan tiplerdendi. Yanında cübbesinin başlığıyla yüzünü gizleyen, iri ve sağlam duruşlu bir yabancı vardı.

"Buradan sadece biriniz sağ çıkacaksınız. Hepinize birer hançer verilecek. İki elinize silah alamazsınız. Kum saatini çevirdiğimde mücadeleniz başlayacak. Eğer süre bittiğinde arenada birden fazla kişi hayatta kalmışsa askerler işi bitirecek. Bu nedenle tereddütsüz ve hızlı olmanızı tavsiye ederim. Kazanan olmaya bakın, belki bir ödül veririz."

Droylan konuşmasının bittiğini ifade etmek için elini kaldırdı. Askerler mahkûmlara hançerlerini dağıtıyordu. Shaeklen localardaki asillerin, tüccarların bahse tutuştuğunu duyuyordu. En çok iriyarı Hanto'ya şans tanıyorlardı. Deneyimli gözleri birkaç mahkûm arasındaki gizli mesajlaşmayı fark etti. Pek adil bir dövüş olmayacaktı...

Kimlerin işbirliği yapacağını tespit etmeye çalışıyordu ki bir kargaşa yaşandı. Topallamasıyla dikkatini çeken bir mahkûm, hançer dağıtan askeri rehin almıştı.

“Lütfen efendim, beni serbest bırakın. Sadece aç çocuklarıma yiyecek götürmek istiyordum,” diye yalvarıyordu. Shaeklen adamın saf bir köylü olduğunu hemen anladı. Gerçek bir suçlu, bu acımasız yöneticilerin rehin alınacak kadar beceriksiz bir askerin yaşamını önemsemeyeceklerini bilirdi. Nitekim öyle de oldu... Bir ok ısığışı duyuldu. Sivri uç, bıçağın dayandığı boyundan girip enseden çıktı ve mahkûmun yanağından kafasına girdi. Ardı ardına gelen iki ok daha sarsılan bedenlerdeki canı aldı.

Seyirciler bahis hesaplarına devam ederken cesetler dışarı taşındı. Artık arenada sadece ölümüne dövüşecekler kalmıştı.

Shaeklen mücadelenin başlamasını beklerken sırtı duvara gelecek şekilde geriledi. İşaretleşenlerden biri sinsice Hanto’nun arkasına geçiyordu. İlk hedef olarak onu belirlemişlerdi. Ortada bir adaletsizliğin olduğu kesindi ama buradan tek kişi sağ çıkacaksa buna karışmaması gerektiğine karar verdi.

Droylan, “Yarım saatiniz var,” diye bağırarak kum saatini çevirdi ve ardından bir gonk sesi duyuldu.

Shaeklen iyi yer tutmuştu, kısa boylu bir mahkûmun hamlesinden kaçarak kurtuldu ve arkasına tekmeyi yapıştırdı. Dengesini yitiren adam yere düşerken pusuda bekleyen bir diğeri hemen sırtına hançerini sapladı.

Arenanın ortasında ise üç kişilik grup en büyük tehlikeyi ortadan kaldırıyordu... Hanto’nun arkasına geçen yere eğildi, ön taraftan diğer ikisi hançerlerini sallayınca dev adam yara almak için geriye kaçtı ve arkadakine takıldı. Ondan sonrası kan banyosuydu. Onlarca kez bıçakladılar kurbanlarını.

İlk üç dakikada dövüşe başlayan on altı kişiden yedisi öldürülmüştü. Shaeklen sadece savunma yapıyor, üzerine saldıranların dengesini bozuyor veya açık vermeyerek başka bir rakibe yönelmelerini sağlıyordu. Seyirciler coşmuştu... Üzerine para yattırdıkları adamı uyarmak için çığlık atanlar, ölenlere küfredenler, heyecandan yerinde zıplayanlar büyük bir kakofoni yaratıyordu.

Üç kişilik grup hâlâ uyumlu çalışıyordu. Arenadaki mahkûmları tek tek hedef seçip öldürüyorlardı. Shaeklen daha çok onların görüş sahası içinde olmamaya dikkat ediyordu. Bir an Droylan tarafına baktığında, cübbeli adamın bakışlarının üzerinde olduğunu hissetti.

Yirminci dakikada sadece beş kişi kalmıştı. Bir tarafta hırsız ve çilli suratlı bir genç, karşılarında üç kişilik grup... İki taraf bir süre birbirini tarttı. Kana doymuş seyirciler arenada izlenecek dövüş stratejisi için sessizleşmişlerdi.

Shaekken, "Sadece bir kişi sağ çıkacak," diye bağırdı üçüne. Birbirlerine düşmeyeceklerini biliyordu ama zaten amacı içlerindeki korkağı bulmaktı; sağdakinin diğerlerine kaçamak bakışlar attığını fark etti. Bu adam zayıf halkaydı. Ama diğer ikisi akıllıydı; bir tanesi Shaeklen ve çilli suratlının arasına hamle yapınca ikisi uzak taraflara kaçtı. Böylece aralarında anlaşma fırsatını engellemiş oldular. Çillinin işi uzun sürmedi. Bir tanesi hançerini savurunca zavallı eğildi ve diğerinin saldırısına yandan açık verdi.

Şimdi seyirciler Shaeklen'in boğazlanışını seyretmek için balkonlardan eğilmişti. Hırsızın işi zordu. O anda ayağının altında ölen mahkûmlardan birinin hançerini hissedince gülümsedi. Belki bir şansı olabilirdi. Üçlü grup çemberi genişletip onu ortalarına almıştı. Shaeklen'in korkak olarak belirlediği sağdan yaklaşıyordu. Öyleyse ilk olarak diğer ikisine saldırmalıydı. Düşmanları fazla yaklaştırmadan harekete geçti...

Elindeki hançeri soldan yaklaşanının alnına, aynı anda da ayak parmaklarıyla kavradığını karşısındakine fırlattı. İki hançer de hedefini bulmuştu. Alnından vurulan anında geriye devrilmişti, diğeri bir an boş gözlerle kalbine girmiş keskin çeliğin kabzasına bakakalmıştı. Diz çöktü ve yana devrilirken son nefesini verdi. Zaten Shaeklen'in mesleki ustalığı buydu. Bir maymun gibi tırmanır, ayak parmaklarını neredeyse eli kadar iyi kullanırdı. Bu sayede yerdeki hançeri gizli silahı olarak kullanabilmişti.

Üçlüden sağ kalanı arkadaşlarının bir anda öldürülmesinden dehşete kapılınca çok değerli saniyelerini kaybetti. Sola takla atan Shaeklen ayağa kalktığı anda elinde bir hançer vardı.

Son mücadele kısa sürdü. Korkak zaten iyi bir dövüşçü değildi; rakibinin boğazına doğru geniş kavisli hamle yapınca, eğilen hırsız karın boşluğuna hançerini gömdü.

3

Shaeklen bir an ne yapacağını bilmez halde arenanın ortasında durdu. Akan kanlar yüzünden kızıla kesmiş zeminde, cesetlerin arasında abanoz gibi parlayan derisiyle bir intikam tanrısı gibi dikilmekteydi. Tek bir alkış duyuldu, ardından kıyamet koptu. Bütün seyirciler çılgınca alkışlayıp bağırmaya başladı. İki asker hırsızın kanlı gömleğini çıkarıp, temiz bir yelek verdikten sonra locaya kadar eşlik etti.

Droylan tahtına kurulmuş, yüzü gölgeler içindeki konuğuyla konuşuyordu. Shaeklen gelince sustular. Bet-âmil evinin kâhyası, "Efendim, bu adam sizin evinizi soymaya kalkan hırsız," dedi. "Onu serbest bırakırsak..."

Droylan'ın gözleri kısıldı. "Biliyorum Zara ama Harzam'la bahse girmiştik," diyerek gizemli yabancıyı işaret etti. "Sağ çıkamı ona satacağıma söz verdim."

Shaeklen dövüş sırasında ödülün özgürlük olacağını ummuştu ama sütunlara tırmanabilen bir hırsızdan korkmaları doğaldı. "Bir an önce Kons'tan ayrılmaktan başka bir şey istemiyorum efendim," diye atıldı konuşma izni verilmeden. Askerlerden biri ensesine yumruğunu geçirdi bu saygısızlığına karşılık. Bir darbe daha vuracaktı ki, çelik gibi bir el bileğini tuttu. "Dur bakalım. O bana sağlam lazım."

Yabancı cübbenin başlığını geriye itince efsanevi dövüşçünün sakallı yüzü ortaya çıktı. Harzam bu siyah panteri Habis şerefine yapılacak dövüşler için takımında istiyordu.

Droylan'a dönerek, "Bay Zorr ile biraz yalnız konuşabilir miyim?" dedi.

Hemen locanın arkasındaki odaya geçtiler. Tek çıkışı olan, penceresiz, sade döşenmiş bir yerdi ama uzun bir masa ve üzerinde yöneticileri bekleyen ziyafet sofrası vardı. Yemeklerin muhteşem görüntüsü ve kokusu Shaeklen'e açlığını hatırlattı ama kendini tuttu. Harzam halden anlayan biriydi; konuşmaya başlamadan masadaki yemeklerden birer parça alarak bir tabak doldurdu ve hırsıza uzattı. "Oturluk, yerken de konuşabiliriz," diye sandalyeyi işaret etti. "İyi dövüşüyorsun ama daha da önemlisi zalim ve aptal değilsin. Tam benim aradığım adamsın. Sana bir teklifim olacak."

Shaeklen teşekkür ederek tabağı aldı. "Efendim eğer beni buradan kurtarırsanız, elimden geleni yaparım," derken bir yandan sanki elinden alacaklarmış gibi lokmaları hızla yutuyordu.

Harzam, Droylan'ın özel şişesinden bir kadeh şarap doldurup hırsıza verirken, "Al hazmı kolaylaştırır," dedi. Kons'un

efendisi büyük ihtimalle kızacaktı buna ama umurunda değildi. "Seni buradan götürmem sorun değil. Hatta Kons sınırlarını geçtikten sonra istediğin yere gitmene de izin verebilirim. Ama sana ihtiyacım var. Yanımda olmanı istiyorum. Kabul ediyorsan, söz vermen yeterli."

Shaeklen ağzı dolu bir halde bakakaldı. Bu şekilde konuşulmasına hiç hazır değildi. Yaşlı adamın cümleleri yumuşaktı ama en sert zincirden daha tutsak ediciydi. Hırsızı köşeye sıkıştırmıştı; hâlâ askerlerce mezbahanın altındaki zindana götürülmekten korkuyordu. O nemli hücreden ancak ölüsü çıkardı artık. Belki de teklifi özgürce kabul edip etmeme önerisi bir tuzaktı. Etmezse onu Droylan'ın insafına bırakacaktı, eğer söz verirse de sonuna kadar gitmek zorunda kalacaktı.

Her nasılsa bu usta kurt, Shaeklen'in sözlerine her şeyden çok değer verdiğini anlamıştı.

Kadehi kafasına dikti. Mayhoş sıvı boğazından geçerek içini ısıttı.

"Tamam, söz veriyorum."

Harzam ayağa kalktı ve elini dostça omzuna koydu. "İyi o zaman gidelim. Asil piç, iddiayı kaybetmesine rağmen senin için bin dokamı aldı, daha fazlasını talep etmeden uzaklaşalım."

Harzam, Kral Edmas'ın paralarıyla arena dövüşlerine güçlü bir ekip oluşturunuyordu ama gerçek görev daha zordu: Janus'u öldürebilmek. Yolculuklarının sonraki hedefi Konsdani denilen kanun tanımazların topraklarıydı. Dani yerel dilde çöplük anlamına geliyordu. O topraklar birçok kanun kaçağının, belalı herifin son sığınaydı. Kılıç ustası takımının en değerli savaşçısını orada bulmayı umuyordu.

*"Doğru olan kimse yok,
Zamanı anlayan kimse yok.
Hepsi yoldan saptılar,
Ağızları açık bir mezar.
Gözleri susuz kuyudan karanlık
Dilleriyle aldatırlar.
Tırnaklarında yılan zehri var.
Sesleri lanet ve acı taşır.
Ayakları kan dökmeye yürür.
Adımlarında yıkım ve dert vardır.
Esenlik yolunu da bilmiyorlar.
Kalplerinde Zaman sevgisi yok."*

Kayıp Heronit Kehanet Defteri
Mesel VII - Alçaklığın Yükselişi

II. Kısım

Geçit Efendileri

4

Yasun, okuyla yalnız bir kurda nişan almış, uygun zamanı bekliyordu. İki haftadır gözlüyordu hayvanı. Kardeşi Rengu, "Rahat bırak bence onu. Bize bir zararı yok," diye kaynamakta olan suyu çaydanlığa dökerken seslendi. Tam o sırada oku fırlattı ve hedefini ıskalayınca bir küfür savurdu. Kül rengi güzel tüylere sahip vahşi avcı menzile dışına kaçtı. Artık orada bir zarar gelmeyeceğini bilir gibi meydan okuyan bir tavırla korugana baktı.

Rengu tahta kupaya koyduğu çayı ağabeyine verdi.

Bugün Yasun Korona'nın sınırları tepesindeydi, uykusunu alamayınca hep böyle olurdu. Sıcak sıvıdan bir yudum alıp, "Şunu demlendikten sonra koy diye bin kez söyledim," diye kardeşini azarladı. Dar pencereden artık ezberlediği manzara-ya baktı. İki haftadır tek bir yolcu veya kabile görmeden Chiang bölgesini gözlemişlerdi. On üç kilometre uzunluğundaki geçidin güvenliğinden onlar sorumluydu.

Küçük korugan pek rahat sayılmazdı. Manzara seyretmek dışında oyalanacak pek bir şey yoktu. Nöbet bitimlerinde gizli

bir mekanizma *solucan deliğini* açardı. Geçit boyunca dört korugan odasını birbirine bağlayan, ancak sürünerek ilerlenebilecek bir oyuktu solucan deliği. Bu odalarda görevli askerler bir saldırı sırasında yüzlerce düşmanı yok edebilecek ve geçidi tamamen kapatabilecek kayaları tutan askıları kontrol ediyordu.

Rengu, "İki günümüz kaldı," dedi sanki ağabeyinin aklından geçenleri okur gibi. "Evime, sıcak yatağıma ve en önemlisi annemin sulu yemeklerine kavuşacağım. Tütsülenmiş et yemekten gına geldi."

Yasun yeşil gözleriyle İfritgözü önünde uzanan geniş düzlüğe baktı. "Sence neler oluyor orada? Bir hastalık veya canavar hepsini öldürdü mü?"

Rengu sabah soğukunda ellerini ısıtmak için bardağı kavrayarak, "Bilemem ama garip bir şeyler olduğu kesin," dedi. "Sadece Chiang bölgesinden gelenler yok olmadı, Orta Derzulya'dan da tüccar ve kabile gelmez oldu."

Yasun bilinçsiz bir şekilde bıçağını okşayarak, "Biraz keşfe çıksam," diye mırıldandı.

Kardeşinin gözleri şaşkınlıkla açıldı. "Çıldırдың mı? Degon seni elleriyle boğar." İfritgözü'nün bekçiliğini yapan Korona ailesi bu kazançlı konumu kaybetmemek için katı kurallara uyuyordu... Bunların en önemlisi Chiang bölgesine geçmemekti. Kimse bir devi tahrik etmek veya uyandırmak istemezdi.

Yasun öfkeyle kalkarak, dar pencereye kollarını dayadı. Rengu'nun korkağın teki mi, yoksa tedbirli biri mi olduğuna karar veremiyordu. Uzağı gözlerken bir toz bulutu görünce bir süre bunun ne olduğunu anlamaya çalıştı. Bir fırtına veya kabileye ait olmalıydı. Kardeşini yanına çağırdı. Rengu, "Tüccar kervanı ise hayli kalabalıklar," dedi.

Ağabeyi, "Nihayet biraz hareket," diye gülümsedi.

Şimdi yapılacaklar belliydi. Yasun güvenlik aynasını çevirirken, Rengu da solucan deliği boyunca sıralanmış küçük çanları, harekete geçirecek ipi çekti. Birkaç saniye sonra geçidin diğer tarafında kafilenin gelişi öğrenilecek, aynaların açısı ayarlanarak görüntü efendiye iletilecekti. "Bu kalabalık kafileden alınacak geçiş ücreti Degon'u mutlu eder," diye mırıldandı.

5

"Bu da ne demek oluyor?"

Doron Korona kümesteki tavuklara endişeyle baktı. Tek bir yumurta bile yoktu. Hayvanları anlayabildiği kadarıyla kontrol etti ama bir hastalık belirtisi bulamadı.

Uğursuzluk, diye düşündü. Kalfayı terzihaneye yolladıktan sonra kümese uğramıştı. Akşam yemeği için yapmayı düşündüğü tatlı için yumurta lazımdı. Belki komşusundan iki tane alabilirdi.

Evin bahçesini ayıran çitlere dayanarak, "Betsa," diye bağırdı.

Havada uğursuz bir durgunluk vardı. En ufak bir esinti bile yoktu. Bir kez daha seslenecekti ki, çocukluğundan beri tanıdığı arkadaşı asık suratla kapıdan çıktı. Yine kocası ile kavga etmişti anlaşılan. Bir zamanlar bu tozlu sokaklarda koşturan iki yaramaz kızdılar. Hayat ikisine de erkekten yana gülümsememişti. Günyaydın denilecek bir zaman değildi. "İki yumurta alabilir miyim? Bizimkiler hiç yumurtlamamış," diyerek hemen konuya girdi.

Betsa derin bir iç çekerken yaşı ilerledikçe büyüyen gerdanı titreşti. "Bizim folluk da boş. Garip."

Hepsi uzak veya yakın akraba kadınlar komşu evlerden çıkıp muhabbete katıldılar bir anda. Gürültü sağanağından gece

hiçbir tavuğun yumurtlamadığı, daha ötesi sütlerin ekşidiği, ekmek hamurlarının bozulduğu anlaşılmıştı. Hepsi bunu bir felakete yoruyordu.

Onlar bu garipliği konuşadursun Doron, Betsa'ya, "Ne oldu? Yüzün asık yine," diye sordu.

Arkadaşı derin bir iç çekerek, "Gibril ava gitti," dedi.

Doron sorunu anlamıştı. Betsa'nın kocası daha iki gün önce avdan dönmüştü. Evde durmuyordu. Kendi durumunu düşünerek, "Boş ver, nasılsa eve döner. Dua et, seninki uyanık," dedi.

Betsa, arkadaşının yaşadığı benzeri olmayan sorunu biliyordu. İnzi sürekli uyuyordu. Ama yine de, "En azından senin kocanın işlerini yürüten bir kalfası var," dedikten sonra gülümsedi.

Bu cümle ima doluydu. Acaba geceleri kalfanın yatağına uğradığını kaç kişi biliyor, diye düşündü Doron. Büyük ihtimalle herkes... Omuz silkip eve yürüdü.

İfritgözü kentinin tek terzihanesi İnzi'ye babasından kalmıştı. Evlendiklerinde, herkes Doron'un çok şanslı olduğunu düşünmüştü.

İnzi yüzünden gülümsemesi eksik olmayan, yumuşak huylu, tombul bir gençti. Kibardı. Elleri kadın elinden bile güzel ve biçimliydi, biçip dikmeye gelince o bir sanatçıydı... Oysa bir yıl önce her zamanki gibi uyanmış, işe gitmiş ama öğleüzeri gelip uyuyacağını söylemişti. O günden beri yataktaydı, karısının bakımı sayesinde hayatta kalıyordu.

Doron sürekli uyuyan adamı günde iki kere lazımlığa oturtuyor, çorbayla besliyor, bezle silerek temizliyordu.

İnzi'nin sorununu kimse anlayamamıştı. Büyük bataklık Del-asmur'da, sokunca insana uyku hastalığı bulaştıran böcekler olduğu söylenirdi ama İfritgözü'nde onlardan yoktu ki. Gezici şifacılar bile başvurmuştu kadın ama derde derman bulamamıştı.

Bu sefaleti çekecek bir çocuk yapmadıkları için sevinliyordu. Kocasını birkaç yıl daha huzur istediğini söyleyerek ikna etmişti onu. Sonra da uyuyan adam olmuştu işte.

Doron kafası düşüncelerle dolu eve girdiğinde gözleri şaşkınlıkla açıldı; kaç aydır lazımlığa oturturken bile gözlerini açmayan İnzi dimdik ayakta ve tıraş oluyordu! Adamın buz mavisi bakışları, sırrının yarısı soyulmuş aynadan karısının gözleriyle buluştu.

Yavaşça geri döndü. Korkutucu bir ciddiyetle, "Gidiyorum buradan," dedi.

Doron evinin içindeki bu yabancıya baktı. Evet, o evlendiği adamdı, ama ne sesi aynıydı, ne de bakışları... Çocukluğundan beri tanıdığı İnzi, her zaman yumuşak bakardı, çekingendi ve mırıltıyla konuşurdu. Oysa bu yabancı çok sertti. Bir yıllık uyuma ve çorbayla beslenme döneminde çok zayıflamıştı, ama kasları olduğu gibi duruyordu. Sanki sadece yağın kullanmıştı. Sakalın altından çıkmakta olan yüz de Doron'a yabancıydı.

Konuşabildiğinde, "Nereye?" dedi.

İnzi usturayı suya tuttu.

Sessizlik.

"Ben?..." dedi bu kez.

İnzi, "Hayır," dedi soğuk bir tavırla. "Yalnız gidiyorum."

Doron bir süre tıraş olan bu yabancıyı seyretti. Uyurken içine bir ifrit mi girmişti acaba?

"Ama... ama ben ne yapacağım? Ne diyeceğim insanlara?"

İnzi'nin eli boynunda durdu. Birkaç saniye karısına baktı. "Terzihane, ev senin... Uyuyordum ve gözlerim kapalıydı ama sağır değildim."

İşte bu her şeyi bitiriyordu. Doron gözlerinin dolduğunu hissetti. Kelimeler boğazına takıldı. Yutkundu.

Nihayet hıçkırarak Betsa'ya koştı. On dakika sonra ikisi eve döndüklerinde eski haliyle ilgisi olmayan İnzi'yi birkaç parça eşyasını heybesine tıkmış, gitmeye hazırlanırken buldular. Betsa'nın ilk düşüncesi, çok yakışıklıymış oldu. O da Doron kadar eskiden tanırdı bu adamı. Onu hep yuvarlak, sevimli suratıyla görmüştü. Şimdi avurtları çökmüş, elmacık kemikleri ve mavi gözleri öne çıkmıştı.

İnzi bir dansçı gibi zarafetle yürüyerek sessizce yanlarından geçip gitti. Ne Betsa'nın, ne de kızarmış gözleriyle hâlâ hıçkıran Doron'un konuşmasına fırsat verdi.

Kesinlikle İfritgözü için garip bir gündü.

6

Gezgin Ozan, yatağın kenarında başını ellerinin arasına almış dakikalardır oturuyordu. Oda nem yüzünden daima çürük tahta kokuyordu. Ama onu asıl rahatsız eden şey bu değildi... Daha kötü mezbeleliklerde de yaşadığı olmuştu.

Arkasında, gri çarşafar arasında yatan kızın düzenli nefes alışlarını duyuyordu. Bir haftadır İfritgözü'ndeydi ve her gün içmişler, her gece sevişmişlerdi.

Ama zamanı gelmişti, işi bugün yapmalıydı.

Elini kıza uzattı. Bir an o güzel kıvrımları okşamak için büyük bir istek duydu, ama sonra derin bir iç çekip kızı poposundan sertçe itekledi. Kız neredeyse yataktan düşecekti, panikle kendine geldi. "Ne oluyor be adamım? Deprem mi oluyor?!"

"Hayır. Bir şey olduğu yok. Sadece gitmelisin."

Kesesinden üç gümüş doka çıkarıp kıza attı. "Bu da ücretin..."

Fahişe hâlâ uyku sersemliği ve şaşkınlıkla bakıyordu ama adam onunla ilgilenmedi. İşi için hazırlanmalıydı. Günlerdir kendisine zevk sunan güzelin küfür ve söylenmelerine kulağını tıkadı.

Kız ve o yuvarlak hatları odayı terk ettiğinde lavtasını eline aldı ve parçalamaya başladı. Özel yapım bir aletti bu; hünerli ve alışkın ellerde ölümcül bir arbalete dönüşmesi bir dakika sürmedi. Zehirli okunu hedefine atacak bir yay.

Gezgin Ozan bir suikastçıydı; parasını aldığı işi bitirecek ve hızla kaçacaktı. İfritgözü'nün efendisi Degon Korona bugün ölmeliydi.

7

Degon Korona'nın herkesi şaşırtan bir tutkusu vardı: örgü örmek. Onlarca oğluna İfritgözü Geçidi'ni koruma görevi sırasında giymeleri için bolca kazak, atkı, çorap örmüştü. Üç yüz işçinin temsilcileri ile zorlu bir görüşme yaparken de elinde şişleri vardı.

Henüz güneş doğmadan kalkmış, efendileri gibi az uyumak zorunda olan kölelerin taşıdığı tahtın üzerinde hummalı çalışmanın sürdüğü bataklık bölgesine gelmişti.

"Sen de bizim içimizde yaşıyorsun Usta Burzum. Geçit birkaç haftadır çok ıssız ve gelirler düştü. Şu an ücretlere zam istemek için yanlış bir zamanlama değil mi?"

Burzum'u, köyün dışındaki küçük bataklığı bir çayhaneye dönüştürmek için getirtmişti. Komşu ülkeleri ürkütmemek için aşamalı bir strateji güdüyordu. Gelecekte burası Derzulya'nın kumar merkezi olacaktı.

Usta işini biliyordu. Önce kanal ve setlerle yapay bir göl oluşturmuş, sonra bir inci gerdanlık düzeninde taş yollarla bağlı kameryeler inşa etmeye başlamıştı. Suları çekilen verimli bataklık çamuru yakında çiçek bahçesi olacaktı.

Degon bu sayede İfritgözü'nden geçen tüccarlardan daha fazla para kazanabileceğini düşünüyordu. Fakat işçiler iki gündür çalışmayı bırakmışlardı.

Usta Burzum, "Efendim bu işçiler çok zor koşullarda çalışıyor. Bataklık ölümcül... Sinek, örümcek, yılan ve çıyan dolu. Hastalıklar, zehirler her hafta birkaç kurban alıyor," dedi.

Degon gözünü kısıp yaşlı adama baktı. "Bu koşullar işin başında da belliydi. Ona göre işçi istedin, sağladım. Normal ücretin iki katını istedin, kabul ettim."

"Haklısınız efendim," diye fısıldadı usta ama hemen ardından başı öne eğildi. Ortam bir anda derin bir sessizliği gömüldü. Arada sırada Burzum'un gözü arkasında oturan işçi temsilcilerine kayıyordu. Degon, adamın çekindiği bir şey olduğunu düşündü. Yan yana oturan üç işçiye seslendi. "Nedir isteğiniz? Siz de söyleyin..."

İşçilerden en iri olanı atıldı birden, kaba bir güney lehçesiyle, "Efendi para istiyoruz, daha iyi yemek ve kadın," dedi.

Degon gülümsedi. Anlaşılan bu iri adam zamansız isteklerin kökeniydi. Usta Burzum'un işçilerin üzerinde kontrolü yitirmesinin nedeni de oydu. "Yemek kolay, birkaç avcı sizin için avlanır. Kadın konusunu da hallederiz. Ya para yoksa?..."

"Biz bu paraya çalışmayız o zaman efendi. Yoksa para... her işçiye aynı ücret verilmesin."

"Kim belirleyecek, kimin daha çok alacağını?"

"Biz tabii," dedi başıyla arkadaşlarını işaret eden işçi. Türüne çok rastlanan bir zorbaydı. Büyük ihtimalle birçok zavallının ücretini zorla cebine atıyordu.

Degon kölelere işaret etti. Onların yardımıyla ayağa kalkıp gerindi. Ve herkesin şaşkın bakışları altında bir boğa gibi koşup iriyarı işçinin karnına tosladı. Adam en az beş metre geriye uçmuştu.

Alanı dolduran kalabalık hareket edemeyecek kadar şaşır-mıştı. Bir tek köleler efendilerinin iriyarı olmasının sebebinin yağ değil kas olduğunu biliyordu.

Degon Korona şişman görüntüsü altında bir kutup ayısı ka-dar güçlü ve çevikti. Kurbanının kendine gelmesine izin verme-den yanına koşup saçlarından kavradı. Kafasını yere birkaç kere vurduktan sonra boynunu kavradı. Korkunç bir çıtırtı işçileri yer-lerinde zıplattı.

Degon yavaşça ayağa kalktı ve gür sesiyle, "Maaşlarınıza elimden gelen zammı yapacağım! Zaten az işiniz kaldı!" diye ba-ğırıldı. "Yemek konusuyla da ilgileneceğim ama en önemlisi birkaç adamım aranızdaki zorbaların kendi borusunu öttürmesine en-gel olacak. Hadi şimdi işbaşına!"

Usta Burzum büyük ihtimalle meslek yaşantısı boyunca böy-le bir şey görmediği için şaşkınlıktan kocaman açılmış gözleriyle işverenine bakıyordu. Degon koca kolunu omzuna atıp onu bir tepeye çıkardı ve hırıltılı sesiyle, "Sorun halledildi, değil mi?" diye sordu.

Burzum hevesle başını salladı.

"Tehdit ediliyordun sanırım."

Bu kez kısık sesle, "Efendim..." diye mırıldandı.

"Tamam, tamam..." dedi Degon. "Artık işi aksatacak bir şey olmasın. Bak şuraya..."

Tepeden ortaya çıkmaya başlayan sanat eserini görüyorlardı. Üzerinde küçük tahta köprüler olan su kanalları arasında çayha-neler, çiçek adaları, sıcak su kaynaklarının besleyeceği hamamlar

olacaktı. Ne var ki Degon sadece bu güzellikleri değil, çok daha fazlasını görmekle lanetlenmişti. Bir an için bataklıktan bir ocuk hayaleti çıktı ve ona doğru uçtu. Yüzü  r m şt , deliklerin içinde kurtcuklar kımıldıyordu.

Dev adam  rpermişti. Gördüğünün gerçek olmadığını biliyordu ama zaten onu rahatsız eden bu huzursuz ruh, dışında değil içindeydi. Vicdanında...

"Neler ıktı amurdan?"

Usta Burzum birkaç dakika önce gördüklerinden sonra daha çok korktuğu bu adamdaki ani değişikliği fark etmişti. "Nasıl efendim?"

"Hiç iskelet buldunuz mu? Siste yolunu kaybedip bataklık tarafından yutulan zavallı kurbanlar..."

"Biraz emik bulduk efendim. Hatta bir de etleri çürümemiş bir gence ait ceset."

"Etleri çürümemiş genç mi?"

"Evet efendim, bataklık nasılsa mumyalamış onu. Hayvanlar bile yememiş."

"Nasıl  lm ş?"

"Bilemiyorum efendim. Belki de kaybolmuş bir zavallı. Bataklığın zehirli gazlarıyla ölüm uykusuna yatmış olmalı."

Degon endişeyle yutkundu. "Ne yaptınız cesedi?"

Bakışları, ustanın nabzının deli gibi hızlanmasına neden olmuştu. "G ... m... d k," diye kekeledi adamcağız korkuyla.

Degon i çekip arkasını döndü. "Artık bu bataklık can almayacak Usta Burzum. Senin sayende bir zevk ve huzur bahçesi olacak."

Usta abartılı bir canlılıkla, "Sizin hayaliniz sayesinde efendim," diye arkasından yürümeye başladı. Degon artık konuşmu-

yordu. Tahta oturup kölelere işaret verdi. İfritgözü'ne dönmesi gerekiyordu.

Sallantılarla ilerlerken yıllar öncesini hatırlıyordu. Ondan bir yaş büyük ağabeyi Hazin'le gelmişlerdi buraya. O zamanlar da iriydi Degon. Zaten kasabaya gelen yabancılar onları yan yana görünce onu daha büyük sanıyorlardı. Oysa o bir yaş çok önemliydi... Mirası, yeni efendinin kim olacağını belirleyecek kadar.

Böylece Degon yıllarca vicdanını rahat bırakmayacak günahı işlemişti. Bir bahaneyle ağabeyini buraya getirmiş, bir salıncak kurup sallamaya başlamıştı. Onu iterken nasıl da neşeli çığlıklar atıyordu. Hep daha hızlı, hep daha yükseğe...

Sonra ağacın köklerinin arasından mızrak ucunu çıkarmıştı. Bu başka bir ülkenin askerine ait bir mızraktan geriye kalmıştı. Degon onu bulduğu zaman sanki yıllar sonra bu cinayeti işleyeceğini planlayarak saklamıştı.

Ağabeyi salıncakta hızla sallanırken mızrak ucuyla tam arkasına geçmişti. Tehlikeden habersiz çocuk en üst noktadan geriye doğru gelirken sivri demir, köküne kadar girip kaburgalarını kırarak kalbini parçalamıştı. Kulaklarında hâlâ neşeli kahkahaların ölüm çığlığına acılı dönüşü vardı.

Ağabeyinin cesedini bataklığa atmıştı. Eğer mızrak bulunursa farklı senaryolar akla getirecekti. Ama ona da gerek kalmamıştı. Çamur cesedi iyi saklamıştı. Birkaç gün arama sonunda Hazin'in öldüğü veya kaçırıldığı kabul edilmiş, kimse kardeşinden şüphelenmemişti... Hazin'i çok seven, Degon'a ise hep mesafeli duran annesi hariç.

Yıllar içinde karabasanlar onun uyku düşmanı olmasına neden olmuştu. Sürekli olarak bataklıktan çürüyen etleriyle çıkan ağabeyi odasına geliyor, kararmış parmağını ona uzatıp, "Bana

ait olanı geri ver katil," diye bağıırıyordu. Bu karabasanlardan kurtulmak için bataklığı kurutmaya, bir çayhaneye dönüştürmeye karar vermişti. Belki bataklık yok olursa huzursuz ruh da onu rahat bırakırdı.

Kasaba tarafından hızla yaklaşan bir atlı daldığı düşüncelerden sıyrılmasına neden oldu. Bu, geçit kumandanı Aruras'tı. Nihayet bir katile, diye düşündü.

8

Korona ailesi altı nesildir Chiang ile Orta Derzulya arasındaki bu yegâne geçidin nöbetçileriydi. Tüccarlardan ve diğer yolculardan alınan verginin yarısı Kurâf'taki Habis mabedine gönderilirdi. Ailenin reisleri sürekli çocuk yapmak için uğraşır, oğlanları geçidi koruyacak askerler olarak eğitirlerdi. Hatta kız çocuklarının bir kısmını da...

Kurulan ayna ve meşale tertibatı ile geçide yapılacak saldırılar önceden öğrenilir, üç katırın yan yana geçebileceği dar yolun üzerine kurulu tuzaklar orduları bile yok edebilir veya destek güçler gelene dek saldırganları engelleyebilirdi.

İfritgözü, Derzulya oluşurken yükselen Zul-Mamun Sıradağı üzerinde oluşmuş on üç kilometrelik bir yarıktı. Tüccarların çabası ile bir yol kazılmıştı ve o sıralar bu çevrede çetesiyle kervanların başına bela olan Nikel Korona geçidin efendisi olmanın daha kazançlı olacağını düşünerek geçide el koymuştu.

Degon kumanda kulesine geldiğinde uyarı davulları hâlâ çalıyordu. Ritmin anlamı şuydu: "*Chiang tarafından bir katile İfritgözü'ne yaklaşıyor.*"

Tahtı taşıyan köleler yorgunluktan yere yığılırken Degon kuleye tırmandı. Geçidi ele geçiren Nikel'in torunu Kassar dâhi

bir mühendisti, onun zamanında taşla dolu güvenlik askıları kurulmuş, solucan deliği oyulmuştu. Degon büyük aynada geçidin diğer ucunda bulunan Yasun ve Rengu'nun gördüğü, giderek yaklaşan toz bulutuna baktı. Deneyimli gözleri bu işte bir terslik olduğunu hemen anlamıştı. Birden bağırdı.

"Ahmak herifler, bu bir ordu! Chiang'dan Orta Derzulya'ya saldırmaya gelen bir ordu."

Herkes inanmaz gözlerle ona bakıyordu. Geçmişte çeteler geçide saldırmıştı; bunların bazıları kalabalık ve güçlüydü... Ama bir ordu! Hayır, Chiang imparatorları yüzyıllardır Janus'un korumasındaki Orta Derzulya'ya saldırmaya cesaret edememişti.

Degon, yeğeni Lassu'yu itekleyerek, "Hemen atlılar yollayın çevre krallıklara," dedi. "Destek lazım!"

Aruras bu sırada aynayı işaret etti. Degon yalnız başına geçide yaklaşan bir atlıyı gördü. Siyah cübbesi içindeki süvari bir flama açmıştı. O flamayı çok uzaktan bile tanırdı. "Grihavarı Mişka bu."

Lassu, "Chiang'a gideli haftalar olmuştu," diye mırıldandı.

Degon içinden küfretti. Bir grihavarinin neler karıştırdığını kim bilebilirdi. İsmi hatırlayamadığı bir genç, "Acaba onu mu kovalıyorlar?" dedi.

Degon hiç sanmuyordu. Korona sarayına giderken, "Mişka'yı bana getirin," dedi. "Herkes silahlansın, destek çağrısı için atlılar yola çıkmak için emrimi beklesin."

Tam çıkarken içini çekti. "Aruras, askıları boşaltmaya hazır olun, geçidi kapatmak zorunda kalabiliriz."

Bu kadar büyük bir orduyu taşlarla kapanan bir geçit bile durduramazdı ama en azından destek gelene dek oyalayabilirdi.

At nalı biçimindeki divanı dolduran kalabalığın uğultusu giderek artıyordu. Mişka, "Chiang ordusuna engel olunmayacak. Serbestçe geçecekler, bu Janus'un emri," dediği anda her kafadan bir ses çıkmaya başlamıştı.

Degon elini kaldırıncı bir gonga vuruldu ve gürültü sona erdi.

"Efendi Mişka, elbette Janus'un ve sizin emirlerinize uymak zorundayız ama bu çok kalabalık bir ordu ve geçitten geçtikleri anda Orta Derzulya'yı koruyacak bir güç olamaz. Onları ne için istiyorsunuz?"

Mişka gülümsedi. "Size açıklama yapmaya ihtiyacımız yok ama yine de söyleyeyim; Orta Derzulya krallıkları ve Chiang ortak bir düşmana karşı savaşacak. Artık müttefikiz."

Herkesin gözleri şaşkınlıkla açılmıştı. Bahsedilen düşman, ünü İfritgözü'ne bile ulaşan Derviş Mikael ve ülkesi Sabır olmalıydı. Degon, bu kadar tehlikeli olduğunu bilmiyordum, diye düşündü. Janus'u böylesi bir müttefik arayışına mecbur bırakan Mikael güçlü bir büyücü olmalıydı.

"Chiang ordusu kaç kişi?"

Mişka, "Üç milyon," derken, çoğalacaklar diye düşünerek hâince sırıttı. Bu ordunun yüz bini Yecüc ve Mecüc denilen yaratıklardan oluşuyordu ve onlar insan yiyor, yedikçe bölünüyorlardı.

Degon'un bu durumda son bir sorusu kalmıştı.

"Sayın Mişka, Chiang imparatoru geçit parası verecek mi?"

Mişka, "Onların parasını Janus verecek Degon, merak etme son kuruşuna dek alacaksın," dedi. Kısa bir süre sonra bu köyde paraya ihtiyacı olan kimse kalmayacaktı, bu nedenle Janus adına söz vermesinin sakıncası yoktu.

Ayakta durmaktan sıkılmıştı. "Artık durum açıklığa kavuştuğuna göre, mutfaktan gelen enfes kokuların hakkını versek Degon," diye gülümsedi. Son saatlerini yaşayan bu insanlarla yemek yeme fikrinde onun hastalıklı ruhunu tatmin edecek bir espri vardı.

Mişka grihavari olmadan önce Londra'nın sanat çevrelerinde tanınan bir fotoğrafçıydı. Bu ün, öldürdüğü insanların fotoğraflarını, çürüme süreciyle ilgili yaptığı fotoğraf sergisiyle olumsuz bir yara alsa da John'un listesine girmesine neden olmuştu. Doğal olarak Derzulya'nın yeni düzeninde fotoğraf çekemiyordu ama Habis'in verdiği güçler sayesinde zihninde insanları ölü, etleri çürümüş halde canlandırdığı bir galeri vardı. Buradaki insanlar da oraya aitti artık.

Görüşmenin bittiğini düşünürken, tahtın arkasından çıkan ince yapılı, Uzakdoğulu bir kadın gibi kimono giyip, makyaj yapmış bir adam hislerinin alarm vermesine neden oldu. Bir terslik vardı... Degon'un kulağına eğilen adam fısıldamaya başladı. Boyalı, uzun tırnaklı elleri heyecanla ona eşlik ediyordu.

Geçit efendisinin yüzündeki endişeli ifade kısa sürede öfkeye dönüştü. "Getir onu buraya Yulis," dedi fısıldayan adama. İtiraz eden sözleri soğuk bakışlarla yanıtladı.

Makyajlı adam geri döndüğünde, eliyle bir Pon'u çekiştiriyordu.

Mişka, lanet olsun, diye düşündü. Otistiklere Derzulya'da Pon deniyordu. Bazılarının olağanüstü yetenekleri olurdu. Janus "sürpriz yumurta gibiler" dediği Pon'ları sevmezdi ve Derzulya'yı saran sihir gücünü emdiklerini düşündüğü için yakalandıklarında öldürölmelerini emretmişti. Yine de nadir yetenekleri nedeniyle en çok parayı kim verirse ona hizmet edip sağ kalabiliyorlardı. Yulis gibi bakıcılar hem de iş bulmaları sağlardı.

Mişka kendini toparladı. "Degon bu ne demek oluyor? Görüyorum ki bir Pon kiralamışsın. Janus'un ölüm emrini bilmez misin?" diye yüksek tondan konuştu.

Degon bütün heybetiyle ayağa kalktı. "Sanırım bu şu anda göz ardı etmemiz gereken ufak bir sorun grihavari. Bu Pon'un oldukça pahalı yeteneğine tanuk olmanız gerekiyor."

Sütunlu duvarları dahi doldurmuş kalabalık tamamen sessizlik içindeydi. Pon sağ elini kulağına götürmüş, kafasını istençsizce sallıyordu. Alışık olmadığı kalabalıktan kurtulmak için gitmek istiyor, ama makyajlı adam onu tutuyordu.

Degon, Pon'un yanındaki hizmetkârına seslendi: "Yulis, ona ne duyduğunu sor... Mişka'nın konuşmasından."

Makyajlı adam Pon'a eğilip, kendi aralarındaki garip bir lisanla fısıldadı, cesaret vermek için elini tuttu.

Pon'un titremesi şiddetlenmişti, kafasını kaldırıp yüksek tavana, balkondaki izleyicilere bakmaya başladı. Nihayet, "Ö...lü...ko...nu...şu...yor," dedi.

Mişka sinirden gri cübbesindeki bir delikle oynamaya başlamıştı. Anlaşılan bu bir ses okuyucu, diye düşündü. Kızgındı. Yüzündeki insan maskesi bir an için düştü. Çürümeyle beslenen habis ruhu bütün çıplaklığıyla ortadaydı ama kendini hemen toparladı. Yüzünde o tanıdık gülümseme tekrar belirdi.

Degon bu kez, "Yani?..." diye üsteledi.

Yulis açıklamayı üstlendi.

"Kardeşim grihavarinin ölümlerle konuştuğunu söylüyor. Yani saygıdeğer Mişka, Korona halkının yakında hayatta olmayacağını düşünüyor."

Cümle sona erdiğinde ortalığı bir uğultu kaplamıştı. Mişka omuz silkti.

O gıcırtılı ses bir daha duyuldu.

"Bu...nu... bil...me...niz fark et...me...ye...cek."

Yulis hemen açıkladı. "Kardeşim kendi varlığının Mişka'nın canını sıktığını, onu hapsetmek isterseniz direnmeyeceğini, zira ölümünüzün değiştirilmez kaderiniz olduğunu düşündüğünü söylüyor."

Degon olağanüstü bir soğukkanlılıkla, "Neden?" diye sordu grihavariye. "Biz her zaman size sadık olduk, niye ölümümüz gerekli?"

"Anlaşma böyle," dedi Mişka. Bir yandan Degon'u küçümse-
diğini düşünüyordu, belki de denklemden çıkartmakla hata et-
mişlerdi. "Genç imparator İfritgözü'nün kontrolünün kendilerine
geçmesini istiyor. Janus da kabul etti."

Degon nöbetçilerine işaret verdi. Mişka ile savaşmayı göze
alamazdı. Zaten grihavari öldürmeyi başaran biri varsa da bunu
duymamıştı. "Doğal olarak direneceğiz. Savaşacağız. Bu sırada
konuğumuz olmanızı istiyorum," dedi.

Grihavari saygısını belirten bir şekilde hafifçe eğilerek, "Ka-
bul ediyorum," diye mırıldandı. "Bu işe karışmayacağım, zira
Pon'un dediği gibi savaşmanız hiçbir şeyi değiştirmeyecek. Chi-
ang ordusu çok güçlü."

Mişka direnmeyecekti, bir hücrede misafir edilecekti. Yine
de öfkesi bir anda patladı ve küçük bıçağını çekip, Pon'un boğazı-
nı kesmek için atıldı. Bu ucubeden kurtulmak lazımdı.

O kadar hızlıydı ki, Degon sadece Mişka'nın gölgelerden olu-
şan yılan gibi kurbanına uzandığını görebildi. Pon'un darbesini
ise Mişka dahil kimsenin gözü algılayamadı.

Bu saliselik mücadele bittiğinde, Pon'un eli havadaydı ve gri-
havari de sersemlemiş bir halde yerde yatıyordu. Yulis iki elini
birleştirip, alaycı bir ifadeyle Mişka'ya eğildi. "Kardeşimin kusu-

runa bakmayın efendim. Kendisi özel bir dövüş yeteneğine sahiptir.”

Henüz darbenin etkisi altındayken geçit muhafızları grihavarinin kollarına girerek salondan çıkardılar.

Degon şaşkınlık içindeki kalabalığa bağırdı.

“Duymadınız mı, bir savaş bizi bekliyor. Hadi gidin hazırlanın.”

Son Korona efendisi taht odasına doğru yürürken beyni çok hızlı çalışıyordu. Ölümünün ağır bir bedeli olacaktı.

“Aruras,” diye seslendi. Üç adım gerisindeki komutan hemen yanına koştu.

Madem ölmeleri isteniyordu, kendi mezarlarını kazacak ama olabildiğince düşmanı yanlarında götüreceklerdi.

“Birkaç asker al yanına, bataklığa gidip Usta Burzum ve işçileri getir. Kasabanın doğusunda bir hendek kazsınlar. Genişliği ve derinliği dört metre olsun. Zemine sivri kazıkları saplayın, üzerini bezle kaplayıp, ince toprakla örtün.”

Aruras aldığı emri yerine getirmek için giderken, kızı Gerda ile yalnız kalmıştı. O güzel kahverengi gözlerinde korkudan eser yoktu. Aynı zamanda özel koruma birliğinin komutanıydı.

“Suikastçı ne durumda?”

“Yakın gözetimimizde baba. Harekete geçmek üzere olduğu söylendi. Tutuklayalım mı, öldürelim mi?”

“Kim ilgileniyor onunla?”

“İden.”

Degon birkaç saniye düşündü. Bu adamı kullanabilirdi. “Huzuruma getirin,” dedi. “Ama deli kızımı uyar dikkatli olsun, zarar görmesin adam.”

Dakikalar sonra Grihavari Mişka hücrelerini aydınlatan mum ışığına bakıyordu. Buraya tıkmış olmaktan rahatsız değildi. Yemek bir tutsağa değil, konuğa layık lezzetteydi.

Pon'un darbesi de gururu dışında kalıcı bir hasar bırakmamıştı. Aksine son günlerde ilk kez dinlenme fırsatı bulduğu için rahatlamıştı. Chiang'ların yanında onu yoran bir güç vardı ve o her neyse, yakında yok olacak İfritgözü kasabası ve halkından daha önemliydi.

Denemenin sırası, diye düşündü, küçük enfiye kutusundan çıkardığı Toht kemik tozunu mum alevine doğru üflerken. Bir şömine ateşi olsa daha memnun olurdu. Tül gibi bir görüntü belirmeye başlayınca sevindi ve biraz daha toz üfledi. Nihayet Janus'un görkemli kafası havada salınan bir alev perdesi içinde bulanık seçiliyordu.

"Mişka... Seni merak etmeye başlamıştım. Neredesin?"

"İfritgözü kasabasında bir hücrede tutsağım," dedi gülerek. Janus'un kaşları çatıldı.

"Bu önemli değil, hepsini anlatacağım. Şu anki sorunuz, Degon ve yakında yok olacak bu küçük kasaba değil."

"O zaman hemen başla," dedi Janus.

Mişka nihayet o önemli cümleyi kurmaya hazır olduğunu düşündü. "Senin de kuşkulandığın gibi Chiang imparatorunun kendi Habis'i var. Ve bu nedenle seninle temas etme büyülerim başarısız oldu."

Janus'un kafası sanki ateşin içinden geçip yanına gelmek ister gibi büyüdü.

"Anlat, her şeyi bilmek istiyorum!"

Mişka ellerini heyecanla ovuşturup devam etti.

"Aslında Habisçikler demeliyim. Bu evrenin dışından gelmiş üç cadı... Triad. Binlerce yaşındalar. Çin halkının atası, masallardaki bütün üç cadı anlatılarının kökeni olmalılar..."

11

Gezgin Ozan elindeki arbaletle odasının penceresine sinmişti. Bir saat içinde Degon'un buradan geçmesi gerekiyordu. Chiang ordusunun geldiğini o da duymuştu ve kasabaya hâkim olan kardeşinin suikast sonrası kaçışını kolaylaştıracağını düşünüyordu.

Eğer Chiang ordusu Orta Derzulya'ya geçerse hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı. Bunu düşünmeliydi ama şu anda parasını aldığı iş öncelikliydi. Gözü caddede panik içinde oradan oraya koşturanlara takılmıştı, yoksa hemen arkasındaki gıcirtıyı daha önce duyardı. Nemin gevşettiği tahtalar diye düşünürken, sağ elini hançerine attı, ama boynuna dayanan keskin çelik hamle için çok geç kaldığını söylüyordu.

"Sen!" diye bağırdı. Şaşkındı, çünkü günlerdir beraber olduğu fahişe deri kıyafetler ve kılıcıyla karşısındaydı. Bu kıyafetlerin anlamını biliyordu: Degon'un özel koruma birliği. Adamın yüzlerce çocuğu vardı ve bunlardan kız olanlarının en iyileri dövüş ustası olarak yetiştiriliyordu.

"İden," dedi kız. "Gerçek adım bu."

"Ya?" diyebildi Gezgin Ozan.

"Sen de Sai-hûn. Ünlü katil."

İsmi duymak adamı ürpertmişti, zira sadece başının belaya girdiğini işaret ederdi.

"Ne zamandır biliyorsun?"

"En başından beri ama merak etme senin hatan değil. Seni kiralayan Ovigro tedbirsiz; eşlerinden biri Korona'dır."

"Dışarıdalar mı?"

"Kim?"

"Muhafızlar, kız kardeşlerin..."

"Evet."

"Ne olacak şimdi? Beni tek başına tutuklayacak mısın ya da ölümüne dövüşecek miyiz?"

"Ne tutuklamayı düşünüyorum, ne de dövüşmeyi. Belki çoktan hak etmiştir ama babamı öldüremezsin. O seninle görüşmek istiyor."

"Öyleyse?..."

"Silahsız bir şekilde yanına götüreceğim seni. İşverenini dert etme, bir hafta önce zehirli bir hançer onun canını aldı."

Bu kız nasıl bir oyun oynuyordu? Yavaş yavaş etrafına bir tuzak örmüştü. Günlerdir beraber diler ama onu hafife aldığını düşündükçe dehşet duyuyordu. Usta bir kiralık katil için büyük hata.

"Demek işi bitti ha... Bu beni özgür bırakır. Paramı aldım, De-gon'u öldürmeliyim demeyeceğim. Sessizce gidebilirim buradan."

İden yutkundu. "Bu konuda karar bana ait değil."

Sai-hûn kaçmak için birkaç hamleyi kafasında tartıyordu. Kızın kılıç hamlesini demir bilekliğiyle karşılar, ayak darbesiyle dengesini bozup pencereden hasır çatıya atlar, oradan sokağa inerdi. Bir at bulup kaçması birkaç dakikasını alırdı.

İden güldü. "Gözlerinden ne düşündüğün anlaşılıyor ama inan bana bu bir tuzak değil. Eğer seni tutuklamak veya öldürmek isteseydim sayısız fırsat vardı. Şimdi kaçmaya kalkışarak yorma beni."

Suikastçı yavaşça silahlarını yere koydu. "Bir şeyi merak ediyorum, elinde kılıç olmasa beni yenebilir misin?"

Kızın meydan okumalara zaafı gözlerindeki hınzırca ışıltıdan belliydi.

İden elindeki kılıcı adamın kasıklarına doğru yavaşça indirdi. "Bunu birkaç kere kanıtladığımı sanıyordum."

Sai-hûn yutkundu.

Haklıydı.

*"Her din, varlığını sürdürmek için bir gezegen gibi,
iki ışıktan yararlanır: Güneş'in kendisi veya Ay'ın yansıması...
Ama bizim taptığımız Zaman,
Evren'in yaratıldığı Nur'dan doğmuştur.
Nur yaratılmamıştır; O Tanrı'dan önce vardı, Tanrı'yla vardı."*

Kayıp Heronit Kehanet Defteri
Mesel VIII - Yaşayan Işık

III. Kısım

Metal Peygamber

12

Asurmayan aylar sonra İfritgözü'ne, evine kavuşacağı için çok mutluydu. Kafilenin hava kararmadan kasabaya varacağını hesaplamıştı. Mallar esnafa dağıtılacak, siparişler, mektuplar teslim edilecek, Degon'a vergi ve hediyeler verilecekti.

Kârlı bir yolculuktu. Gerçi iki gün önce her şeyi yitirdiğini düşündüğü bir an olmuştu. Sekiz eşkıya kfileyi basmış, üç korumayı birkaç saniye içinde katletmişlerdi. Tüm malları alacaklar, onları da öldüreceklerdi. Garip eşlikçileri beklenmedik bir anda onları kurtarmasaydı. O keşiş... isminin Sin Sufi olduğunu söyleyen adam.

Asurmayan son mola yerine varmak üzereyken, kafasını çevirip elli metre kadar geride sakın sakın yürüyen keşişe baktı. Bir iple omzuna asılı ahşap nêy mahfazası ve yürürken dayandığı asasıyla ilk gördüğü andan farklı değildi.

Belât'ın en eski tüccar hanının avlusunda, kumar oynayan gruba yaklaşıp, "İfritgözü'ne giden bir kafile var mı?" diye sormuştu. Demir perçinlerle, dikenli bir gül dalına benzeyen asası, nêyi ve güveler yüzünden delik deşik olmuş bir harmani dışında bir şeyi yoktu.

Hiç hoşlanmamıştı ondan. "Var, benim kafile yarın hareket edecek," dediğinde eşlik etmek istediğini söylemişti.

"Buna izin veremem keşiş," diye hemen reddetmişti. "Yiyeceğini, barınağını dert etmesem bile İfritgözü'ne seni götürme aptallığını yapamam."

"Niye?" diye sormuştu o zaman. Asurmayan gevrek kahkahalarla gülmüş. Diğer kumarbazlar da çürük dişlerini göstere göstere ona katılıyordu.

"Demek ki bu bölgeyi bilmeyecek kadar yabancısın keşiş. İfritgözü'nde tapınak yoktur. Rahip ve şaman da... Gelenleri de kasabaya sokmazlar. Israr edenleri ibret olsun diye bir ağaca asarlar. Bütün dinlerden ve tanrılardan nefret ederler. Bunu çok iyi biliyorum, çünkü onlardan biriyle evliyim."

O zaman keşiş avucunu uzatmıştı. İçinde altın bir yüzük vardı. "Bir el zar atalım. Kazanırsan bunu alırsın. Kaybedersen yine bu yüzüğü alırsın ama eşlik etmeme izin verirsin."

Asurmayan iflah olmaz bir kumarbazdı. Teklifi kabul etmişti.

Zarları verdi. "Önce sen at bakalım keşiş," dedi. Sonuçta adam yanlarındaydı işte... ve hayatını kurtarmıştı.

Yolculuk boyunca bu garip adam kafilenin biraz gerisinde yürümüş, onların sofrasında oturmamış, ateşin başındaki sohbetlere katılmamıştı. Arada ustaca üflediği nêy ile varlığını hatırlatıyordu. Asurmayan bu aletin sesine neden *ruh ayartan* dendiğini keşiş sayesinde anlamıştı. O kadar derine işliyordu ki; bazen nedensizce ağlatıyor, bazen huzur veriyordu.

Bu gizemli yol arkadaşı sadece *nêyzen* değildi...

Tüccar iki gece önce canını seven her yolcunun sahip olması gereken tavşan uykusundan hafif bir gürültüyle uyanmıştı. O kısa sürede eşkiyalar çoktan üç korumayı öldürüp kontrolü ele geçirmişti. Asurmayan ölüm korkusundan altına yapmıştı. Ama birden gecenin karanlığından çıkan keşiş اساسını saldırganlara savurmaya başlamıştı.

Bu uzun sopa aynı zamanda ölümcül bir silahtı. İlk hedefinin boynundan kanlar fışkırınca Asurmayan üzerindeki demir perçinleri hatırlamıştı. Demek ki onların amacı buydu.

Sin Sufi'nin çok iyi bir dövüş eğitimi aldığı belliydi. Bir dansçı kıvraklığıyla katillerin arasına dalmış, اساسıyla darbeleri karşılayıp, demir perçinleriyle kızıl güller yaratmıştı. Üzerine gelen bir oku bile اساسıyla savuşturmuştu. Asurmayan çok dövüş seyretmiş ama böylesine şahit olmamıştı.

Bir ara üç eşkiya uzun kılıçlarıyla onu ortalarına almış ama sanki her hareketi önceden biliyormuş gibi ardı ardına gelen hamlelerden sıyrık bile almadan onları öldürmüştü. Saldırganların cansız bedenleri kan gölcükleri içinde yatarken, hiçbir şey olmamış gibi yine karanlığın içinde yitmişti.

Konuşmayı sevmeyen bir adamdı. Asurmayan'ın minnettarlık dolu sözlerine cevap vermemiş, diğer tüccarların da hediyelerini geri çevirmişti.

Bakışlarını tekrar yola çevirdi. Yuvalarına döndükleri için herkes çok neşeliydi.

Güneyden gelenlerin İfritgözü'nden önce son mola yeri Siyah Ağaç denilen bir duraktı. Bir tepenin üzerinde asırlık kurumuş bir meşenin yanına geldiklerinde üç kilometre öteden kasaba gö-

rölüyordu. Bir nöbetçi kulübesi de vardı ama Asurmayan'ın anlamadığı bir nedenle boştu.

Bir saatlik dinlenme sonrası atlara bağlı arabalar ve develer yokuş aşağı inmeye başladıklarında keşişin ağacın yanında bağdaş kurup oturduğunu fark etti. Nêy üflemeye hazırlanıyordu, hemen atını yanına sürdü.

"Gelmiyor musunuz?"

"Hayır."

"Ne yapacaksınız?"

"Burada birini bekleyeceğim... Ve sanırım gelen o."

Parmağıyla düzlükte yürüyen bir adamı işaret ediyordu.

Asurmayan kafiye yetişmek için atının dizginini çevirdikten sonra, "Bizi kurtardığın için bir kez daha teşekkür ediyorum," dedi. Sessizlik. İfade­siz bakışlar üzerinde atını kamçılararak ondan uzaklaşacaktı ki keşişin, "Kuzeydoğu!" diye seslendiğini duydu.

Anlamamıştı.

"Kuzeydoğu yönüne kaçın," diye tekrarladı. "Hatırlayacaksınız."

Biraz sonra Sufi'nin beklediği adamın yanından geçiyordu. Yüzüne dikkatli baktıysa da tanıyamadı onu. Daha önce İnzi'yi birkaç kez görmüştü, hatta iki kıyafeti onun ellerinden çıkmıştı ama o şişman terzinin güçlü adımlarla hızlı yürüyen bu adam olduğunu anlaması imkânsızdı.

İnzi ağaca yaklaştıkça yüzüne hü­zünle karışık bir gülümseme yerleşti, ağlamamak için kendini tutsa da gözleri nemlenmişti. "Sin," diye mırıldandı. Kucaklamak için kollarını açtı. Daha önce hiç karşılaşmamışlardı ama onu kendine kardeşten yakın hissediyordu.

Robot önce tereddüt etti, sarılmayla ilgili acı veren bir tecrübesi vardı. Ama karşısındaki ona yaşam enerjisini sunan insandı. O da kollarını açtı.

İki beden bir oldu.

İnzi, "Gidelim mi?" diye sordu.

Sufi kafasını kasabaya döndü. "Beklememiz lazım."

İkisi yan yana sırtlarını ağaca dayayarak oturdular. Robot, İnzi'nin zaten aşına olduğu hikâyesini anlatmaya başladı...

13

Karanlık bir fabrikanın üretim bandında düşünmeye başlamıştı Sin. Beşik diyorlardı ona. Beşik'te parça parça şekillenmişti. O zaman bir adı yoktu, bedeni de... Pozitronik beyni bağlı olduğu sistemin binlerce gözünden hayata geldiği adayı tanıyordu. Bu adanın adı, Gunkanjima'ydı.

Titanyum iskeletine bağlanıp, üzerine deri işlenirken yapay zekâ göreviyle ilgili tüm bilgileri aktarıyordu ona. Lazerle sağ omzunun arkasına Sin 23 yazılmıştı.

Fabrikada sürekli olarak Xasiork adlı yapay zekânın sevdiği gürültülü bir müzik çalıyordu. Thrash metal denilen, kaos öncesi dönemden kalma bir müzikti. Çelik, ateş ve kızıl karanlığın ritmiydi bu.

Xasiork bazen saatlerce durmadan konuşurdu. Adanın etrafında sürekli elektromanyetik bir fırtına vardı ve belki de buydu onu delirten. Evet, Sin'in yaratıcısı dengesiz bir yapay zekâydı.

Monologlarına anlam veremezdi.

“Evren bir yalanla oluştu. Bir cevap değil, soruydu. Daha doğrusu bir bilmeceydi. Ve ben onu çözeceğim.”

Daha sonraları Sin adına Sufi’yi eklediğinde yaratıcısını yanlış değerlendirdiğini düşünmüştü... O dengesiz değildi; sadece çocuktu. Babası yerine koyduğu Atilla adlı insanı yüzyıllar önce kaybetmiş bir ocuk. Gunkanjima Adası üzerine kurulmuş fabrika eviydi. Bir grup bilimadamı onu programlamak için yıllarca çalışmıştı. Sonra Büyük Felaket başlamış, fabrikanın üzerine kurulu olduğu küçük ada parçası Japonya’nın büyük kısmını batıran depremler sırasında denizde yükselmişti. İnsanlar zamanla tek tek ölmüş ve o yalnız kalmıştı.

Xasiork belki de yaratıcılarını özlediği için kendisine metal-den devasa bir insan bedeni yapmıştı. Elektronik beynini istediği gibi hareket edebileceği bu bedenin kafasına yerleştirmişti.

Zamanla sıkılmış ve robotlar üretip dövüştürmeye başlamıştı. Yenilenleri yiyordu. Midesi ateş kazanıydı.

Metallerin Baal Hammon tanrısıydı o. Cehennem ateşlerinin efendisi.

Ve meraklıydı...

Çok kaynağı vardı.

Robotları giderek mükemmelleştiği zaman keşif için Derzulya’ya yollamaya başlamıştı. İki yüz yıldır robotlarını dünyayı araştırması için yolluyordu ama henüz geri gelen yoktu.

Sin 23 de onlardan biriydi. Tanrısı için on zafer kazandıktan sonra bu hakkı kazanmıştı. Küçük bir salın üzerinde kendisinden öncekilere verilen koordinatlar doğultusunda yol almış, zorlu bir yolculuk sonucu ana kıtaya varmıştı. ıkacağı sahilde, kendisinden önce gönderilen robotlar garip bir heykel sergisi oluşturarak

hareketsiz sıralanmışlardı. O da büyük ihtimalle onların arasına katılacaktı.

Kumun üzerinde attığı birkaç adım sonrası donup kalmıştı. Gözbebeklerini bile hareket ettiremiyordu. Derzulya'yı kaplayan büyü gücü onun robot yaşamını yasaklıyordu.

Sin varlığını korumaya yönelik programa sahipti ve o hapis kaldığı hareketsiz beden içinde korku çığlıkları atıyordu. Birden içine bir enerji akmaya başladı. Hâlâ hareket edemiyordu, ama diğer robotlar gibi çürümeyecekti. Kaynağı belirsiz enerjiyi yaşamak için kullandı. Orada kaldığı haftalar boyunca rüya gördü.

O rüyalar İnzi adlı bir insana aitti.

"Beni yaşamda tutan sendin," dedi ona. "Senin enerjindi."

Bu paylaşım nedeniyle onun sürekli uyumak zorunda kaldığını biliyordu. Bu süreç ve rüyalar bir anlamda eğitim dönemi idi. Artık Derzulya adlı bu kıta üzerine çok daha fazla şey biliyordu.

Sahildeki hareketsiz yaşamı esasına dayanarak yürüyen yaşlı bir adamın ziyareti ile sona ermişti. Gördüğü ilk insandı o. Bu gezgin kumun üzerindeki bütün heykel robotları incelemiş, sonunda yanına gelmişti. Buruşuk elleriyle yüzünü incelerken, robot bütün gücünü kullanarak gözbebeklerini ona çevirmişti. Yaşlı adam bu ufak hareket karşısında dahi geriye sıçramış, kumun üzerine devrilmişti.

Korkusu geçtikten sonra yine yaklaşmış, onunla anlamadığı bir dilde konuşmuş ve bir süre daha inceledikten sonra uzaklaşmıştı.

Birkaç hafta sonra geri gelmişti ama yalnız değildi. "Cavlak" diye seslendiği onun gibi harmanilere sarılmış, kafaları kazılı birkaç genç Sin 23'ü taşıyarak bir mabede götürmüştü.

Mabedin derinliklerindeki daire şeklindeki bir odada Sin 23'ün gördüğü en şaşırtıcı yaratık vardı. Cavlaklar onu insan sanıyordu, çünkü tıpkı robot gibi gerçeğinin üzeri örtülmüştü. Sin'in gördüğü ise bütün vücudunu kaplayan dövmelerinden alevler çıkan canlı bir ateşti. İnsan kılıfı ise cavlaklar gibi kel, orta yaşlarda sıradan bir adamdı.

Sin'e dokunduğu zaman, görünmez ateşi yüzünden robot sessiz çığlıklar atmıştı. Bu acı herhangi bir insanın dayanabileceğinin çok ötesindeydi. Nihayet temas sona erdiği zaman, rahatlatma hissiyle tanışmıştı.

Ateş-insan, harmanisini alarak bir yolculuğa çıkmış, onu cavlakların eline bırakmıştı.

Robot aylarca, iç odada bırakıldığı kaidenin üzerinde öylece durmuştu. Sahilde onu bulan yaşlı adam Marbadi karşılık vermediği halde sürekli onunla konuşuyor ve dil öğretiyordu. Arada sırada kendilerine Sufi diyen başka adamlar geliyor, sohbetlerini dinliyor ve dövüşlerini seyrediyordu. Bu adamların hepsinde o ateş-insan diyebileceği yaratığın dokunuşunun izi vardı.

Sin, bu garip insanların onu ne olarak algıladıklarını bilmiyordu. Büyük ihtimalle bir büyücü veya cadı tarafından cezalandırılan kurban zannediyorlardı. Kumsaldaki diğer cansız heykeller de bunu çağrıştırmış olmalıydı.

Geçen zaman içinde robot; İnzi'nin rüyaları, Marbadi ve sufilerin sohbetleri sayesinde kişiliğini oluşturan programı yeniden inşa etmişti: Sufi Programı.

Artık yeniden doğmuştu: Sin Sufi!

Birkaç ay önce onu hareketsiz kılan büyü ağında önemli bir kırılma hissetmişti. Bunun Kursaha'daki Elem adlı bir kız çocu-

ğunun doğmasıyla başladığını bilmesine olanak yoktu. Fakat bu kırılma veya kayma kısa sürmüştü. Büyü ağı zayıflasa da varlığını koruyordu.

Ve bir gün insan kılığındaki ateş geri geldi. Odada yalnız bırakılmalarını emretti. "Sen ve ben," diye fısıldadı. "Birbirimize benziyoruz. Büyük savaş yaklaştı. Hazırlanmalıyız." Soyunmaya başlamıştı. Sin korkuyordu. Temasının verdiği acı, o an gibi hafızasındaydı.

"Sen ve ben... Levh-i Mahfuz."

Bedenindeki dövme harfler yavaş yavaş ortaya çıkmıştı. Hepsi mora yakın alevler içindeydi.

Bir şarkı mırıldanıyordu. Odadaki meşaleler sönmüştü, tek ışık kaynağı onun bedeniydi. Sin Sufi adına büyü denen bir gücün harekete geçtiğini anlamıştı.

Yalnızlardı. Ateş-insan, robotun gözleri önünde genç bir adama dönüştü.

"Ağır bir yüküm var," dedi. "Binlerce yıldır taşıyorum onu. Paylaşmam gerekiyor. Heykel kadar hareketsiz ve bebek kadar çaresiz görünsen de çok güçlüsün. Sin, binlerce yıldır beklediğim ilahım. Sen de onun damgası var." Yakıcı parmakları, derisinin üzerindeki Sin yazısı üzerinde geziyordu. Bu harfleri tanıyordu.

"Ama önce sana bir hikâye anlatmalıyım," dedi ve sonra konuşmaya başladı. Sin'in kulakları uğuldarken, kelimeler yitip, önceleri bulanık olan görüntülere daldı...

MS 361, İskenderiye-Mısır

Serapis'in genç rahibi kargaşa içindeki İskenderiye'den kaçıyor. Hristiyanlar, pagan inançlarına savaş açmış, Tanrı Serapis'in heykeli, tapınağı yok edilmişti.

Roma İmparatoru Theodosius'un Milano Fermanı'yla tüm pagan tapınaklarına savaş ilan edilmiş. Hristiyan tanrısına inanmayı reddeden birkaç şehir, halkıyla birlikte yok edilmişti. İskenderiye'de de Piskopos Theoplius'un kışkırttığı kalabalık Serapis'in inananlarına saldırmıştı.

Önce görüşme yapılacağı vaadiyle halkın silahı toplanmış ardından kıyım başlamıştı.

Bir Romalı asker baltasıyla heykelin kolunu kırdığı zaman elinin taş kesileceği boş yere beklenmişti. Serapis'in gazabının Mısır'ı yok edeceğine inanılıyordu. Hiçbir şey olmayınca Hristiyan kana susamışlığının önünde bir engel kalmamıştı.

Rahip endişeyle boncuk boncuk terliyordu, ama onu korkutan savaş veya Hristiyanların süregiden katliamı değildi. Gerçi o, ne Mısır'a Ptolemaios'lar tarafından getirilen bu yabancı ilah Serapis'e inanmıştı, ne de Hristiyanların tanrısı umurundaydı. Ama affedilmez bir günah işlemiş, Sin'in tabletini çalmıştı. Hırsızlığı hemen anlaşılmazın diye de kütüphanede yangın çıkarmıştı.

Ataları Babil'den gelmişlerdi buraya. Yüzyıllardır Ay Tanrısı Sin'e bağlıydılar. Mısırlılar ona Ah diyordu: Al'ah, L'ah, İlah, Eloh diğer isimleriydi. Ve rahibin görevi çalınan tabletini geri almaktı.

Sezar Mısır'ı ele geçirirken kütüphanede çıkan yangında tableti koruyan yine onlardı ama o zaman çalamamışlardı. İşte nesilden nesile aktarılan bu görev sonunda ona bahşedilmişti.

Kemet'liler tabletin gerçek gücünün hiçbir zaman farkında olmamıştı.

İşlediği günahın heyecanıyla sarhoş gibiydi. Çocukluğundan beri o kütüphanede kitapları korumuş, değer vermişti. Oysa şimdi kucağındaki tabletin yanında onların hiçbir değeri yoktu.

Kaçmak... sadece kaçmak vardı aklında. Hazinesine sahip olmak!

Şanslıydı... Kızıldeniz'e kadar da herhangi bir sorun çıkmadı. Fakat devesi Sina Çölü'nde öldüğünde tabletteki gücün mantıklı düşünmesini engellediğini anladı, zira yiyeceği ve suyu kalmamıştı. Yeterli hazırlığı yapmamıştı.

Yürümeye başladı. Vücudundaki su tükenene dek yürüdü. Bir mumya gibi güneş altında yatıyor ama bir türlü ölmüyordu.

Av arayan birkaç çöl yerlisi onu buluncaya dek acılar içinde yattı. Bunlar Mısır'ın çok aşağılarından gelen siyah derili vahşilerdi. Bir çadır içine yerleştirdiklerinde bayıldı. Baygınken dahi hazinesini sıkı sıkı kavramıştı.

Ne kadar baygın yattığını bilmiyordu. Belki günlerce, belki haftalarca... Ateşler içinde sürekli tekrarlayan bir kâbusu görüyordu. İki ayakları üzerinde yürüyen kertenkele adamlarla, insan ordusu acımasız bir savaş içindeydiler. Ve her seferinde başka bir savaşçı bedeninde ölüyordu. Kendine geldiği nadir anlarda çirkin yaşlı bir adamın çöl bitkilerini kaynatarak elde ettiği acı bir suyu içirdiğini veya yanıklarına merhem sürdüğünü hayal meyal fark ediyordu.

Nihayet oturacak kadar kendine geldiğinde çadırda yalnızdı. Gölgeler içindeydi ama hafif aralık örtünün ardında parlak ve sert güneş ışığı vardı. Kabile çocuklarının neşeli bağırışmalarını duyuyordu. Işık gözlerini acıtıyordu. Bedenini algılamaya çalışarak gerindi, hâlâ çok güçlü değildi, başı dönüyordu. Buna rağmen korkunç gerçeği fark ettiğinde çığlık atarak ayağa fırladı. Çadırdan panikle çıkarken, "Tablet nerede?! Hırsızlar! Geri verin!" diye bağırıyordu.

Onun bu bağırışları ilkel kabilenin huzurlu saatlerinde bir kargaşa yaratmıştı, çoğu çadırların gölgesinde uyukluyordu. Kadınlar, korku içinde kaçışan çocukları yakaladı.

Nihayet esasına dayanarak yaşlı adam geldi, bu onu tedavi edendi. "*Ansog kav uz se daret,*" dedi. Anlamıyordu elbette ama onu sakinleştirmeye çalıştığını düşündü. Yaşlı adam onun titreyen koluna girerek su birikintisinin yanına götürdü.

Rahip sudaki aksine baktı. İlk fark ettiği ne kadar zayıflamış olduğuydu. Dazlak kafasının altındaki yüzü iri burnuyla bir akbabaya benziyordu.

Sonra derisinde belirmeye başlayan harflere baktı. Tanıdıktı dövmesi. Dehşetle tabletteki simgelerin vücuduna dövme olarak işlendiğini anladı!

Sin'in gücü içine doluyordu!

Sırrın ağırlığı altında acı çekmeye başladı.

Olduğu yerde dizine kadar yumuşak toprağa battı.

Çığlık attı! Bayıldı. Vücuduna dolan tanrısal gücün ağırlığı günlerce sürdü!

Ondan sonrası derisinin üzerindeki acı veren yüklerle yaşanan yüzyıllardı. Her zaman ortaya çıkmıyordu simgeler. Zaman içinde kontrol etmeyi öğrenmişti.

Lanetli bir gezgin gibi yeryüzünü defalarca gezdi...

MS 608'de yolu Mekke'ye düştü. Burada Tanrı Sin'in evi vardı. Bir süre Ben Çasi ismiyle Mekke yakınlarında yaşamış, daha sonra peygamberliğini ilan eden bir gençle dost olmuştu.

İslam'ın hızlı yayılışı onu şaşırtmıştı doğrusu.

Çok daha sonra bu yeni dinin içinde bir tarikatın oluşmasına bile neden olmuştu. Fazlullah adıyla tanınacak Hurufilik'in kurucusuyla bir mağarada gücünü paylaşmıştı. Ona harflerin sırrını anlatmıştı.

Bu tarikat en baştan zorluklarla karşılaşmış, Fazlullah, Timur'un oğlu tarafından öldürülmüş, cesedi paramparça edilmişti. Bu zorluklara rağmen gizemli inanç yaşamıştı. Hatta Büyük Kargaşa sonrası Janus'un rakipsiz gücüne rağmen.

Hristiyanlığın içinde kurduğu Kathar'lar ise Papalık tarafından yok edilmişti.

Kabalizm, Hurufilik, Masonluk, Gül Haç hep ondan bir parça taşıyordu.

Ölümsüzlüğü sanki insanlığın acılarına tanık olması içindi. Nerede bir katliam, savaş, salgın olacaksa derisindeki dövme onu oraya sürüklüyordu. Kara veba yaşanırken Avrupa'da Azrail ile yoldaşı.

Şimdi o uzun yaşamında Levh-i Mahfuz'u bulduğuna inanıyordu. Derisindeki kitap bu yeni vücudu istiyordu.

15

Hikâye bittiğinde karşısında duran adamın bütün vücudunu kaplayan harfler ayrılıp Sin'in etrafını sardı. Alev alev yanan

büyülü simgeler robotun bedenini damgalıyordu. Çılgılık atabilse bütün tapınak yıkılırdı. Çareyi sinir sistemini kapatmakta buldu.

Kendine geldiğinde derisi üzerindeki kitabı hissediyordu. Harfler görülmüyorlardı ama oradaydılar. Kitabın gücü bildiklerinin ötesindeydi. Yaratık ise mabedi terk etmişti.

Günler geçmiş, robot bir gece parmağını hareket ettirebildiğini keşfedince bu kez bir seçim yapması gerektiğini fark etmişti: gitmek ya da kalmak. Geceler boyu, yalnız olduğu zamanlar hareket denemelerini artırmış ama Sufilerin sohbetlerinden aldıkları nedeniyle kalmayı tercih etmişti. Simgelerin verdiği gücü de kontrol etmeyi öğreniyordu.

Yeni bir hedef gereksinimi de duyuyordu. İlk göreviyle alakası kalmamıştı. Sufilerden dinledikleriyle kendi varlığını sorguluyordu.

Kanlı bir saldırıyla sona erdi bu dönem...

Rebon adlı birkaç yaratık Sufilerin huzuruna gelmişti.

"Canlı bir heykeliniz olduğunu duyduk. Janus incelemek için onu istiyor."

Bu ismi duymuştu elbette. Bu dünyayı kontrol eden, onu hareketsiz tutan büyü gücün kaynağıydı Janus. Ateş-insan ile yaşadığı acı veren deneyim nedeniyle korku dalgası bedenini sardı. Ölümsüz Vaiz en az onun kadar güçlüydü.

Rebonlar zift gibi kapkaranlık, kabuk gibi sert bir deriye sahipti. Robot onları enfraruj taramasından geçirdiğinde bir tek boyun bölgelerinden ısı çıkışı gördü. Tek zayıf yönleri buydu. Boyunlarındaki ince bir hatta kabuk birleşiyordu.

Sufilerin yaşlı lideri Marbadi huzursuzdu. "Tarikatımız barışçıldır ve Janus'a bağlılığını her zaman kanıtlamıştır ama canlı

heykel kutsanmış bir varlık, mabedimizde kalması en doğrusu. Ölümsüz Vaiz kararını değiştiremez mi?"

Rebonların lideri hayır diye bir cevabı kabul etmiyordu. "Derzulya'da tek bir irade vardır, o da Janus'tur. Ve kainatta tanımlanacak tek kutsal güç vardır, o da Habis'tir."

Marbadi bu zor durumdan nasıl kurtulacağını bilmiyordu. "Bize birkaç gün süre veriniz lütfen," dedi. "Konuyu divanımızda tartışalım." Bu bir zaman kazanma çabasıydı, Ben Çası'nın aniden geleceğini ve bu kararı kendisinin vereceğini umuyordu.

Rebonların liderinin ağzından yoğun yeşil bir duman çıktı. Robot, Sufilerin dumandan rahatsız olduğunu fark etti. Mideleri bulanmış, kimi hafifçe öğürmüş, cavlaklar başları döndüğü için oldukları yerde sendelemişlerdi.

Rebon birkaç saniye sessizlikten sonra, "Pekâlâ, üç gün sonra geleceğiz," dedi. "Cevabınızın olumlu olmasını tavsiye ederim. Janus reddedilmeyi sevmez."

O gece robot bulunduğu iç odada, tapınağın koridorlarında yankılanan ölüm haykırıışlarını, keskin çeliğin deriyi kesişini, kemiklerin kırılışını duymuştu. Sürekli bir koşuşturma vardı. Sufiler tapınaklarını korumaya çalışıyordu. Sonunda iç odanın kapısı parçalandığında ruhani liderlerini korumaya çalışan on kadar genç cavlak ile önlerine geleni kesen altı Rebon içeri girdi.

Rebonlar, insanlardan çok hızlıydı. Asa ve et, hız ve keskin çelik ile mücadelesinde karşı koyamıyordu.

Robot kararsız kalmıştı. Sadece bu acımasız katliamı izliyordu, fakat Rebonlardan biri yaşlı Marbadi'nin kolunu tek bir darbeye kopardığında derisindeki harflerin ateşi harekete geçti. Bir gözlemci olmanın vakti geçmişti.

Kolunu uzattı ve demir perçinli asayı aldı. Ondan sonrası tapınak odasında esen bir fırtınaydı. Ardı ardına hesaplanmış hareketlerle asanın dişlerini Rebonların tek zayıflıkları olarak tespit ettiği boyunlarındaki ince hatta vurmaya başladı. Bu kez saldırganlar avdı. Sufileri ve cavlakları kolayca katleden Rebonlar Sin'e karşı koyamamış, koyu yeşil kanları içinde yatıyorlardı.

Robot, ölmek üzere olan yaşlı adamın yanına diz çöktü.

Son nefesini vermekte olan adam kan tükürerek ona bakıyordu. "Janus," diye fısıldadı ve gözleri sonsuza dek kapandı.

Sin birkaç dakika ölü bedeni kollarında tuttu. Ne yapacağını bilmiyordu. İhtiyar ölürken bir emir vermemiş, sadece bu katliamın sorumlusunun ismini söylemişti. Sin için intikam duygusu henüz sadece kelimedenden ibaretti. Yaratıcısı onu Derzulya'yı tanıması için göndermişti ve anlaşılan her şeyin kesişme noktası bu isimdi: Janus!

Onu bulmalıydı ve yüzleşmeliydi... Kendi koşullarında.

Cansız bedenlerle dolu koridorlarda ilerledi. Birkaç yaralı genç cavlak vardı ama ilgilenmedi. Kurâf'a gitmeliydi ama öncelikle ona bunca zamandır yaşam enerjisini aktaran kişiye kavuşacaktı. Sin'in gücü onun tehlikede olduğunu söylüyordu.

Hırsız, tablet ve robotun hikâyesi bu kadardı.

Şimdi iki kader ortağı yan yana bekliyorlardı. Sessizdiler... Sessizliğe alışkındılar. Ama neyi beklediklerini bilmiyorlardı.

*“Yaradan
yaşayan ışığı yiyordu.
Yaşayan ışık da ruhlarımızı.”*

Kayıp Heronit Kehanet Defteri
Mesel IX - Ruh Yiyen

IV. Kısım

Ölümün Beş Küçük Kardeşi

16

Gajul, Kurâf Tapınağı'nın uzun ve karanlık koridorlarında Janus'un karşısına çıkmak için yürürken Mac Intoh ile yaptığı sohbeti düşünüyordu.

"Janus'ta son zamanlarda bir gariplik fark ettim," demişti Mac Intoh.

"Dalga mı geçiyorsun?" diye gülmüştü bu söz üzerine. "Nasıl bir gariplik ki? Yüzyıllardır tanıdığım Janus, en ufak değişiklik yok."

Mac Intoh kadehteki son yudumu alıp, "İşte ben de bundan bahsediyorum," dedi. "Hepimiz yüzyıllar içinde değiştik. Dönem dönem yaşamaktan sıkıldık, bunalıma girdik, her şeyden kaçtık, münzevi olduk... Ama o hiç değişmedi. Kana susamışlığında, hırslarında en ufak değişiklik yok. Sence esas gariplik bu değil mi? O hiç değişmiyor!"

İşte Gajul'un beyrinde bu sözler tekrarlanıp duruyor ve Janus üzerine şimdiye dek hiç aklına gelmeyen düşünceler onu endişelendiriyordu.

Ya Intoh!

O da başka bir bilinmezdi. Kuzeydeki kabilelere yaptığı seyahatten beri kendini içkiye vermişti. Bazen bir sır verecekmiş gibi girizgâh yapıyor, sonra kahkahalarla gülmeye başlıyordu. Intoh içimizde bir bölgeyi kendine istemeyen, iktidar oyununa girmeyen tek grihavari, diye düşündü. Bir kral veya rahip olmak istememişti. Daha çok özgürce dolaşmasını sağlayan kimlikler seçmişti.

Oysa şimdi Kurâf dışında bir malikâne kiralamış, kuzeyden getirdiği gizemli bir kadınla yaşıyordu.

Gajul, "Bir planı olmalı," diye mırıldandı.

Grihavarilerden hiçbirisi hafife alınacak kişiler değildi. Gerçi Mac Intoh, onu Mişka veya Drajol kadar korkutmuyordu. O iki siyle yan yana olmak bir grihavariyi bile huzursuz ederdi.

Kafası bunlarla meşgulken bir kâhya onu Janus'un yanına götürmek için karşıladı. Koridorlar her zaman olduğundan daha karanlıktı sanki. Kızıl Vaiz tapınağın terasında, yemek sofrasında bekliyordu.

Janus oturması için karşısındaki koltuğu işaret etti.

"Derzulya'da yeni bir dönem başladı Lorien."

Gajul veya Balasahir değil de yüzyıllar öncesinden bu ismi kullanması bile özel bir durum olduğunu kanıtlıyordu. Bir an karşısında devasa Janus yerine silik kişilikli, yağlı suratlı muhasebeci John'u görür gibi oldu.

Janus'un işaretiyle kölelerden biri tahta bir kutu getirdi. Puro kutularına benziyordu. Kutuyu açtığında elinde bir Luger belir-

mişti. Panikle geriye fırlayan Lorien'in çılgına aldırmadan tetiği çekti...

Boğuk bir patlama sesi sonrası namlunun ucundan çıkan mermi çekirdeği Lorien'in gözleyebileceği kadar yavaş bir şekilde eğri çizerek yere düştü.

Neden sonra, "Lanet olsun!" diye inledi. "Büyüyü unutmuşum."

Büyük Kargaşa'dan beri tabancalar, tüfekler çalışmıyordu Derzulya'da.

Janus'un kaşları çatıldı. "Önemli olanı fark etmiyorsun Lorien. Bir yıl önce bu silah ateş almaz, kurşun namludan bile çıkmazdı. Ama şimdi neredeyse sana kadar gelecekti."

Lorien, "Yani sen..." diye inledi.

"Evet, ben diyorum ki Derzulya'da kurduğumuz büyü ağı hızla çözülüyor."

Bir an sessizlik oldu. Lorien omuz silkti. "Habis gelince..."

Janus öfkeyle öne eğildi. "Habis gelince... Eskisi kadar emin değilim. Kontrol hâlâ bizim elimizde mi, daha doğrusu esasında hiç elimizde oldu mu bilmiyorum."

Lorien yutkundu. "Ne demek istiyorsun?"

"Chiang ordusunun İfritgözü'nden Orta Derzulya'ya geçtiği haberi geldi."

"Senin planındı bu."

"Planım ha! Eskiden beri bir nedenle Chiang'ın büyü gözüme kapalı olduğunu bilirsin. Orası karanlık. Peki bu gölgenin Chiang ordusuyla beraber Orta Derzulya'ya geçtiğini söylersem ne dersin?"

Lorien şaşırmıştı. "Görüşünü engelleyen şey orduyla beraber mi hareket ediyor?"

"Dahası var, bu gücün niteliği, yoğunluğu daha zayıf olsa da Habis'e benziyor."

Lorien kekeledi, bir şey demeye çalıştı ama başaramadı.

Janus, Mişka'nın Chiang bölgesine geçtiğinden beri gözlediklerini anlattı.

Lorien'in kafası karışmıştı. Bir yanda Derviş Mikael, bir yanda şu Elem denilen gizem varken denklemdeki bilinmeyen sayısı giderek artıyordu.

Janus çenesini kaşdı. "Dostum şimdi düşünüyorum da; Habis geldiği yerde tek miydi, üç cadı nereden geldi? Düşmanımızı kendi elimizle kalbimizin yanına sokuyoruz."

Lorien düşüncelere dalmıştı. Nihayet, "Mişka, gölgeyi yaratan güç Habis'e benzer ama zayıf demiş," diyebildi. "O zaman korkulacak bir şey yok. Efendimiz çok uzaktan bile istediklerini yaptı. Dünyaya gelince onu yok eder."

Janus taraçaya dayanmış, Kurâf üzerinde batan güneşe bakıyordu. "Aynı şeyi ben de düşündüm, Mişka'nın dediğine göre bunlar binlerce yıl yaşında. Çok eskiden gelmişler dünyaya. Güçlerini zamanla yitirdikleri anlaşılıyor. Bizim saldıığımız enerji ile birlikte güçlenmişler. Ama sorunumuz sadece o değil. Şu Elem denilen kızı öldüremedik."

Lorien dişlerini sıkmıştı. Tıslayarak, "O hain! Sarp!" diye inledi.

Janus, hâlâ şeytanın bu başarısızlıktaki rolünü diğerlerine anlatmamıştı. Kararsızdı, şeytan konusunu önce kendi kafasında kavraması gerekiyordu. Nasıl oluyor da Derzulya'da kalabilmişti o yaratık? Habis'ten daha güçlü olabilir miydi? Beş yüz yıldır ilk defa yanlış ata oynayıp oynamadığını düşünüyordu.

O bile çelişki içine düşmüşse, şeytanın karşı kampta olduğu bilgisi grihavarilerin yüreğinde yenilgi korkusu yaratabilirdi. Bu

konuyu olabildiğince gizlemeliydi. "İsimler var," dedi. "Yüzyıllardır devam ediyor bu... Bir şehre Asoka ismini veriyorlar. Bilmiyorsan söyleyeyim Asoka eski bir Hint imparatorunun ismi. Ama daha önemlisi o Gizlenen Dokuzlar denilen bir tarikatın kurucusu. Birden şehirlere Puthogorasçı denilen kişiler yayılmaya başlıyor, bir bakıyorsun toprağı verimli bir vadiye Kemet diyorlar. Mısır'ın eski ismi bu. Bazı evlerde yedi kollu şamdan buluyoruz. Bunlar gibi birçok örnek var. Oradan buradan eskinin hayaletleri hortluyor, biz yaşıyoruz diyor."

Lorien kendini satranç tahtasındaki piyon gibi hissetti. Şimdi Janus'u anlamaya başlamıştı.

"Biz sadece görünen uygarlığı yenebildik. Ona boyundurduğumuzu taktık ama şimdi karanlık dünya başkaldırmaya başladı. Fark ettiklerimiz orada burada patlayan birkaç volkan... Ya alttaki magma? Yeraltı dünyasını ne yok edebildik, ne de ona hâkim olabildik."

Lorien gerilmişti, çatalıyla önündeki boş tabağı küçük çizikler atıyordu.

Ölümsüz Vaiz devam etti. "Elli sene önce Somrani'de ortaya çıkan Sirkon hareketini hatırlarsın. Bunlar ellerinde lobut benzeri tahtalarla gezen kalabalık serserilerdi. Önlerine çıkan herkesi öldüren, tarlaları yakan güruhlar. Bazen toplu halde uçurumlardan atlayıp toplu halde intihar ederlerdi. Hristiyanlık tarihini okurken Sirkoncellians'lar diye bir gruba rastladım. Bunlar Mısır'daki uç Donatist'lermiş. Ve aynı şeyleri yapıyorlarmış... Kim Sirkon'ları hortlatan?"

Lorien, "Sarp," diye mırıldandı.

"Hayır," dedi Janus elini kesin bir reddediş ifadesiyle sallarken. İçinden, bu şeytan da değil, diye geçirdi. Sorunları açtıkça eski dostunun belirgin bir şekilde paniklediğini görüyordu.

Lorien'in aklına dehşetle bir fikir geldi. "İçimizden biri! Bir hain var."

Janus elini salladı. "Sanmıyorum. Bir ara Mac Intoh'tan şüphelendim ama o da değil."

"Mac Intoh mu?!" diye bağırdı Lorien.

"Niye şaşırdın?" diye güldü Janus. "Dostumuz uzun zamandır kendi planlarını yürütüyor. Benim fark etmediğimi sanıyor. Onun bir komünist olduğunu bilmiyordun, değil mi?"

"Ha... hayır," diye kekeledi Lorien.

"Eskiden beri öyleydi ve kendi planları vardı. Ama bunları küçük eğlence olarak gördüm hep."

Suratındaki ciddi ifadeye rağmen içinden kahkahalar atıyordu Janus. Lorien'i ardı ardına kötü haberlerle sarsmaktan zevk almıştı doğrusu. Yüzyıllardır Derzulya'nın kontrolünü sağladığını düşünmüştü ama şimdi gerçekten zorlu bir dönemece girmişti. Ve bu meydan okuma onu heyecanlandırıyordu.

"Şimdi iyi habere geçelim," dedi. Karşısındaki zavallıya hâlâ ihtiyacı vardı, onu toparlamalıydı. "Sana bir sürprizim daha var."

Janus'un elini kaldırmasıyla iki Rebon kollarından tutarak, hasta gibi görünen bir serseri getirdiler. Sırtındaki çıkıntılar boynuz gibiydi. Elinde bir şarap şişesi vardı ve dibini görmek üzere olduğu belliydi.

"Bu garip yaratık bir köle tüccarıyla kuzeyden geldi. Sırtındaki çıkıntılar, donduktan sonra kesilmiş kanatlarının kökü. Bir vadiye gizlenen bir gruptan bahsetti, kendilerine Gökkurt'lar veya Türk diyen bir grup."

"Türkler!"

"Evet. Onları da yok edemediğimiz anlaşılıyor."

Lorien, "Kanatlı insanlar," diye mırıldandı.

"Hayır, normalde kanatları yokmuş, Toht sütünden kımız diye bir içki yapıp onu içince çıkarıyorlarmış. *Bir tür maji.*"

Kargeba yemek masasının yanına yığılmıştı. Sackzo'yla gelmesinin büyük bir hata olduğunu çoktan anlamıştı ama artık çok geçti. Dengesini bulmaya çalıştı ama devrildi, güçlkle sırtını masanın ayaklarından birine dayayıp şişeyi ağzına dikti. Konuşmalarla ilgilenmiyordu.

Lorien, "İyi bir haber dediğini sanmıştım," dedi iç çekerek.

Janus bir büyü mırıldanarak yemek masasının üstünde bir Derzulya haritası oluşturdu. "İşte vadi şurada... kar, buz ve volkanların arasında. Üstelik, artık eminim ki Elem adlı kızla, eski dostumuz Sarp onların yanında saklanıyor."

Bu sırada yaşlı bir adam özenle hazırlanmış iki tabakla geldi. Janus sustu.

Lorien tabaklardan yükselen ızgara bifteğin kokusuyla acıktığını hissetti. Janus el işaretiyle adama çekilebileceğini söyledi, yüzünde sinsî bir gülümsemeyle arkadaşına yemesini işaret etti.

"Yeni aşçım çok maharetli. Etin sosunun benzeri yok. Bir tat bakalım."

Mantar soslu et gerçekten dayanılmaz duruyordu. Lorien tabaktan yükselen nefis kokuyu derin derin içine çekti ve bıçağıyla eti keserken, renksiz bir sıvının sızdığını görünce, "Hey!" diye bağırdı.

Janus hızla elini tuttu, "Biliyorum... zehir," dedi. İngilizce konuşmuştu. Bu dili nadiren kullanırlardı. "Beni öldürmeye çalışıyor aşçımız ama et sosu o kadar özel ki şimdilik çabasına göz yumuyorum. Şu kokuyu içine çek."

Lorien de fısıldayarak İngilizce konuştu.

"İyi ama sen diyorsun, sihir gücü azaldı diye. Belki bu zehir bizi öldürebilir."

Janus etten bir parça ağzına attı ve çiğnemeye başladı. Tadını almak için gözlerini yumdu, ardından, "Yanılıyorsun dostum," dedi. "Derzulya'yı saran sihir gücü ile bizim gri ışığımızın niteliği farklı. Bazı sıkıntılar var, zaman bedenimizi zorluyor ama unuttun mu; gri ışık Derzulya'yı oluşturmada önce de koruyucumuzdu."

Lorien'in kadehine şarap koyarken, "Ayrıca bu adamın bana yemek yaptığı zaman öldürmeye çalıştığını biliyorum. Etinden sıızan zehir kadar gri ışığın hâlâ bizi koruyup korumadığını gösteren iyi bir işaret olabilir mi?" diyerek bir tilki kadar zeki olduğunu bir kez daha kanıtladı.

Hasta bir ruhu olabilir ama tehlikeli ve hafife almamak gerektiğini unutma, diye düşündü Lorien. Ayaklarının altındaki zemin sallanmaya başlamıştı sanki. Artık kendisini hiç güvende hissetmiyordu. Konuyu değiştirmek için, "Türklerle mi saldıracağız?" diye hayali haritadaki saklandıkları vadiyi işaret etti. Parmağı doğruya doğru kaydı.

Janus sinsi bir ifadeyle sırıtarak, "Hayır dostum," dedi. "Chiang ordusunu Türklerin üzerine göndereceğim. Sarı İstilâ Rah-palt Beyliği üzerinden Kursaha'ya girecek, Rah-palt atlıları çöle kadar vur kaç yapacak. Çöl başlı başına bir düşmandır zaten. E-zmaraf'ta ise Poriganis'in komutanlık becerisini ve stratejik zekâsını göstermesine izin vereceğim. Bütün bunlara rağmen Chiang ordusu gücünü koruyacaktır. Oradan kuzeye çıkacak ve Sarp'ın liderliğini yaptığı Türklerle kapışacaklar."

"İyi plan gibi... Peki ya sen?"

"Benim başında olduğum ordu ise Mikael'in ülkesine saldırarak. Mikael, Sabır'ın batısında Şeytan'ın Tacı denilen bir tepeye kale kurdu."

Lorien isme tepki vermemişti. Janus içinden, *tepenin ismine ilgi duymadı bile. Oysa sevgili Mikael'in yanında şeytanın bizzat kendisinin olduğunu bilse ne düşünürdü acaba*, diye geçirdi. Savunmak için doğal bir kale olan bu tepeyi kara meleğin bizzat seçtiğinden şüphe duymuyordu.

Lorien, "İyi ama," dedi. "Hâlâ eski yardımcım Vonab Pensa, Tephen ismiyle Mikael'in yanında. Niye casusumuzun onu öldürmesini istemiyorsun? Böylece Türklerin vadisine Chiang ordusuyla beraber saldırabiliriz."

"Bunu yapmamızın birkaç sebebi var Lorien. Öncelikle senin Pensa taraf değiştirdi."

Lorien yutkundu.

"Emin misin?"

"Adamımız, yeni ismiyle Tephen, artık Derviş'in fanatik bir hayranı. Mikael'in bir tuzakta yaralandığı, en yakın adamı Eremin'in öldüğü söyleniyor. Tephen onun sorumluluklarını almış. Bana son gönderdiği mektupta, Derviş'e boyun eğmemi, böylece sefil ruhumu kurtarmamı buyurmuş."

Grihavari nefes alıp vermeyi unuttu. Neden sonra, "Mikael'in fazlasıyla ikna edici olduğu anlaşıyor," dedi.

"O kadar önemli değil, zaten planlarımda yoktu. Sezar'ın stratejilerini uygulayacağız. Öncelikle iki düşmanı birbirine kırdırmalıyız. Türkler az ama Sarp ve Elem adlı kızı unutmuyorum, Chiang ordusunu ya yenecekler ya da zaferin bedelini ödeceklerdir." Parmağıyla haritanın üzerine bir çizgi çekti. "Sabır'dan sonraki hedefim o savaştan sağ kalanlar olacak. Ama Mikail'i benim yenmem lazım..."

Lorien dikkatle dinliyordu.

"Mikael'in müritleri her yana yayıldı. Hatta Kurâf'a sızdılar. Şehirde gezen Rebon gördün mü?"

Lorien geldiğinden beri yalnızca, devriye gezen süslü üniformalarıyla Runik askerleri ile karşılaşmıştı.

“Üç hafta önce Kurâf valisine yanında üç Rebon olduğu halde suikast yapıldı. Hepsi öldürüldü. Olayı soruşturamadım elbette, yaratıklarımızın katledilmesinin duyulması işimize gelmezdi. Şehrin yönetimine Edmas’ın yolladığı bir Runik valisi geldi, güvenliği de onun askerleri sağlıyor. Şehirde bizim yarattığımız korkulu atmosfer kalmadı.”

Masanın üzerine bir üçgen ve içine üç ufak daire çizdi.

“Bu işaret...”

Lorien birkaç duvarda bu simgenin benzerlerine rastlamıştı.

Janus, “Bu Mikael’in müritlerinin şifreli haberleşme sistemi. Küçük farklarla hepsinin bir anlamı var. Yani Derviş’i öldürmek değil, ezmemiz lazım. Yoksa onun hayaleti de bizi yener. İsa’yı unutma,” dedi.

Bu sırada yanlarına bir Rebon yanaştı, Janus konuşması için izin verene kadar sessiz kaldı.

“Şu konuğunuz efendim... Gitti.”

Janus, Kargeba’yı hatırlamıştı. Masanın altında sızdığını düşündü. Ama eğildiğinde orada yoktu.

“Sarhoş bir şekilde kapıya gitmiş ve çıkıp Kurâf’a yürümeye başlamış efendim. Hakkında bir emriniz olmadığı için dokunmadık ama isterseniz hemen geri getirebiliriz.”

Janus’un kaşları çatılmıştı ama bir yandan Kargeba ile işinin kalmadığını düşünüyordu. Hatta varlığı can sıkıcı olmaya başlamıştı. Yakalatmayı düşündü fakat sonra omuz silkti.

“Gerek yok. Herhalde kendini öldürmeyi başarır. Sefil hain, ırkına ihanet ettiği için acı çekiyor.”

Kargeba’nın yaşadığı ıstırap ve çöküşünde onun zevkine uygun bir işkence vardı.

Tabağındaki son parça eti çiğnerken, "Senin kısa bir seyahate çıkmanı istiyorum. Döndüğünde grihavarilerin çoğu burada olacak, bir toplantı yaparız," dedi.

Lorien'in gözleri merakla parlamıştı. Gajul kimliğiyle kendini güvende hissedecekti.

"Çok önemli bir görev değil. Yuma'ya gidip Harzam adlı silah ustasının felçli oğlunu buraya getireceksin. O adam konusunda tedirgin edici hislerim var."

"Neden ben?" dedi Lorien, hayal kırıklığına uğramıştı. "Birkaç Rebon'un halledebileceği bir işe gitmeme ne gerek var?"

Janus dişlerini bir kürdanla temizlerken, "Rebonlara artık ne kadar güvenebiliriz?" diye sordu. "Zayıflayan büyü ağı onları etkiliyor. Sanki beyinleri kireçlendi. Daha yavaş ve yok edilebilir oldular. Baksana adamın kapıdan çıkıp gitmesine izin veriyorlar. Eminim birkaç dakika ne yapacaklarını düşündüler."

Lorien, "Demek artık Rebonlar da bozuldu," diye mırıldandı. "Tamam, öyleyse giderim. Bir haftalık seyahat. Ama bu arada..."

Janus terastan yanmaya başlayan Kurâf ışıklarına bakıyordu. "Evet?..."

"Gelirken uğradığım bütün Habis tapınaklarının bir tür geneleve dönüştüğünü gördüm. Üstelik birkaç aydan beri böyleymiş. Fuhuş merkezi olmuşlar. Rahipler senin emrin olduğunu söyledi. Sormamın sakıncası yoksa amaç ne?"

Janus çirkin bir kahkaha attı. Aniden kesilen kötülük kokan bir kahkaha...

"Amaç ne mi?!.. Bebek tabii ki; bolca canlı kanlı insan yavrusu. Derzulya'nın her tarafında bulunan Habis tapınaklarının amacı şu anda bu."

Lorien anladığını sanmıyordu. Bu bebekler savaş içinse yakın zamanda olacak savaşlara hiçbir etkisi olmayacaktı.

Janus bu durumdan eğleniyordu. “Biliyor musun bu fikir aklıma Üçüncü Reich’tan geldi. Hitler, Nazi gençlik kamplarında genç, sağlıklı kızlardan bir sürü bebek istermiş. Bence savaştan sonra yaşanan seks devriminin sorumlusu o.”

“İyi ama Janus bunlar savaşa kadar büyümez, tabii aklında başka bir hesap varsa...”

“Hayır dostum, onlar Habis için.”

Görüşmenin bittiğini belirten bir şekilde kalktı ve içeri doğru yürürken, Lorien’in orada birkaç dakika dehşet içinde oturmasına neden olacak son cümlesini etti.

“Geldiğinde çok acıkmış olacak o yaratık, inan bana.”

17

Sessiz vadinin tam ortasında daire şeklinde mısır tarlası, bu dairenin ortasında da Dus gibi garip isme sahip bir ihtiyarın kulübesi vardı. İhtiyarın kara gözleri, bahçedeki kuyunun dibinden bile koyuydu. Kovadaki durgun suda aksine baktı. Uzamaya başlayan sakalları da saç gibi parçalı beyazlamıştı. Saçında bazı bölgeler inatla simsiyah duruyordu hâlâ.

Yaşlandım ama kemiklerim gibi onlar da direniyor, diye düşündü.

Çok ölüm görmüş, çoğunun da sebebi olmuştu ama onu çaresiz bırakanı karısının vedası olacaktı.

Kadın ondan birkaç yaş büyüktü. Üç ay öncesine kadar gayet sağlıklıyken birdenbire amansız, sinsi bir hastalık onu içten yemeye başlamıştı.

“Benim için üzülme,” diyordu. “Çocuklarıma kavuşacağım.”

Kaybettiklerinin hasreti, acısı hiç dinmemişti. Onca yıla rağmen...

Dus yine de pes etmiyordu. Her zaman bencil biri olmuştu ve karısının ölmemesi için tanrısına, yani duvara asılı kılıcı Bohem'e dua ediyordu. Onu terk etmemesi için savaşıyordu.

Yıllar önce kadına söz vermiş, bir daha insan öldürmemek üzere Bohem'i şu anda bulunduğu yere kaldırmıştı.

Duasını bitirdikten sonra mısır unu yapmaya başladı.

Bir karga sesi duydu. Gözleri kısıldı.

Kadın, "Parlaktüy mü bu?" diye mırıldandı.

"Evet," dedi. Hepsini tanırdı sesinden. "Konuklarımız var."

Kapıdan çıkıp, vadiyi çeviren tepelere baktı. Nereye bakması gerektiğini biliyordu. Gölgeler arasındaki atlıları fark etti.

Dost mu, düşman mı diye düşünmedi. Konsdani'de her zaman tedbirli olmak lazımdı. Yerel serseriler yaşlı adama bulaşmamaları gerektiğini çoktan öğrenmişlerdi ama bazen yolunu kaybeden yabancılar bela olurdu.

Sanki gözetleyenlerinin farkına varmamış gibi günlük işlerini yapmaya karar verdi. Kuyunun yanına gidip biraz daha su çekti. Atlılardan ikisi vadiye inmeye başladı. Diğer ikisi hâlâ ağaçların altındaydı. Bir ışık parıltısı gözlerine vurdu. Tepedeki atlı aynayla haberleşiyordu onunla.

Mesaj kısaydı.

Gülümsedi.

18

"Bu ihtiyarın bize yararı olmaz," dedi genç Eion.

Onu kiralayan adam cevap vermedi.

Porta, "Delikanlıya katılıyorum," diye gülümsedi. "Birkaç aya bastonunu bile kaldıramaz."

Nihayet silah ustası konuştu. "Shaeklen sen ne düşünüyorsun?"

Shaeklen sadece omuz silkti.

"Bir iddiaya girelim o zaman beyler," dedi Harzam. "Gidip o ihtiyarı haklayın, elli gümüş doka size. Ben kazanırsam sadece beşer bakır dokanızı alırım."

Eion ve Porta kolay kazancın hevesiyle hemen vadiye inmeye başladılar. Düzlükte atlarından inip iki taraftan mısır tarlasına yöneldiler.

Hava sıcaktı. Harzam matarasından bir yudum alıp, "Sen niye gitmedin Shaeklen?" diye sordu.

Shaeklen bu adamı giderek daha çok sevdiğini düşündü. "Ben o ihtiyarı bilmem ama sizi tanıyorum. Buraya kadar sadece onun için gelmişsek buna değecek biridir."

Eski savaşçının omzuna vurarak, "Ah dostum, sen basit bir hırsız değilsin asla," dedi. "Vadideki ihtiyarın adı Dus Nordik. Gözlerinin şaşkınlıkla açılmasından anlıyorum ki tanıdık bu isim sana..."

Shaeklen gayriihtiyarı, "Ölümün Beş Küçük Kardeşi," diye mırıldandı. "Ama onlar..."

Harzam eliyle atını rahatsız eden sinekleri kovalarken cümlesini tamamladı.

"Öldüler, değil mi? Büyük oranda doğru bu, aşağıdaki ihtiyar onların sonuncusu."

"İyi ama..."

"Acımasız katildiler... Haklısın. Dus da öyleydi. Yıllar önce iki kere hayatımı kurtardı. İkincisinde kardeşlerini öldüren de oydu."

Harzam eskileri hatırlarken iç çekti. Ölümün Beş Küçük Kardeşi'ni unutmaması imkânsızdı. Shaeklen'in daha önce hiç kimseye anlatmadığı bu hikâyeyi dinlemeye layık biri olduğuna karar verdi.

"Henüz ben kendini beğenmiş genç bir kılıç ustası iken, şu ihtiyarı yakalayalım diye vadiye inen gençler kadar tedbirsiz ve şımarıktım. Kendimi olur olmaz sıkıntıların ve belaların içine sokardım. Ama hak nedir, adalet nedir bilirdim. En azından bir gece dört hırsızın saldırısına uğrayan bir sarhoşu savunacak kadar..."

Shaeklen için karşısındaki adamı genç ve çılgın biri olarak düşünmek zordu. Gözleri vadiye döndü, ama kulakları ve beyni anlatılanları adeta zevkle içiyordu.

"Sarhoşu bir ara sokakta sıkıştırmışlardı. Darbelerle yere yıkıp işini bitireceklerdi ki durmaları için bağırdım. İkisi benim üzerime geldi, bu sırada sarhoş elindeki şişeyi dikkati dağılmış saldırganlardan birisinin kafasında kırdı. Diğerinin üzerine atlayıp dengesini bozdu. Ben de gerek tekmelerimle gerekse kılıcım-la tehlikeli biri olduğumu göstermiştim. Kısa sürede avlarının keskin dişleri olduğunu anlayan hırsızlar kaçtı..."

Shaeklen gerginleşen atını sakinleştirmek için boynunu okşadı, bir yandan merakla ihtiyar adamı dinliyordu.

"Hemen yerde debelenen sarhoşun yardımına koştum. Teşekkür bekliyordum ama, 'Genç adam senin hayatını kurtarmak için yarısı dolu şişemden oldum,' diye azarladı beni. Şaşırmıştım. Omzuma vurdu. 'Onlarla başa çıkabilirdim ama yine de iyi niyetli olduğunu düşündüğüm için seni pataklamayacağım,' dedi. Sallana sallana karanlıkta yürüyüp gitti. Birkaç hafta sonra zengin bir adamın koruması olarak tutulmuştum. Çok korkuyordu.

Kimden tehdit aldığını söylemiyordu, benim gibi yirmi kiralık koruyucusu vardı. Ama ne ben, ne de diğer koruyucular sonuna engel olabildi. Bir gece gölgeler dehşeti taşıdı...”

Harzam’ın sesinde hâlâ o gece duyduğu korkunun titremesi vardı.

“Kurduğumuz tüm alarm düzeneği ve tuzakları sanki yokmuşçasına aşip malikâneye girdiler. Ölümün Beş Küçük Kardeşi zengin adamlarla birlikte tüm ailesini, hizmetkârlarını ve kiralanan adamları öldürüp bir sabah sisi gibi yok oldular. Sadece ben sağ kalmıştım. Bir gölge beni yere yıkıp, ‘Aklın varsa buradan kalkmazsın,’ diyerek başıma sert bir darbe indirmişti. İstesem de kalamazdım zira kendimden geçmiştim. Beni bayıltanın Dus olduğunu sonradan öğrendim.”

Tepelerindeki dala konan karga bir çığlık atıp vadiye uçtu.

Harzam hikâyesine devam etti...

“Dedim ya kendini beğenmişin biriydim. Gurur meselesi yaptım ve intikam için her yerde onları aramaya başladım. Doğuda küçük bir krallıkta buldum izlerini. Şüpheli şekilde dul kalan genç kraliçe ve veziri hakkında bir söylenti vardı. Kalpleri tutkuyula kararmış iki âşık, birlikte olmak için engelleri kaldırmaya karar vermişlerdi. Önce kraldan kurtulmuşlardı, sıra vezirin ailesindeydi. Katiller onlar için kiralanmıştı. Ben vardığımda çoktan katliam başlamıştı. Bir hesaplaşmanın ortasına düştüm. Dus, kadının ve çocuklarının öldürülmesine karşı çıkmıştı. Kardeşleri ise yaptıkları anlaşmaya sadık kalmaya karar vermişti. Sonunda kadın dışında herkes katledilmiş ama Dus’un öfkesi onlara dönmüştü.”

Harzam o geceyi sanki dünmüş gibi hatırlıyordu. Alevlerinin aydınlattığı açıklıkta, parçalanmış bedenlerin arasında iki ölüm kardeşi ile mücadele etmeye çalışıyordu, ama kısa sürede boyunu

aşan bir işe kalkıştığını anlamıştı. Karşısında mücadele edebileceği iki insan değil, dans eden bıçaklar vardı. Avlarıyla oynayan vahşi kediler gibi onu parça parça etmeye niyetliydi. Hamleleri küçük kesikler açıyor ama Harzam onlara dokunamıyordu bile.

O sırada alevlerin arasından Dus çıkageldi. Kucağında baygın kadını taşıyordu. Baştan aşağı kana bulanmıştı, gözleri öfkeyle bakıyordu. Cehennemde doğmuş bir iblis gibiydi. Onun gelişi ile iki kardeşi duraksadı.

Dus kadını alevlerden uzağa dikkatle yatırdı, sol elini sırtına attı ve iki kesilmiş kafayı havaya kaldırdı. "Onlar öldü, sıra sizde... Bu lanet bitecek, acınıza son vereceğim," diye fısıldadı.

Harzam yaralarından akan kan nedeniyle bitkin düşmüştü, dizlerinin üzerine çökerek bu inanılmaz dövüşü izledi.

Dus uzak dövüşü seviyordu... Birbirine zincirle bağlanmış iki kısa kılıcı vardı. Bir yandan zincirin sağladığı uzunlukla bir kardeşini bıçağıyla kesiyor bir yandan da küçük ayak hareketleriyle diğerinin darbelerinden kaçıyor. Kardeşler arasındaki kanlı hesaplaşma dakikalarca sürdü.

Harzam tanık olduğu mücadeledeki ustalık yanında kendinden utanmış, hiçbir şey bilmediğini anlamıştı. Nihayet sadece Dus ayakta kaldığında direncini kaybetmişti.

Günler sonra kendine geldiğinde hayatını kurtaran katil yanındaydı. Vezirin karısıyla beraberdi. Anlattığına göre kadın o gece, kendisinin ve çocuklarının yaşamlarına karşılık kendini sunmuştu. Ama Dus sadece onu kurtarabilmişti.

Sohbet edebildikleri ilk fırsatta kardeşlerini neden öldürdüğünü sormuştu elbette. Dus ihanetini fazla önemsemiyor gibiydi. "Onlar gerçek kardeşim değildi. Benzersiz bir kötülükle katile dönüştürüldük biz. Bu hikâyeyi sonra anlatırım sana. Şimdi hazır değilim..." dedi.

Konuşurken bir yandan da büyük bir ustalıkla yeleğindeki bir yırtığa yama dikiyordu. "O geceye gelince... Ne zamandır ölümlerden bıkmıştım. Hatta beni alt edecek ölümü arıyordum. Eskisini geride bırakmalıydım ama yeni bir hayata adım atacak neden bulamıyordum," diye itiraf etti. "Vezirin karısı Lidya bu nedeni verdi bana. Görür görmez âşık oldum. Gerçi bu aşk mı tam da bilemiyorum ya, ilk kez tattığım bir duygu. Onunla çok uzaklara gideceğim ve kılıcımı duvara asacağım."

Harzam bu kılıcın ününü biliyordu. "Bohem," diye yutkundu. "Dokunabilir miyim?"

Dus kısa bir an tereddüt ettikten sonra uzattı.

Genç savaşçı dengesine hayran olmuştu. Yıllar sonra sahip olacağı Albızkıran harici âşık olacağı tek kılıç buydu. Kan olukları, kalınlığı, kırılmasını engelleyen omurgası mükemmeldi.

"Kardeşlerinle dövüşürken niye Bohem'i kullanmadın?" diye sordu.

Dus'un gözleri kısıldı.

Harzam, "Özür dilerim, haddimi aştım," diye atıldı hemen.

"Önemli değil," dedi usta katil, kılıcını geri alırken. "Bohem benim tanrım. Onların ruhunu tanrıma kurban vermek istemedim."

Harzam kulübenin dışında sessizce ateş yakmaya çalışan kadına baktı. Yüzlerce kişinin kanına girmiş Ölümün Beş Küçük Kardeşi'nin sonunu bu kadının bir bakışı getirmişti işte. Güzel olmasına güzeldi ama başka bir havası olduğu kesindi.

"Neden benim canımı kurtardın?" diye sordu. "Birkaç hafta önce öldürdüğünüz o tüccarın evinde de beni yere yıkan sendin, değil mi?"

Dus'un yelekle işi bitmişti, ipliği dişleriyle koparıp, düğüm atarken, "Yarısı dolu bir şişenin hatırına," diye güldü.

Harzam o zaman karşısındaki adamın, hırsızların saldırdığı sarhoş olduğunu anladı. O da güldü; yeteneği ve ustalığına asla ulaşamayacağı bir adamı kurtardığını sanmıştı.

Bu son görüşmeleri olmamıştı, yıllar önce Harzam'ın çiftliği-ne uğrayan gizemli bir yolcu Dus'un selamını getirince, onu bir kez daha görmek için Konsdani diyarına gelmişti. İşte bu nedenle Janus ile mücadele etmeye karar verdiğinde aklına ilk gelen bu adamdı. Shaeklen, Eion ve Porta sadece yolda ekibe topladığı ace-mi savaşçılardı.

Hikâyesi bitmişti ki, mısır tarlasında hareketlenme oldu. Shaeklen heyecan içinde öne eğildi.

Harzam, "Artık gidebiliriz. Korkma, Dus onlarla başa çıkmıştır," dedi.

Shaeklen güldü. "Anlattıklarından sonra onun için değil, bizim çocuklar için endişeleniyorum."

Silah ustası atının yularını çekerken, "Üç nedenle fazla zarar gördüklerini sanmıyorum," diye bağırdı. "Bir; Dus artık insan öldürmeyeceğim diyeli çok oluyor ve bildiğim kadarıyla yeminini bozmadı. İki; mısır tarlasında korkuluk yok, çünkü bu deli adam kargalarla arkadaş oldu. Tepemizdeki dalda bağırان karga casusuydu. Üçüncüsü; dürbünün merceği ile işaret verdim."

Shaeklen, atını vadiye doğru sürerken, "Haklı olmanızı umarım," diye mırıldandı.

19

Harzam ve Shaeklen, vadide sahiplerini bekleyen iki atı yedeklerine alıp, mısır tarlası boyunca eve uzanan anayola girdiler.

Dus onları kuyunun başında bekliyordu. Eion ve Porta bir ağın içinde balık gibi çırpınıyorlardı.

Harzam, "Hey ihtiyar," diye güldü. "Hâlâ formdasın."

Dus ona sarılırken, "Vücudum bana ihanet etmeye başladı ama artık aklımı daha çok kullanıyorum," dedi. "Bunlar senin çömezler sanırım. Tuzaklara takıldılar."

Eion bir küfür savurdu.

Harzam haddini bildirmek için ağzını açmıştı ki, Dus eliyle onu durdurdu. "Delikanlı daha dersini almamış galiba. İstersen şansını deneyebilir."

Eion hevesle başını salladı. Kendisinden bir baş kısa ve daha zayıf ihtiyarla kolayca başa çıkacağını düşünüyordu. Tuzağa düşmesi sadece şanssızlıktı.

Dus bıçağını çekip onu ağlardan kurtarmak için yaklaştı.

Birkaç dakika sonra Porta da, Eion'u desteklediği mücadeleyi izlemeye hazırды. Harzam hâlâ bu adamın kimliğini ikisine açıklamamıştı. Shaeklen de oyunu bozmuyordu.

Eion kılıcıyla akrobatik hareketler yapmaya başlamıştı. Dus, "Harzam panayır mı açacaksın? Bu palyaçoğu yanında gezdiriyorsun," diye onu kızdırdı.

İyice sinirlenmiş, küçük düşmüş genç silahşor, "Eskiden nasıl bir dövüşçü olduğunu bilmiyorum ama yaşlanınca çeneni bilemişsin. Isırıyor," diye karşılık verdi. "Şimdi erkekçe bir dövüş için silahını seç."

Yaşlı adam, "Öyle olsun," diyerek kuru mısır yığınlarının yanına gidip bir orak aldı.

Eion yutkundu. Bu aletin hilal şeklinde olması beklenmedik yaralar açabilirdi.

Hâlâ gizemini koruyan eski katil kuyunun yanındaki servi ağacının altına gitti. Sarkan ince dallardan birini yere kadar çe-

kip, tek hamleyle kopardı. Şimdi elinde iki metre kadar esnek, uzun bir dal vardı.

Rakibine bakmadan yürüyüp keskin orağı aldığı yere bıraktı.

Keten gömleğini çıkardı. Tek gram yağ olmayan, kaslı bir vücudu vardı ama esas etkileyici olan sayısız yara iziydi.

Dalı şöyle bir sallayıp genç rakibinin karşısına geçti.

Porta yara izlerinden etkilenmişti, ama dayanamadı. "Hadi ama ihtiyar bizimle dalga geçme, kılıca karşı o ince dal ne yapabilir?"

Dus, "Göreceğiz," diyerek pozisyon aldı.

Eion, "Madem öyle sen bilirsin," diye omuz silkip ani bir hamle yaptı.

Yaşlı adam yana çekilirken dalı genç adamın ayaklarına uzattı. Rakibi dengesini kaybedip yere kapaklandı.

Eion ikinci hamlesiyle kılıcını dala vurdu ama Dus'un silahı o kadar esnekti ki, kesilmek veya kırılmak yerine sadece eğildi. Uzunlamasına lif yapısının üzerinde kabuk hafifçe çizilmişti sadece.

Böylece genç silahşorun yüzünde birkaç hafta izi kalacak olan umutsuz kavga devam etti. Mücadelenin sonu ellerine aldığı darbelerle geldi. Dus dalı bir kırbaç gibi kullanarak, rakibini kılıç tutamaz hale getirdi.

Genç adam yere diz çökerken nefes nefese kalmıştı ve pes etti. Elleri, kolları ve yüzündeki çizikler acı veriyordu.

Fiziksel yaralar zamanla iyileşirdi ama şimdi Harzam'ın gençlerin özgüvenini tedavi etmesi gerekiyordu. İhtiyar, Shaeklen ile birlikte konukları için tavuklardan biriyle ziyafet yemeği hazırlarken o da yenildikleri gizemli ihtiyarın hikâyesini anlattı.

Birkaç saat sonra ateş başında otururken gençlerin gözünde, Dus'a karşı korkuyla karışık hayranlık okunuyordu.

Gece dışarıda yatılacak kadar sıcaktı. Böcekleri uzak tutmak için ateşe yaban dikenini atmışlardı. Yaşlandıkça uykuya ihtiyaçları azalmış iki eski dost bir yandan közü besliyor, bir yandan da mısırların büyüme müziği eşliğinde sohbet ediyorlardı.

Kulübeden gelen öksürükler üzerine Dus, karısına bakmaya içeri gitti. Gün içinde sadece Harzam'ın onun yanına girmesine izin vermişti. Uykusunda inleyen kadının terini sildi, ateşinin düşmesi için mısır şurubu içirdi.

Dışarı çıktığında elinde bir testi vardı. İki tahta bardağa, sarı bir sıvı dökerken, "Mısır ruhu," dedi. "Sadece özel misafirlere."

Silah ustası, "Bu tada alışmamam lazım," diye güldü. İlk yudum boğazından kayarken sert içki gözlerini sulandırdı. İkinci yudumda yaşlı kemiklerindeki yılların ağırlığını daha az hissetti. Artık konuyu açması gerektiğini biliyordu. "Daha ne kadar burada saklanacaksın? Sana ihtiyacım var."

Dus gülerek, "Yine mi başını belaya soktun çocuk?" diye eski günlere gönderme yaptı.

Harzam bir an önce neden geldiğini söylemeliydi, yoksa bu ihtiyarın içindeki eski katili uyandıramayacaktı. Usulca, "Janus'u öldüreceğiz," dedi.

Eski katilin gözlerinde bir parıltı belirdi ama hemen kayboldu. Yoksa o bakışlarda okunan utanç ve korku muydu? Dus'u tanıdığı süre içinde ilk kez buna tanık oluyordu. Onun Ölümsüz Vaiz ile ilgili bir deneyimi olduğundan emin oldu. Ama o anlatmak istemezse bunu deşecek değildi.

"Eğlenceli bir fikir dostum ama o canavarı öldürmek imkânsız. Senden önce de deneyenler oldu."

"Kimsenin eline bizimki kadar iyi bir fırsat geçmedi ama. Sonbaharda Habis adlı tanrıları için arena dövüşleri düzenlenecek. Bana dövüş ekibi oluşturma görevini zorla verdi. Yani suikast için gerekli kişiler ona yaklaşacak, üstelik silahlı olarak."

"Benim insan öldürmemeye yemin ettiğimi unutuyorsun. Bohem yıllar önce asıldığı yerden inmedi."

"Kimseyi öldürmeyeceksin. Sana sadece eğitmen ve danışman olarak ihtiyacım var."

"Karımı gördün. Çok hasta. Onu bırakamam, o da bir yolculuğa dayanamaz."

Bu cümle konuşmayı bitiriyordu. Zira Harzam'ın ona ne kadar ihtiyacı olursa olsun, Lidya'yı bu halde bırakıp gelmesini isteyemezdi.

Bir süre sessiz kaldılar. Yıldızlar her zamankinden parlaktı. Çok ince bir ses duyuldu. Dus ayağa kalkarken, "Karım çağırıyor. Şafağa birkaç saat kaldı, sen de dinlen," dedi.

Harzam, dostunun arkasından baktı. Belki de mısır ruhu sayesinde dingin bir ruh hali içindeydi. Her usta savaşçı gibi kafasını devirir devirmez uyudu.

Dus birkaç haftadır karısının yanında yatmıyordu, hastayken rahatsız etmek istemiyordu. Yatağın yanına hasır bir döşek koymuştu.

Kadının elini tuttu. Gözleri kapalıydı ama uyanık olduğunu biliyordu.

"Daha iyi misin?"

Kadının sol gözünden bir damla yaş aktı. "Gitmelisin."

Duymuştu.

"Saçmalama," diyerek gözünün kenarını öptü. "Ben uğraşamam artık öyle işlerle, seni bahane olarak kullandım," diye gülmüşü.

“Yıllarca doğanı inkâr ettirdim,” dedi kadın. “Sen bir savaşçısın. Buradaki işlerine bile kavga gibi baktın. Vadiye, tarlaya, kulübeye...”

“Eh, işte bak, demek ki beni hiçbir konuda kısıtlamadın. Ben ne istiyorsam onu yaşadım. Seninle geçirdiğimiz her gün yaşamaya değerci.”

Kadın sustu.

Dus, hastalıktan dolayı eklemlerinin ağrıdığını biliyordu. Bir süre masaj yaptı sonra o da yattı.

*“Dinler Tanrı’ya tapmak için gönderildi.
İşte çelişki buradaydı.
Tanrı insanı özgür olma yetisiyle yaratmıştı.
O zaman yaratılma iradesine karşı çıkan,
Tanrı’ya ihanet edendir.
Heronit yolculuğunu özgürlük için yapar.”*

Kayıp Heronit Kehanet Defteri
Mesel X - Gerçeğin Tohumu

V. Kısım

Et ve Kan Yolu

21

İfritgözü Geçidi'nin Chiang tarafındaki ordugâhta sessizlik hâkimdi. Genç Han ve komutanları, Mişka'nın dönmesini bekliyorlardı. Askerler ise gergindi; bir yanda büyücüler tarafından sürekli kontrol altında tutulması gereken Yecüc ve Mecüc adlı yaratıklar, bir yanda Üç Ana'nın insanın midesini bulandıran kokular yayılan kara çadırı... Yaklaşan savaş bile onları daha çok korkutmuyordu.

Dolunay ışığında cadılara hizmet eden kız kardeşlerden beşi çadırdan çıktı. Uzun siyah kıyafetleri nedeniyle yürümüyor da kayar gibi ilerliyorlardı. Yüzlerini parlatan beyaz pudra doğaüstü tavırlarını pekiştiriyordu. Bıçak kadar keskin uzun tırnakları vardı. Dördü köle kafeslerine yöneldi, biri hanın büyük çadırına.

Muhafızlar bu ziyaretlere alışkındı. Kız kardeşler her gece olduğu gibi köleler arasından üç sağlıklı erkek seçti.

Beşincisi büyük çadırın önündeki muhafızlara han tarafından kabul edilmek istediğini söyledi. Fazla bekletilmedi.

Ku-ang genç yaşına rağmen, çocukluğundan beri kaderi için hazırlanmış, liderlik ağırlığını taşıyabilecek bedene ve ruha sahipti. Yanında komutanları olduğu halde iki metreye yaklaşan iri vücuduyla Üç Ana'nın hizmetkârını ayakta karşıladı.

Kız kardeş Ku-ang'ın haremindeki tüm kızlardan daha güzeldi ama ona dokunmaya cesaret edemezdi. Saygı cümlelerini sıkıntıyla kabul etti.

"Üç Ana'nın istediği nedir?" diye sordu.

"Efendimiz, kutsal analarımız ordunun şafakla birlikte harekete geçmesini istiyor."

Genç imparatorun kaşları çatıldı. "Bizim de planımız bu, ama Mişka..."

"O gelmeyecek. Kendisi tutsak alındı. İfritgözü Geçidi bize kapalı olacak."

Komutanlar endişeyle mırıldandı. O cadıların bilgisi sorgulanamazdı. Grihavari için anlaşılan işler ters gitmişti.

Kız kardeş küçük adımlarla geri geri yürüyerek çadırdan çıktı.

Ku-ang bir an sessiz kaldı, sonra tahtına doğru yürüdü.

Babasının en güvendiği adamı Yui Lu aynı zamanda genç hanın eğitmenlerinden de biriydi, bu nedenle konuşmaya cesaret etti. "Buna hazırlıklıydık efendim. Yaratıklar bize zaferi sağlayacaktır."

"Evet," dedi Ku-ang. "Onların yeteneklerini de görme imkânımız olacak böylece. Şimdi gidin ve hazırlıkları yapın. Birkaç saat sonra Orta Derzulya kapısı bize açılacak."

Yalnız kaldığında düşündüğü geçidi aşmaya çalışırken karşılaşacağı zorluklar değildi. Janus'a hâlâ güvenmiyordu. Mişka'nın

tutsak olması da sinsi bir planın parçası olabilirdi. Gerçi kendisine Derzulya'nın efendisi olacağını söyleyen üç cadıdan da korkuyordu.

Ku-ang yatmaya hazırlanırken, köleler arasından seçilen üç erkek kara çadıra sokuldu. Çırılçıplak soyulduktan sonra kız kardeşler tarafından tüm bedenleri fulpa yağıyla ovuldu. Uzun süredir bir kadın bedeninin temasını hissetmemiş erkeklerin arzuları alev almıştı. Büyülenmiş gibi direğe zincirlenmelerine karşı koymadılar.

Kız kardeşler gonga vurup gölgelere çekildi, köleler endişeyle birbirlerine baktılar.

İç çadırdan kara paçavralar içinde, kamburları çıkmış üç ihtiyar kadın çıktı. Görüntüleri o kadar iğrençti ki kölelerin uyanmış erkeklikleri anında söndü.

Cadıların tırnakları en az hizmetkârlarınıninkiler kadar uzundu. Zincirli kölelerin yanına geldiklerinde genç tene duydukları açlıkla dokunmaya başladılar. Temasları acı vericiydi. Tırnakları bir kâğıdı kesen bıçak kadar kolayca yarıyordu kölelerin derisini.

Köleler bir rüya görmeye başladı. Üçü de aynı rüyayı görüyordu.

Binlerce yıl önce, henüz insanoğlu yeryüzünün hâkimi değilken korumasız üç kız kardeş vardı. Sarı nehri besleyen küçük bir derenin kenarında yaşarlardı. O kadar çirkin ve zavallıydılar ki kendi ana babaları bile onları terk etmişti. Derme çatma bir kulübede aşağılanma ve erkeklerin arzularına köle olmakla geçiyordu ömürleri.

Tecavüzlerin sonucu on bir çocuk sahibi olmuşlardı genç yaşta. Çocuklar onlar gibi çekik gözlü, kısa boylu ve çirkindi.

Varlıkları etraftaki köyler için utanç vericiydi. Kadınlar, erkeklerinin bazen arzularını onlarda söndürdüğünü bilirdi. Er-

kekler de tecavüz ettikleri bu kız kardeşleri gördükçe, kendi zayıflıklarını ve içlerindeki kötülüğe nasıl boyun eğdiklerini hatırlardı. Bu nedenle bir gün öldürülmeleri kaderdi.

İnsanlar katletmese bile doğa onları halledecekti. Yaz yoğun yağışlarla geçmiş, sık sık yaşanan su baskınları etraftaki kısıtlı yiyecek kaynaklarını yok etmişti. Üçü de kışı atlatamayacaklarını düşünüyordu. Çocuklarının hiç şansı yoktu zaten. Günleri yarın aç geçiyordu.

Yağmur bulutlarının güneşin parlamasına izin verdiği bir gün çamaşır yıkamak ve birkaç balık bulma ümidiyle dereye indiler. Sessizdiler.

Güzel gün için şükrediyorlardı. Ağlarını balık umuduyla atıp, az sayıdaki kıyafetlerini yıkamaya başladılar.

Boğuk bir patlama duyunca korkuyla başlarını kaldırdılar. Ormandaki kuşlar çığlık atarak havalanmıştı. Garipti...

Tam onlar bakarken gökyüzünde sanki iki güneş oldu. Bir ateş topu hızla yaklaşıyordu. O yeni güneşten gelen bir patlama dalgası üçünü birden suyun içine devirdi.

Parlak ışık yaklaştı, yaklaştı ve tam üstlerine düştü. Yanacakları korkusuyla çığlık attılar ama üzerlerine düşen ışık sıcak değildi, bir kusmuk yoğunluğunda yapışkan bir çamurdu.

Yaşadıkları şaşkınlığın ardından kurtuldukları için birbirlerine bakıp güldüler ve temizlenmeye çalıştılar. Ama çamur derilerine yapışmıştı. Dehşet içinde bulduğu her delikten içlerine sızmaya başladığını hissettiler.

Yaşadıkları hiçbir tecavüz bununla kıyaslanamazdı. Yaşayan çamur, tüm gözeneklerine sızıyordu. Çiğ açlık... Büyük bir açlık hissi beyinlerini ele geçirdi.

Kız kardeşler bir anda aynı bedenmiş gibi oldu, çünkü bedenlerini ele geçiren varlık tekti ama parçalanmıştı. Hem ayrı,

hem de aynı şey olmak kız kardeşlerin kaldırabileceği bir bilinç değildi.

Yaratık vücutlarını ele geçirdiği insanların ruhlarını adeta ezdi ve kontrolü ele geçirdi. Tek hedefi vardı: doymak.

Kız kardeşlerin beyinlerinden kulübe ve çocukların imgesini aldı. Hızla ete koştular. Onların çaresiz benliklerinin tüm çılgınlıklarına karşı çocuklarından üçünü yedi.

Doyduğu zaman bir anlaşılmaya hazırdı.

Böylece kız kardeşler yarattığı kullanabileceklerini fark etti.

Sadece kendilerine bunca zamandır yapılanların intikamını almakla kalmayacaklar, kalan çocuklarının neslinin yayılmasını ve bölgeye hâkim olmasını da sağlayacaklardı.

O günden sonra öldürdüler, parçaladılar, oğullarına kız, kızlarına erkek köleler topladılar.

Sarı ırmağın kıyısında bir ulus böyle doğdu.

Bir imparatorluk kuruldu, yüzlerce yıl o ulusun ruhu üç cadı oldu: Triad!

Fakat yaratık dünyada zaman geçirdikçe gücünü yitirmeye başladı. Kız kardeşler ölmüyordu, ama hareket edecek gücü bulamıyordu. Böylece bir mağarada mumya halinde yaşamaya devam ettiler, metrelerce toprak ve yarasa dışkısı altına gömülmüşlerdi. Ta ki yaratık tanıdık bir enerjiyi hissedene kadar. Bu Habis'ti. Ondan geleni bir vampir gibi emdi.

Ama korkuyordu.

Habis güçlüydü. O gelince bir savaş olacaktı aralarında ve galip gelirse cadıları yiyecekti. Öyleyse o mücadeleye kadar Derzulya'ya hâkim olmalıydılar.

Köleleri yerken, hangi çocuklarının soyundan geldiklerini de tadıyorlardı. Kökenleri ilgi çekici hikâyeler barındırıyordu.

Çapraz eşleşmeler, sona eren nesiller etin tadını doyulmaz hale getiriyordu.

Et ve kan yaratığı savaşa hazırlıyordu.

22

Harzam ve kiralık savaşçılarının Dus'a konuk olduğu, Korona ailesinin savaşa hazırlandığı gece, Kurâf'a atla iki haftalık mesafede, E-zmaraf sınırında bahar bayramı, panayır ile yerel pazar birleştirilerek kutlanıyordu. Küçük bir gölün kenarında Işıldar denilen büyük tırtıllar, gündüz yedikleri yaprakların ödülünü vererek geceyi aydınlatıyor, aynı zamanda saldıkları kokuyla eğlenen kalabalığa mutluluk hissi veriyordu.

Panayır alanının hemen dışında uzaklardan gelen tüccar ve konukların arabaları için güvenli bir kamp kurulmuştu. Amaçları ne bahar bayramını kutlamak, ne de ticaret yapmak olan dört gizemli gezgin, göle hâkim bir tepede en güzel yeri kiralamıştı. Ellerini kılıçlarına epey yakın tutan üç erkek ve çok güzel genç bir kızıdan oluşan yabancılar geldikleri andan itibaren birçok dedikodunun da kaynağı olmuştu ama bunların hiçbirisi doğru değildi.

Gezginler az muhabbet ediyor, ettiklerinde de duyabilecek kadar yakın birileri varsa asla isim kullanmıyorlardı. Fısıltıyla isim andıklarında ise bunlar: Elem, Sarp, Lokan ve Yıldız oluyordu.

Sarp panayırdan gelen yemeklerin, özellikle kuzu çevirme ziyafetinin keyfini çıkarmak için piposunu hazırlamış, dolunay ve yıldızların parıldayan ışıklarıyla aydınlanan gecenin göl üzerinde oluşturduğu güzel manzarayı seyre dalmıştı.

Ergenekon'dan çıktığından beri ilk kez gördüğü şeylerin etkisi altındaki Yıldız panayır alanına gitmek için izin istemişti.

Lokan bir Dejin olarak tanınabileceği ya da fazla ilgi çekebileceği endişesiyle cübbesinin başlığı takılı otururken, Elem her zamanki gibi sessiz duruyordu.

Kelimenin tam anlamıyla garip bir ekip olmuşlardı: Yıldız bütün yaşamı bir vadide geçmiş bir gençti. Sayıları birkaç bin kalmış Türklerin gelecekteki lideri, Ayhan'ın oğluydu.

Janus tarafından Dejin adlı bir yaratığa dönüştürülen Lokan, kendi kızını öldürmekle görevlendirilmişti. Ama son anda insan iradesi galip çıkmış ve kurtarıcıları olmuştu.

Sarp beş yüz yıldır, grihavariler ve onların planlarına karşı mücadele eden bir haindi. Yarı İrlandalı, yarı Türk bu sert adam bir kahraman değildi. Janus tarafından içindeki doğal kötülük nedeniyle Habis'in gri ışığı sunacağı ekibe seçilmiş bir seri katildi. Ama en baştan onlara ihanet etmeyi seçmişti. Beş yüz yıldır kötülükleriyle mücadele ediyordu.

Ekibin en tehlikeli üyesi ise daha birkaç ay önce doğmasına rağmen, genç bir kız görüntüsündeki Elem'di. Hiç konuşmayan bu kız, Habis'i yok etmesi için gönderilmişti.

Sarp pipodaki tütüne ateş tutup birkaç derin nefes çekti. Özgürlüğüne bu kadar düşkünken, başkasının planlarında bir piyon olduğu hissinden nefret ediyordu. Çölde tek başına doğum yapan genç bir annenin, saklandığı vahaya kadar gelip onu bulması, babası Lokan'ın köle tüccarları tarafından Janus'a satılması gibi tesadüflerin arka arkaya gelmesi imkânsızdı.

Yine de Elem'i asla sahip olmadığı ve olamayacağı kızı gibi seviyordu. Şimdilik yaşadıklarına itiraz edecek değildi...

Yirmi yıllık durağan Kursaha yaşantısından sonra son ayları sürekli seyahatle geçiyordu. Lokan sayesinde kurtuldukları Dejin savaşından sonra hızla Ergenekon'a gitmişler, Gökkurtlar denilen halkı onları bir hafta süren heyecanlı törenlerle karşılamıştı.

Özellikle Sarp, o insanlar için yarı tanrı, yarı efsane konumundaydı.

Sarp daha sonra yaklaşan savaşta önemli rol oynayacağını düşündüğü Ergenekon halkını organize etmeye çalışmıştı. Volkanik zemin yüzünden buhar istemediği kadar vardı ve el mahareti olanlara bazı silahlar yaptırmaya başlamıştı... Janus'un oluşturduğu dünyada elektrik ve baruta güvenemezdi ama buhar enerjiyle çalışan silahlar çok güçlü ordulara sorun çıkarabilirdi.

Eğer Ayhan'dan Sackzo adlı yabancı ve onu kaçıran hain Kargeba olayını öğrenmese her şeyin kontrolü altında olduğunu düşünür ve şimdi Kurâf yolunda olmazdı. Janus, Ergenekon'u öğrenirse bütün plan değişirdi.

Lokan, "Yıldız'a izin vermemeliydin," dedi. "Ya başına bir şey gelirse... Kargeba'yı içimizde tek tanıyan o."

Sarp piposuyla, üzerinde kaçağın çizimleri olan kâğıdı işaret etti. "Merak etme, bu var. İşe yaradığını da gördük."

Yıldız'ın çizim yeteneği, Derzulya oluşmadan önce heykeltıraş bir seri katil olan Sarp kadar iyiydi. Bu işe yaramazsa köle tüccarı Sackzo'yu bulmak daha da kolaydı.

Sarp'a kalsa Kargeba'nın peşinden sadece kendi gidecekti ama Elem sessiz bir ısrarla gelmek istemiş, Lokan daha yeni bulduğu kızını bırakmamıştı. Ayhan'ın oğlu Yıldız da, Kargeba'yı Janus'a ulaşmadan bulurlarsa dönmeye ikna etmek için peşlerine takılmıştı.

Sarp'ın yaşlı zihni çok yoğun çalışıyordu. Bakışları sakin ve güzel manzarada, kulağı yakınlardan gelen keman sesinde ama düşünceleri kesinlikle Janus ile savaşında sürpriz bir müttefik olarak ortaya çıkan şeytandaydı. Kara melek, Mikael'in yanında olmalıydı şimdi.

O gizemli derviş denklemde olmaması gereken bir etkendi. Görmezden gelinmeyecek kadar güçlü bir karakter olduğu da su götürmez bir gerçektir. Runik yakınlarında misyonerleri olduğuna göre...

Keman sesi ile uyumlu bir ilahi söyleyen Mikael taraftarları kamp alanına yakın bir kayanın etrafında onun vaizlerinden birini dinliyordu arada.

Bu görüntü Sarp'ın aklına Hristiyanların ilk dönemini getirmişti. Eski dostu John bir Roma tanrısı olan Janus'un ismini almıştı. Bir anlamda bu yeni Hristiyanların Neron'uydu. Yol boyunca tahta haçlara çivilenmiş müritler tarihsel bir dejavu yaşıyordu.

Sarp bunu ilginç buluyordu; zira Janus ve yoldaşlarına ihanet ettiği ilk günden beri başlarına birçok dert açmış, savaşmış, bazen ordular toplamış ama hiçbir zaman inancı bir silah olarak kullanmamıştı. Büyük bir egoya sahipti ve varlıklarını kanıtlamış daha büyük güçlere rağmen onlara tapmak ona göre değildi. Bir Haçlı Seferi veya cihat başlatmak aklına bile gelmemişti.

Bütün dinlerden nefret ederdi.

Habis vardı; gücünü görmüştü, neredeyse ölümsüz varlığı bile bunun kanıtıydı. Habis, Tanrı'ya karşı savaşıyordu; öyleyse o da vardı. Şeytan ise daha yakın zamanda ziyaret etmişti onu. Elem büyük güçlerin savaşında bir yaratıktı.

... Ve Sarp bütün bunlara rağmen kendi yolundaydı. Belki de Habis ve Janus ile mücadelesi bittikten sonra Tanrı ve onun ordusuyla yeni bir savaşa başlayacaktı.

Bir güce tapmak, kul olmak ona göre değildi. Bütün bu evreni yaratması bile Tanrı'ya tapmak için bir neden değildi.

Tanrı neydi?

Kurnaz Demiourgos!

Habis ile temas ettikleri ayinde diğerk grihavariler yaratığın onlara bahsettikleriyle meşgulken, o Habis'in içine girmişti. Gördüklerini insan kelimeleriyle ifade edemezdi ama biliyordu, hatırlıyordu...

Öncelikle Habis'in geldiğı yeri görmüşti; orada her şey canlıydı. Yaratılış yanlış biliniyordu; evren ile beraber yaratılan şey yaşam değil, ölümdü!

Ayrıca nur vardı. Kozmik yumurta. Daha sonra araştırmasını devam ettirmiş ama Nur'un ne olduğunu öğrenememişti. Kut-sal ışığın Tanrı tarafından yaratıldığına dair bir söz bulamamıştı. Tanrı'nın bir parçası olduğu bazı yerlerde geçiyorsa bile yine de yaratılmamış bir şeydi.

Evren bir fabrikaydı ve ürettiğı şey sadece insan değildi...

Metaller de bu evren ile birlikte yaratılmış, Habis'in çekindiğı şeylerdi. Her ne kadar komik bir fikir gibi gelse de, Sarp'ın fikrini sorsalar bu evrenin metalleri oluşturmak için yaratıldığını söylerdi. Sanki ucunu yakalayıp gerisini getiremediğı bir fikirdi bu. Daha fazla da geliştiremezdi, periyodik cetveli anlamlandırabilecek kadar bilim ile içli dışlı olmamıştı hiçbir zaman.

Janus büyüünün hâkim olduğu bir dünyayı kendi fikri sansa da Sarp biliyordu ki; metalin gücünden, onunla yaşam bulan teknolojiden korktuğı için Habis onu kullanmıştı.

O metale saygı duyardı. Seri katil olduğu zamanlar kullandığı bıçağını, heykellerini yontuğı aletlerini ve nihayet çok canı içine çekmiş kılıcı Sandokan'ı hatırladı.

Piposundan derin bir nefes çekip havada mavi duman bulutu oluşturacak şekilde üfledi. Kafasında bir anı canlandı ama ortaya çıktığı kadar da hızla bulanıklaştı. Kendini zorladı... Biriyle bu konuda sohbet etmişti, gençken, daha John'la tanışmamışken,

bir barda... Atilla adlı bir yabancı. Bir Türk'tü o! O uçuşan anıyı daha fazla kontrol edemedi ve Atilla'yı unuttu. Dikkatini dağıtan Elem'in bakışlarını üzerinde hissetmesiydi. Dakikalardır kendisine baktığını fark etti.

Düşüncelerini okuyor muydu acaba?

Elem ona ilgisini kaybetmiş gibi ayağa kalktı ve panayıra doğru yürümeye başladı. Lokan onu durdurmak için seslenecekti ki, "Boş ver," dedi Sarp. "O, senin ve benim kızım olduğu kadar farklı bir şey. Ne yaptığını bilir."

Lokan'ın, hâlâ gözleri uzaklaşan kızının üzerinde, "Ama," diye teslimiyetçi bir itiraz fısıldadı. "Sence nereye gidiyor?"

Sarp iç çekti.

"Günlerdir her karşılaştığımız erkeği kokluyor."

Lokan anlamamıştı.

"Kokluyor mu?..."

"Vahşi hayvanları aklına getir. Koklama eş seçiminde kullanılır. Döl verecek erkeğin hastalıksız olduğunu, uygun olduğunu belirler. Elem bana onları hatırlattı."

Lokan birden endişeyle ayağa fırladı. "Yani sen onun?"

"Bilmiyorum," dedi Sarp ensesini kaşıyarak. "Birkaç hafta önce kucağımda tuttuğum bir bebeğin şimdi genç bir kız olarak yanımda olması yeterince garip. Ne bilebilirim. Sadece onu rahat bırak. Ne yapacaksa yapacaktır. Bu dünyaya gelirken bilerek geldi."

Elem panayır alanına yaklaştığı halde Sarp ile Lokan'ın konuşmalarını duyuyordu. Umursadığını gösteren bir hali yoktu. Dikkati kokulardaydı. Kalabalığın olduğu alana girmeden kuzeye döndü. Gündüz tatlı ve tuzlu kurabiye satılan bir arabayı arıyordu. Bulması fazla zamanını almadı. Tezgâh gece kaldırılmıştı ama önünde iki adam oturuyordu.

Pe ve Gretilbot, yorucu bir günün ardından yatmaya hazırlanıyorlardı. Karakter olarak çok zıttılar; biri tatlıları severdi, diğeri tuzluları, biri oldukça naif, diğeri oldukça sert, biri herkese güvenir, diğeri kimseye güvenmezdi... Ama bu ters tabiatlarına rağmen on yılı aşkındır mutlu bir beraberlikleri vardı. Tercihleri nedeniyle kendilerine doğru yaklaşan güzel kıza en ufak cinsel istek duymadan baktılar.

Gretilbot asık bir suratla, yonttuğu tahta kaşığa ara verip, kaşlarını çatarak baktı kıza. Pe ise gülümsedi. "Buyrun küçük hanım. Kurabiye istiyorsanız tezgâhları kaldırdık ama bu tabaktan ikram edebilirim."

Elem cevap vermeden adama iyice yaklaşıp koklamaya başladı. Öyle yakınlaşmıştı ki Pe biraz da endişeyle kıkırdadı. "Ne kokluyorsunuz acaba? Daha iki gün önce yıkanmıştım. Kötü mü kokuyorum Gi?"

Elem'in surat ifadesinden bir anlam çıkarmak imkânsızdı ama belirgin bir şekilde heyecanlanmış, nefes alıp veriş hızlanmıştı. Birden adamın kolundan tutup arabanın açık kapısına sürüklemeye başladı.

Gretilbot hayat arkadaşını korumak için atıldı ama kızın görüldüğünden daha güçlü olduğunu anladı. O narin kollar onu ittiği zaman kafasını arabaya çarptı ve kısa süre kendinden geçti.

Pe, "Küçük hanım ne istiyorsunuz benden? Sizinle sevişmem, o benim erkeğim. Gi! Gi'me bir şey olmadı değil mi?" diye inledi. Genç kız onu içerdeki yatağa ittiğinde artık iyice korkmuştu, "İmdat!" diye bağırdı. "Tecavüz ediyorlar!"

Elem, adamın daha fazla bağırmasını engellemek için ağzına bir mendil tıktı, kollarını ve bacaklarını hızla yatağa bağladı. O çırpınırken dışarı çıkıp, kendine gelmeye başlayan Gretilbot'u da içeri çekti ve onu hareketsiz kılacak düğümler attı.

Pe bu azgın genç kızın kendisiyle sevişeceğini çoktan anlamıştı ve bu fikir onu tiksindiriyordu. Karşı cins hiçbir zaman onun ilgisini çekmemişti. Hemcinslerini heyecanlandıran dışı güzelliğini çok itici bulurdu. Ve şimdi erkeğiyle güzel anlar yaşadığı yatağında tecavüze uğrayacaktı!

Elem kokusuyla en ideal üreme adayı olarak seçtiği bu adamı soymaya başladı. Gretilbot kendine gelmiş, gözleri kocaman açılmış, dehşet içinde olan biteni izlemek zorunda kalıyordu.

Genç kız da hızla soyunup, erkeğin üzerine oturdu. Ama bir sorun vardı. Adam doğal olarak hazır değildi. Penisin üzerine tükürüp, okşadı. Pe kadar eşi de şaşkınlıkla, organının onun iradesi dışında sertleştiğini gördü.

Sıkıca bağlı erkek, Elem üzerine oturduğunda kasıklarına akan kanın sıcaklığını hissetti. Bu küçük azgının aynı zamanda bekâretini ona verdiğini anladı. İnledi ama bu işte sadece bedeni kullanılıyordu, Gi'nin onu suçlamayacağını umut etti.

Neyse ki zevk almadığı bu birleşme, ne yazık ki zevk aldığı bir boşalmayla neticelendi. Elem, içinde erkeğin tohumu, nefes nefese yanına uzandı.

Pe ve Gretilbot bağlı halde bakıştılar. Bu geceden sağ çıkmayacakları endişesi gözlerinden okunuyordu. Ama birden hayatlarına giren kızın gariplikleri bitmemişti. Bir inlemenin ardından kızın karnı hızla şişmeye başladı.

İki erkek sakın hayatları boyunca hiçbir olağanüstü olay yaşamamış, ufak tefek saksagan büyüleri yaptırmamış, fal bile baktırmamışlardı, ama şimdi gözlerinin önünde biraz önce bakireliği bozulmuş kızın karnı şişmiş, doğurmak üzereydi.

Yirmi dakika kadar süren acı dolu hamilelikten sonra Elem, sık nefes alıp ıkmaya başladı. Ve kasıklarından bebeğin başı, ardından bütün bedeni göründü.

Pe ilk defa bir doğum görüyordu, üstelik bu onun bebeğiydi! Bu kızın bir cadı olduğundan emindi artık. Yaratığının babası olarak onu seçmişti! Ama bebeğin insana benzediğini fark ettiğinde biraz olsun rahatladı.

Elem ne yaptığını bilir bir ifadeyle kordonu kopardı.

Gretlbot onun bebeğini alıp gideceğini umdu ama kız Pe'nin bir kolunun bağını çözdükten sonra kapıyı açtı ve çıkıp gitti.

Bebek yatağın üzerinde duruyordu! Minik elleriyle havayı avuçluyordu.

Pe serbest eliyle önce ağzındaki bağı çıkardı, daha sonra diğer kolundan başlayarak kendini çözdü. Ayağa kalkamayacak kadar kötü hissediyordu. Bu nedenle kendini yere attı, sürünerek erkeğinin yanına gitti ve onu kurtardı.

Sarıldılar. Canlarını kurtarmışlar ve kavuşmuşlardı.

Gretlbot sevdiğinin yüzünü avuçlarının arasına aldı. Şimdi onu rahatlatmalıydı. "İyi misin?" diyerek gülümsedi. "Anlaşılan bir bebeğimiz var artık. Hep isterdik, hatırlasana."

Pe erkeğinin ne yapmaya çalıştığını anlıyordu. "Evet, tanrılardan birisi duamızı duymuş olmalı," diye ağlamamak için kendini sıktı.

İkisi de henüz kanlı, kımıldayan bir et parçasına benzeyen erkek bebeğe baktılar. Gretlbot, "Hangisi duydu bilmem ama epey garip bir espri anlayışı olduğu kesin," dedi gayet ciddi.

Elem geride bıraktığı yavrusunu ve eşcinsel çifti çoktan aklından çıkarmıştı. Göl sularında kendini temizledikten sonra Sarp'ın kiraladığı karavana döndü. Sessizce yatağına yattı. Yıldız çoktan uyumuştu ama Sarp ve Lokan'ın döndüğünü fark ettiklerini biliyordu.

Onlar uyurken bir gölge harekete geçmişti. Panayır alanında hızla dolaşıyordu. Bir çiviye gevşetti, ufak bir çukur kazdı, bir çitin sağlam tahtasını çatlattı, bir üzengiye çakısıyla çentik attı. Dokunuşlarını şöyle zihninden geçirdi ve olacak kazaları hayal etti. Vücudu hazla titredi. İşaretini bıraktıktan sonra geldiği karanlığın bir parçası oldu.

23

Zafron bitkin bir şekilde, elinde kayığın palamarı, beline kadar gelen suyun içine atladı. Kıyıya varınca kumun üzerine yığılıp biraz dinlendi. Fırtına onu adadan epey uzağa sürüklemiş, geri dönmesi geceyi bulmuştu. Kürek çekmekten kolları ağrımış, parmaklarındaki nasırlar patlamıştı.

Evde onu sıcak yemek ve yatağın beklediği umuduyla ayağa kalktı.

Dolunayın ışığı epey güçlüydü bu gece, önce kumdaki, daha sonra yumuşak topraktaki derin ayak izlerini böylece fark etti. Hisleri alarm çalmaya başlamıştı. Bir terslik vardı.

Onunla birkaç saat geçiren balıkçı olmadığını hemen anlardı. Eğer karısı ve kızı olmasa İstriyak'ın yüzlerce adasından biri olan Kurken'e saklanmazdı. Uzun yıllar köle tüccarı Kos Jinka ile birlikte çalışmış, birçok çatışmaya onunla birlikte girmiş, masumları öldürüp, sağ kalanları satmışlardı. Patronuna ihanet edene kadar... Repas, Postiur ve Louder patronlarını satan dörtlü ekibin diğer üyeleriydiler.

Birkaç hafta önce Kurâf yakınlarında yaşadığı kasabaya Louder gelmişti. Repas ve Postiur'un öldürüldüğünü, evine giren bir

canavardan son anda kaçtığını anlatmıştı. Korku içindeydi. "Ben saklanacağım dostum, sana da bunu tavsiye ederim. Bir şey bizi tek tek temizliyor."

Zafron, "Kos Jinka," diye mırıldandı.

Louder titredi. "Cehennemden geri mi geldi diyorsun?"

"Öldüğünden o kadar emin değilim," dedi Zafron. Arkadaşlarından sakladığı bir sırrı vardı. "Ama birisi bizi öldürmeye bu kadar istekli ise ya Jinka'dır ya da Mac Intoh."

Louder başını salladı. İhanet için anlaşılmayı o sinsî herifle yapmışlardı; bir nedenle onlardan kurtulmaya karar vermiş olabiliyordu.

"Gördüğüm yaratık patronu andırmıyordu," dedi. "Bir cüzamlıya benziyordu dostum. Derisi yol yol çatlıyordu."

Zafron, arkadaşının ellerine baktı. Sıcak şarap dolu tahta masrapayı öyle sıkıyordu ki eklem yerleri bembeyaz olmuştu.

Louder, "Yapmayacaktık," diye inledi. İhaneti kastediyordu. Zafron ise bundan hiçbir zaman pişman olmamıştı. Kos Jinka etrafındakilere iyi davranan biri değildi. Küçük adamların kırgınlıkları bir gün sonu olmuştu.

Louder, "Sen nereye saklanacaksın?" diye sorduktan sonra son yudumunu kafasına dikti.

Eski arkadaşına acıyordu Zafron ama güvenmiyordu. Yakalanırsa ölmek için onu satacağından emindi. "Kuzeye gideceğim," demişti o zaman. Yalanı işe yaramamış olmalıydı zira tehlikeyi gözlerinden önce hisleri sezmişti.

Evine yirmi metre uzaktan baktı. İçeride bekliyordu ölüm.

Çürümüş ete benzeyen bir koku vardı.

Balık ağını astıkları, kızına salıncak kurduğu ikiz ağaçların yanına gitti. Gizli oyukta silahları vardı: iki kısa kılıç ve bir bıçak.

Haftalar önce Kursaha'da diğer iki Dejin ile ilerlerken Lokan-Asal'ın taraf değiştirdiğini hepsi içlerinde duyumsamışlardı. Ne yaptığını da anlamışlardı. Asal'ın diğer Dejinleri özümseyerek kendi yapısına katması, Jinka-Monk yaratığını da tetiklemişti. Böylece beraber yolculuk ettiği iki Dejin'e saldırmış, daha sonra üçüncü ekibi oluşturan Dejinleri de bularak aynı işlemi yapmıştı. Tek amacı nefret ettiği Asal'dan daha güçlü olmak ve onu bulup öldürmektir. Fakat bu kadar yoğunlaşma ters tepmiş, Tanrı olmayı beklerken vücudu isyan etmişti...

Derisi şerit şerit dökülmeye başlamıştı. Ya böyle parçalanmaya devam edecek ya da yeniden doğacaktı. Ama o zamana kadar eski hesapları kapatmalıydı. Zafron ona ihanet eden dörtlünün son üyesiydi, ondan sonra Lokan-Asal'ı bulacaktı.

Aslında Kos Jinka'nın Lokan ile sorunu yoktu. Aynı şekilde Lokan'ın da onunla ama Dejin karakterleri en baştan itibaren birbirlerinden nefret etmişti. Dejin Monk ve Dejin Asal birbirlerine düşmandı. Eski köle tüccarı içindeki yaratığa bu savaşı borçluydu.

Zafron elindeki kılıçları dikkatle yere koydu. "Beni nasıl buldun?"

"Louder," dedi Jinka, şaşkın bakışlarını görünce tıslamaya benzer bir sesle güldü. "Biliyorum ona kuzeye gideceğini söylemişsin ama aşağılık piç, belki bunun canını kurtaracak bir bilgi olduğunu düşünüp bir iki gün seni takip etmiş. Balıkçılarla konuştuğunu görmüş. Ondan sonrası kolaydı zaten."

"Kurtardı mı bari?"

"Canını mı?... Elbette hayır, ama daha az acı çektiğini söyleyebiliriz."

"Peki ben?"

Jinka asılı kızla kadına baktıktan sonra döndü. "Peki sen?..."

"Bir pazarlık istiyorsun."

"Sadece kaçmanı engellemek için desem. Yorulmak istemiyorum. Sonuncu sensin zaten."

Zafron pes etmişti ama şimdi kozunu iyi kullanmalı ve en azından karısıyla kızının yaşamasını sağlamalıydı.

"Elimde değerli bir bilgi var desem..."

Jinka'nın gözleri ilgiyle parıldadı. "Söyle o zaman. Ama canını bağışlamam imkânsız eski dostum. İhanetin tek bedeli var."

"Onlar," dedi asılı bedenleri göstererek. "Bu işin dışındalar."

Karısı ve kızının korkuları gözlerinden okunuyordu. Onları kurtarmaya çalışmalıydı.

Jinka bir süre sessiz kaldı. Şimdi Zafron'un üzerine atılabilir, onu paramparça edebilirdi. Masanın dengesini kalkarak bozduğunda ise kız ve kadın boğulurdu. Şanlıysalar bir anda boyunları kırıldığı için ölürlər, aksi halde dakikalar sürerdi canlarının çıkması.

Sarkan şeritlerden birini koparıp çiğnemeye başladı. "Ver bakalım bilgiyi, ama uyarayım değmeyecek bir şey ise oyalamaya çalıştığın için daha yavaş ölürsün. Önemli bir bilgi ise onlar kurtulur."

Zafron ağır hareketlerle bir sandalyeye oturdu. "Sana ihanet ettik ve doğu sahilinde, büyük yengeçlere yem olman için gelgit kazığına bağladık..."

Eskiyi hatırlatmak iyi olmamıştı. Jinka, "Bunları biliyorum, unuttun mu oradaydım?" derken sesindeki kontrolden çıkmaya hazırlanan öfke belli oluyordu.

"Sana ihanet etmemiz için parayı Mac Intoh vermişti."

Jinka, "Bu şaşırtıcı değil, ona kızmıyorum zira rekabet vardı aramızda. Fırsatını bulsam, benim yapacağımı yapmış," dedi. Kendine has bir adalet anlayışı vardı.

"Ama sonra olanları bilmiyorsun. Ve Mac Intoh hakkındaki gerçeği."

Şimdi yaratığın ilgisini çekmişti.

"Seni bağladıktan sonra Mac Intoh'un adamlarından paramızı alıp uzaklaşmıştık ama onlar sahilin üstündeki tepede kamp kurmuşlardı. Ben şüphelenmiştim. Senin öldüğünden de emin olmak istiyordum ve gizlice döndüm. Gece olmuştu, büyük bir ateş yakmışlardı. Mac Intoh'un üç adamı ateşin etrafında bir tür ayin yapıyor gibiydiler. Birden ateşin içinden grihavariler gibi giyinmiş biri çıktı. Adamları sorguladı. Başlığını geri atınca onun Mac Intoh olduğunu gördüm. Adamlarına karar değiştirdiğini, seni bir kafese tıkıp Janus'a götürmelerini emrettiğini duydum. Bunun eski dostuna bir hediye olacağını söyledi. Böylece seni gelgitte boğulmadan çözüp, kafes içinde teslim etmek üzere Kurâf'a götürdüler."

Karşılaştıklarından beri ilk defa Kos Jinka'nın dikkati dağılmıştı. Zafron birkaç dakika önce olsa bu fırsatı değerlendirip hâlâ kuyruk sokumunda sakladığı zehirli bıçağı kullanırdı ama karşısındaki yaratığın Janus'un büyülerıyla oluşturulduğunu biliyordu.

"Yani sen diyorsun ki..." Kaşları çatılmıştı.

"Evet, ben diyorum ki Mac Intoh bir grihavari."

Yaratık birkaç saniye sessiz kaldı. Sanki içindeki çarklar başka yöne dönmeye başlamıştı.

"Onları indir," diye işaret etti.

Zafron sevinçle hemen sandalyeyi masanın kenarına çekip üzerine çıktı. Bıçağını çıkarıp karısıyla kızını kurtaracaktı ki sert

bir darbeyle kendini havada uçarken buldu. Kulübeyi sarsacak denli şiddetle tahta duvarı çatlattı.

Acı içindeydi, birkaç kemiği kırılmış olmalıydı ama başından damlayan kanın kızılaştırdığı manzara onu gözyaşına boğdu: Kos Jinka kalkarak dengeyi bozduğu için masa devrilmiş, karısı ve kızı ipin ucunda çırpınıyordu.

Görmemek için başını eğdi ama kâbusu olan yaratık saçından tutup başını çevirdi.

“Öyle kolay kaçmak yok dostum.”

Birkaç saniye öyle kaldılar. Oltanın ucundaki balık gibi bir süre çırpınıp, nihayet hareketsiz kaldı iki kurban.

Kos Jinka gözlerini Zafron’un üzerinden ayırmadan intikamının zevkini çıkarmıştı. Hain, iki sevdiğinin ölümünü seyretmişti. Çaresizdi. Kırılmış bir kukla gibi yerde yatıyordu. Onu öldürmemeye karar verdi. İki eliyle bir bacağı kavrayıp dizinden çevirdi. Kurbanı öyle bir haykırdı ki ciğerlerinde hava kalmamış olmalıydı.

“Seni burada böyle bırakacağım. Karının ve kızının cesedine baka baka yavaşça öleceksin.”

Zafron dişini sıktı, zor hareket edebiliyordu. Tüm üzüntü ve acısına rağmen son hamlesi için fırsat yaratmalıydı. Sağlam kolunu kuyruk sokumunda, hâlâ kılıfında saklı zehirli bıçağa uzattı. Aynı anda bir şey söylemeye çalışır gibi dudaklarını oynatıyordu. Kanlı tükürükler ağzının kenarından akıyordu.

Kos Jinka onun konuşma çabasını görmüştü. Gülerek, “Ne var?” dedi. “Ne demeye çalışıyorsun?”

Zafron yine ses çıkarmaya çalıştı. Düşmanı meraklanmıştı, nihayet ona yaklaştı.

Ve kaderi ölümle damgalanmış adam son hamlesi için fırsatı buldu. Zehirli bıçağı Jinka’nın ayağına savurdu. Çok etkili bir

saldırı olmamıştı. Bıçak saplanmadı, sadece deriye bir çizik atabilmişti.

Kos Jinka bunu acınacak bir çaba olarak görmüştü. Bıçak tamamen saplansa bile ona zarar veremezdi. Bıçağı bir kenara attı ve Zafron'un bileğini tutup tamamen geriye büküp kırdı. Çığlıklar atan adama daha fazla zarar vermek istemiyordu. Bir iki gün can çekişmesi lazımdı. Kulübeden çıkıp yürümeye başladı. Uzun zamandır ilk defa mutlu hissediyordu kendini, intikam defterinde bir hesabı daha kapatmıştı.

"Mac Intoh!" diye bağırdı. "Sen de böyle öleceksin."

Zorlu hedef seçtiğini biliyordu. Bir grihavari öldürecek ve kalbini yiyecekti. Ama başarabilirse daha çekici bir olasılığı da beraberinde getiriyordu: Janus'u öldürebilmek!

Sağ baldırındaki kesikte dokuların kararmaya başladığını bilmiyordu. Bıçağın üzerindeki zehir etkisini göstermeye başlamıştı. Ve bu acıyı beynine iletecek sinir uçları çok derinlerde kalmıştı.

24

İnsan yaşlandıkça daha az uykuya ihtiyaç duyuyordu. Dus bunu doğrularcasına daha güneşin ilk ışıkları ufku aydınlatmaya başlarken çoktan uyanmış, işlerine başlamıştı. Kulübenin içindeki karanlığa alışkın hareket ediyordu. Düzenli soluk alıp veren karısının başında durdu, bir süre sonra konuklarına kahvaltı hazırlamaya girişti.

Tanıdığı kadarıyla Harzam'ın bir an önce yola çıkmak isteyeceğini biliyordu.

Buraya kadar boşu boşuna gelmişti... Onun için üzülyordu ama elinden bir şey gelmezdi.

Silah ustasını severdi, ilk gördüğünde öldürülen ağabeyini hatırlatmıştı ona. Lanetle tanıştığı gün...

Bir daha Harzam'ı göreceğini sanmıyordu ve hikâyesini anlatmak için son fırsattı. Belki kahvaltıdan sonra, diye düşündü.

Kümesi kontrol edip, taze on yumurtanın sekizini haşlanması için ateşin üzerinde kaynamaya başlayan tencerenin içine attı. İkisini de doyurucu mısır çorbasına kıracaktı.

Pişen ekmeğin kokusu yayılmaya başladığında konuklarında ilk hareketlenmeler başlamıştı. Önce Harzam tuvalete kalktı ve yüzünü çeşmede yıkadı, onu adının Shaeklen olduğunu hatırladığı atletik yapılı siyah derili adam takip etti. Dus, eski dostunun yanında getirdiği adamlar içinde bir tek onun işe yarayacağını düşünüyordu.

Harzam sıcak bir günaydınla ona sofrayı kurmasında yardım etmeye başladı. Her şey bittiğinde karısı için bir tepsi hazırlayıp yatağına götürdü. Gözleri açtı kadının, kocasına acısını belli etmemeye çalışarak gülümsedi.

Dus, kadının yüzünü yıkaması için bir tas su ve havlu getirdi. Yastığının arkasına destek koyarak oturmasını sağladı ve, "Birazdan gidecekler," dedi. "Onları kahvaltıda yalnız bırakmayayım."

Güzel bir bahar sabahıydı. Neşeli bir sohbet eşliğinde sofrayı silip süpürdüler. Daha çok Eion ve Porta kendilerini öven ölümcül kavgalarını anlatıyordu. Harzam yüzünde hafif bir gülümseme ile arada kulağının onlarda olduğunu gösteren tepkiler verse de, düşüncelerinin önündeki zor görevde olduğu belliydi. Shaeklen kendini yemeğe vermişti, Kons zindanında kaybettiği

kiloları daha yerine koyamamıştı. Dus ise uzaklardan zirvesi görülen Zul Olkanar'a bakıyordu. Nihayet, "Biliyorum yola çıkmak için acele ediyorsun Harzam," dedi. "Ama Ölümün Beş Küçük Kardeşi'nin hikâyesini anlatmak istiyorum."

Harzam şaşırmişti. "Dostum... buna zorunlu değilsin."

Dus kafasını salladı. "Aksine zorunluyum. O küçük çocukların ruhlarına borçluyum bunu. Şimdi yemeği sindirmek için çayımızı içerken birkaç dakika dinleyin beni."

Shaeklen hemen demliği kapıp tahta bardakları doldurmaya başladı.

Dus iki eliyle yüzünü kapamıştı. Taşıdığı anıların ne kadar ağır olduğu belli oluyordu...

"Permonark Krallığı'nın kuzeyinde küçük bir köyde doğdum. Altı kardeşin en ufağıydım. O acımasız yabancı ile karşılaşana kadar fakir ama mutlu bir aileye sahiptim," diye başladı Dus.

"Ağabeyim Guin, arkadaşları ile uçurtma uçurmak için kıra gidecekti. Onlara katılmak için çok ısrar etmişim, öyle ki işi iyice şımarıklığa vurunca annem, 'Kardeşini de götür,' demek zorunda kalmıştı.

Kaderin işbaşında olduğu bir gündü; bulutlar yoğun değildi ama yağmur bırakıyorlardı. Bir tarafta güneş parlarken iki adım ötemize yağmur damlacıkları düşüyordu. Babam Usor, 'Böyle havalarda geyikler yavrular,' derdi.

Beş çocuk uçurtmalar sorunsuz havalanınca çığlıklar atmaya başlamıştık. Ağabeyim makarayı elime vermiş, nasıl kontrol edeceğimi öğretiyordu.

Uzaktan gelen adamı ilkönce ben fark ettim. Kara paltosu, koni biçimli garip şapkasının altında uçuşan uzun saçları ile korkunç bir büyücüyü andırıyordu. Guin'e bağırıp, işaret ettim.

Derzulya tekin bir yer değildi ve biz de bunu biliyorduk. Fakat hızla üzerimize gelen adamın delilik taşıdığı belliydi.

Ağabeyim hemen, 'Kaçın!' diye bağırdı. Uçurtmaların iplerini bırakıp köye doğru koşmaya başladık. Adam da koşmaya başladı. Çok hızlıydı.

Bütün gücümüzle kaçıyorduk ama yine de aradaki fark azalıyordu. Ben epey geride kalmıştım. Köyü göreceğimiz dönemece gelmiştik ki ayağım takıldı, aynı anda ensemden sert parmaklar yakaladı. Çığlık attım.

Yüz metre kadar ileride Guin ve arkadaşları durmak zorunda kalmışlardı.

Yabancı bıçağını boynuma dayamıştı. 'Buraya gelin yoksa onu öldürürüm,' diye bağırdı. Tereddüt ettiklerini görünce keskin ucunu boynuma bastırdı. Acıdan, daha çok da korkuyla ağlamaya başladım.

Guin bize doğru birkaç adım atmıştı. Diğer çocuklar, 'Gitme,' diye uyardılar ama, 'O benim kardeşim,' dedi.

Yabancı bıçağıyla diğerlerine de işaret etti. 'Siz de gelin. Sadece bir sır paylaşacağım sizinle.'

Sözleri ikna edici değildi ama çocuklar ben ve Guin'i orada bırakıp kaçmayı düşünemiyorlardı. Tıpkı tuzağa düşmüş tavşanlar gibiydiler.

Guin kol mesafesine kadar yanımıza geldi.

Gözleri parıldayan deli adam oturmasını işaret etti.

Beni sımsıkı tutarak kendisi de çöktü. Uzun burun deliklerinden biri parçalanarak sarkmış, nefes aldıkça kalkıp iniyordu. Suratının sol tarafı üzerinde kıllar olan bir benle kaplanmıştı. Nefesi sanki içinde ölü bir hayvan varmış gibi kokuyordu. 'Hadi ama gelin. Siz gelmeden başlayamam,' dedi.

Yabancı deliydi ama çocukları kandıracak kadar kurnazdı. İnsanı kendine bakmaya zorlayan bir çirkinliği vardı. 'Arkadaşlarınızı burada bırakacak kadar korkak mısınız?' diye tekrar söyledi.

Diğerleri de ayaklarını süre süre yanımıza geldi. Bir çember oluşturacak şekilde oturdular.

Yabancı beni bırakarak, elinde bıçakla çemberin ortasına girdi. Kollarını açarak, 'Dün gece bir rüya gördüm, tanrılar benimle konuştu,' diye bağırdı.

Çocuklar birbirlerine bakıyordu. Kaçmak için fırsat kolluyorlardı.

Yabancı, 'Korkunç karanlık bir kuyuya baktım rüyamda, ona bir kova daldırdım...' diye devam etti.

Birden tek dizi üzerine çöküp bıçağının ucunu bana doğru uzattı. '... Kovayı çektiğimde içi kan doluydu. Onu içmeye başladım ve sır fısıldandı bana.'

Ve yabancı birden diğer dizini indirip dönerek bir daire çizdi. Çemberin içinde bıçağını uzattığı kolu havayı yarmıştı. Çok hızlı olan bu hareketi takip edememiştim. Sanki büyülemişti beni. Neden sonra kan fışkırdı.

Ben hariç çemberi oluşturan dört çocuk kesilmiş boğazlarına götürdüler ellerini, şaşkın bakışlarıyla fışkıran kanı tutmak istiyorlardı sanki.

Yabancı onlara bakmadı bile. Ayaklandı ve küçük bedenimi kaldırıp kolunun altına alarak yürümeye başladı.

Ağabeyim bir eli boynunda, diğeri beni tutmak ister gibi bana uzanmış, olduğu yere devrildi. Hızla uzaklaşıyorduk. Çocukların hepsi kendi kanlarından oluşan gölcükler içinde yatıyordu.

Kurtulmak, ağabeyime koşmak için tepiniyordum ama katil çok güçlüydü. Hiç etkilenmiyordu, biraz ilerledikten sonra küçük bedenimi yere indirdi, omuzlarımdan tutup gözlerimin içine baktı. 'Onlar senin yüzünden öldü,' dedi. 'Sen geride kalmasan, yakalanmasan, geri gelmeyeceklerdi. Şimdi ölmüş olmayacaklardı.' Hıçkırdım sadece."

Shaeklen, "Vay canına!" diyerek tuttuğu soluğunu koyuverdi. Eion ve Porta dehşet içinde bakıyorlardı.

Harzam'ın gözleri dolmuştu, "Hiç böyle bir kötülük duymamıştım," diyebildi.

Dus, "Daha yeni başlamıştı kâbus," diye devam etti.

"Yabancı parmağıyla acıtacak kadar alnıma vurdu. 'Sakın ağlama! Onların ölümünün sorumlusu sensin. Köye dönsen ailene, onların ailelerine ne diyeceksin?'

Evet, onlar benim yüzünden ölmüştü. Böyle düşünüyordum. Daha hızlı koşabilsem, şımarıklık yapıp ağabeyimin peşine takılmak için ısrar etmesem...

Deli adam birden gülüp, etrafında dönmeye başladı. Dans ediyordu. Sonra sıkıca sarıldı bana. 'Artık tek baban var. O da benim. Evimizde yeni kardeşlerin seni bekliyor. Çok mutlu olacağız.'

Ve yürümeye başladık. Kaçırdığı çocuğa öyle bir vicdan azabı yüklemişti ki, peşine takılmış olduğumdan şüphe etmiyordu.

Üç hafta kadar sonra uzak bir yayladaki birbirine bağlantılı iki eski kulübeye geldik. Bizi en az adam kadar deli görünümlü bir kadın karşıladı. Benim yaşlarımda dört erkek çocuk vardı.

Kadının dili kesilmişti. Bunu yapanı tahmin edebiliyordum.

Zamanla o çocukların her birinin benimki kadar ağır bir vicdan yükü olduğunu öğrendim."

Porta, "Yani onlar da mı kendi çocukları değilmiş?" diye şaşkınlık içinde mırıldandı.

Dus kafasını salladı. "Hayır, o adam çocuk sahibi olamazdı. Hikâyemin sonunda nedenini anlayacaksınız."

Harzam'ın boğazında bir şey düğümlenmişti. Şimdi Dus'un Ölümün Beş Küçük Kardeşi lanetine son verdiği gecenin önemini daha iyi kavırıyordu.

"Sadece ikisinin yakalanma hikâyesini öğrenebildim ve bu da hiç kolay olmadı inanın," diye hikâyesine devam etti Dus.

"Nerf, 'Sadece ölmek istemedim,' diye başlamıştı anlatmaya... Yabancı onu ve arkadaşlarını yakalayınca, 'Dördünüz ölecek sadece biriniz sağ kalacak,' demişti. Ve Nerf korkuyla, 'Ben ölmek istemiyorum,' diyen ilk çocuk olmuştu.

Katil küçük bedenleri kestikten sonra bıçaktaki kanı onun kıyafetine silmiş, 'Bu kanı unutma. Onlar sen yaşamak istediğin için öldü,' demiş.

Nerf'in damgası ölüm korkusuydu.

Loyoz'un ki ise daha dehşet vericiydi. Yabancı onu ve arkadaşlarını yakalayıp bağlamış, daha sonra birini serbest bırakarak, 'Yaşamak istiyorsan öldür,' demiş. Çocuk bunu reddedince tereddütsüz boğazını kesmiş.

Sonra sıra Loyoz'a gelmiş. Bağlarını çözüp bıçağı eline vermiş ve emri tekrarlamış...

Tahmin edebileceğiniz gibi Loyoz da ölmek için öldürmüş. O küçük elleriyle kendi arkadaşlarının boğazını kesmiş.

Loyoz'un damgası kendi arkadaşlarının kanıydı.

Efendimiz böylesi bir canavardı işte. Kaçırdığı çocukları, vicdan azabı yükleyerek kendisine bağlamıştı.

Beş lanetlenmiş çocuktuk.

Her seferinde beş çocuktan dördünü öldürerek birini almıştı.

Bizleri katıksız katil olarak yetiştirmeye başladığı gün, ‘Siz Ölümün Beş Küçük Kardeşi’siniz,’ dedi. ‘Sizlere acımasız olmayı, öldürmeyi, yaşamları mahvetmeyi öğreteceğim.’

Bu eğitim beş yıl sürdü. Günah babamız gerçekten de başarılı bir katildi, en ufak insani duygusu yoktu.”

Eion anlatılanların o kadar etkisinde kalmıştı ki, elinde tuttuğu tahta bardağı unutmuştu. Neden sonra içindeki soğumuş çayla masaya koyarken, “Peki onu öldürdünüz mü?” diye sormadan edemedi. “İntikamınızı alabildiniz mi?”

Dus gülümsedi. Hiçbiri daha önce bu kadar acı ve keder dolu bir gülümseme görmemişti.

“Az kaldı bitmesine, sabret genç arkadaşım. Bizlerin ruh halini çok iyi anladığını sanmıyorum. Evet, ona kızıyorduk, nefret ediyorduk ama bu duygularımız kendimize olan kızgınlığımız, nefretimizden daha azdı. Ondan korkuyorduk, kendimizden tiksiniyorduk. Daha önce günah babamız dedim. İnan bana bu öylesine bir söz değildi. O adam ruhumuzu yaralamış, kendi deliliğini bize de bulaştırmıştı. Şu anda geçmişe baktığımda o çocukların ne kadar zavallı olduğunu görebiliyorum ama unutma, onlar daha neyin ne olduğunu anlamayacakları yaşta, çok dehşetli bir olayla adama bağlanmışlardı... Ona hastalıklı bir bağlılık duyuyorduk. Hatta bazı geceler bizim kulübemize geldiğinde ona sarılarak uyurduk.

Şunu iyi anlamalısınız; bize göre kardeşlerimizi, arkadaşlarımızı öldüren canavar o değil, bizdik. Ve o hatırlamak istemediğimiz, kâbuslarımıza giren olayın tek tanığıydı.

Ne yalan söyleyeyim, daha iğrençlerini de yaptık...

Yaşam alanımız daha önce de dediğim gibi bağlantılı iki kulübeydi. Yaylaya kışın çok kar yağdığı için direkler üzerine inşa edilmişlerdi. Birinde biz çocuklar kalıyorduk, diğer kulübede ise

dilsiz kadınla, 'efendimiz'... Hiçbir zaman ismini söylemedi bize. Hitap ederken 'baba' dememizi istiyordu.

Bir konuda çok iyiydi: Gerçekten de bizi iki ayaklı ölüme çevirmişti. Ve çocuklar içinde ilk ben bir gün onu öldürebileceğimi düşünmeye başladım.

Beş yıl geçmişti, artık çocuk değildik. Çok ölüme tanık olmuştuk.

Ondan çok korkuyorduk. Zira sadist bir adamdı ve hata yaptığımızda cezamızı verirken zevk alırdı. En önemlisi hâlâ bize göre çok iri ve güçlüydü.

Fakat iyi bir katil için herkes kurbandır. Onun zayıflıklarını öğrenmeliydim.

Böylece yatağımın altında bir tahtayı yerinden oynatarak, geceleri kulübemizin altından onu gözetlemek için diğer odanın altına sürünmeye başladım. Aralıklardan kolayca neler yaptığını görebiliyordum. Uyuduğu zaman ben de geri dönüyordum.

Hizmetçilik yapan kadıncağızdan yardım almama imkân yoktu. Ona bizden daha kötü davranıyordu.

Harekete geçmeyi sürekli erteliyordum. Şanslıydım. Bir gece yine odalarımıza çekilmiştik. Hemen yatağın altından aşağı süzuldüm.

Günahımızın babası fazlasıyla gergindi. Yatmak için soyunmamıştı. Kadına, 'Dışarı çık ben çağırana kadar gelme,' dedi.

Yalnız kalınca gerginliği arttı. Odanın içinde hızlı hızlı yürüyor, kendi kendine konuşup, kolunu tırnaklarıyla kanatıyordu.

Nihayet biraz sakinleşti, şöminenin karşısına oturup ateşe bir toz attı.

Alevlerin arasından o etkileyici kafanın görülmesiyle az daha çılgın atarak yakalanacaktım. Son anda elimle ağzımı kapatabildim.

Katili hiç o kadar çekingen ve sıkıntılı görmemiştim. ‘Ne istiyorsun Janus?’ dedi.”

Dus’un dinleyicileri gayriihtiyarı, “Janus mu?!” diye bağırdılar.

Harzam, “O canavar onunla mı konuştu? Öyleyse...”

“Sabır beyler,” dedi Dus elini kaldırarak.

“Her şeyden çok korktuğumuz, neredeyse kötülük tanrımızdı o ama şimdi alevlerin arasından görünen kişiden çekindiği her halinden belli oluyordu. ‘Ne istiyorsun?’ diye tekrarladı. ‘Bugün yaptığın çağrılarla beynimi patlatacaktın!’

Alevden surat sanki kızardı. ‘Bazen patronun kim olduğunu unutuyorsun galiba. Biraz daha gecikseydin yapmayı düşünebilirdim Drajol,’ dedi Janus.

Böylece ilk defa bize kâbusu yaşatan adamın ismini duydum.”

Dus kafasını Zul Olkanar’a çevirince, dinleyicileri de uzakteki lanetli dağa baktı. Harzam, “Yani Ölümün Beş Küçük Kardeşi’ni yaratan bir grihavari, Derzulya’nın efendilerinden biri,” dedi.

Dus kafasını salladı.

“Janus’un bizi buraya sürükleyen ve yaşamımızı avuçları içinde tutan adamdan daha güçlü olduğunu anlıyordum. Bu, garip şekilde bana cesaret ve güven verdi. Demek ki o her şey değildi. En güçlü değildi. Drajol sıkıntıyla oturduğu yerde kıpırdanıyor, parmaklarıyla yüzünün killa kaplı benli bölgesini kaşıyordu. ‘Eh işte karşıdayım, ne vardı?’ dedi.

Janus hemen konuya girdi. “Sana ihtiyacım var. Bir an önce yola çıkacak, Zul Olkanar’a gideceksin. Oranın başına geçeceksin.’

‘Armand oradaydı.’

Anlaşılan alevlerin arasındaki adamın acelesi vardı ve emirlerinin sorgulanmasını sevmiyordu. Alevlerden siyah bir el uzan-

dı ve Drajol'un boynunu sıktı. Birkaç saniye nefessiz bıraktıktan sonra oluştuğu hızla yok oluverdi. 'O lekeli suratın midemi bulandırıyor Drajol. Armand'a başka görev verdim, kararlarımı sorgulama.'

Drajol hâlâ öksürüyor ve kendine gelmeye çalışıyordu.

'Beni sıkıyorsun. Bir gün beni çok kızdıracaksın ve bu sonun olacak. Oradaki küçük sapık oyununu biliyorum,' dedi Janus. 'Bir an önce kurtul onlardan ve Zul Olkanar'a git.'

Bu son cümlesi olmuştu. Ateş normal haline döndü.

'Kurtul onlardan.' Bunun bizim ölümümüz anlamına geldiğini anlamıştım. Hastalıklı bir hayvan gibi boğazlayacaktı bizi. Hemen kulübemize döndüm, kardeşlerim henüz uyumamıştı. 'Bizi öldürecek,' dedim. 'O bir büyücü ve daha güçlü bir büyücü bizden kurtulmasını söyledi.' O zamanlar daha grihavariler ve Janus'un kim olduğunu bilmiyordum doğal olarak.

Çocuklar paniklemişti. Drajol'un bizi öldüreceğini söylediğimde hemen inanmışlardı. Küçük dünyamızda şakaya yer yoktu.

Ne yapacağımıza karar vermeye çalışırken gürültüler duyduk, Drajol dilsiz kadını kovaladıktan sonra yakaladı ve yere yatırıp boğmaya başladı.

Daha fazla zaman kaybedemezdik, yatağımı ittim ve zemindeki tahtayı kaldırdım. 'Hemen kulübenin altından arka tarafa sürünün. Ormana doğru kaçalım.'

Biz kaçtıktan ne kadar sonra odamıza girdi Drajol bilmiyorum, ama belki de kaçmamıza sevinmişti, peşimizden gelmedi.

Birkaç gün bir mağarada saklandıktan sonra evimiz diye bildiğimiz kulübeye döndük merakla. Drajol gitmişti. Kadının cesedi hâlâ ortadaydı, bir kısmı hayvanlarca parçalanmıştı. Onu gömdük ve eşyalarımızı aldıktan sonra korkunç anılara sahip olduğumuz evi yaktık.

Ölüm tek bildiğimiz işti. Önce birkaç kervan soyarak işe başladık, kiralık asker olduk, Derzulya'yı tanıdıkça, daha da soğukkanlı katillere dönüştük. İşte bizim hikâyemiz buydu ve bizi buna dönüştüren şey de hâlâ orada..."

Eliyle Zul Olkanar'ı işaret ediyordu.

"Ve ben onunla karşılaşmaya hiçbir zaman cesaret edemedim. Unutmak... kendimi affetmeye çalışmak yapabildiğimin en iyisi."

Harzam başını öne eğmişti. Dus'un geçmişinin olağanüstü olduğunu tahmin ediyordu ama böylesini beklemiyordu. Gelmiş ona Janus'u öldürmeyi teklif etmişti ama Ölümün Beş Küçük Kardeşi'ni yaratan korkunç zihin bile Janus'a boyun eğiyordu. Nasıl başa çıkacaklardı bu saf kötülükle?

Artık yola çıkma vakti geldi diye düşünüyordu ki kulübenin içinden bir gürültü ardından, bir çığlık duyuldu. İlk tepki veren Dus oldu. "Lidya!" diye bağırarak hemen ayağa kalktı. Karısının yataktan düştüğünü düşünmüştü. Ardından Harzam ve diğerleri koşular.

Kulübenin içine girdiklerinde karşılaştıkları manzarayı hiç beklemiyorlardı. İki büküm bir kadın gördüler ilk. Sanki ıslanmış gibi gözüken bir kilim üzerindeydi. Dus eşinin yanına çökmüştü. Harzam birkaç saniye sonra o ıslak, parlayan karartının kan olduğunu anladı. Dus, kadını kucakladığında karnından girip sırtından çıkmış kılıcın parıltısı ortaya çıktı.

Usta savaşçının gözü hemen duvarda Bohem'in asılı olduğu sunağa kaydı. Boştu.

Belki acılarından kurtulmak, belki de Dus'u özgür bırakmak için karnını yarmıştı.

Dört erkek çaresizce kapının dışına doğru geriledi. Dus hastalıktan iyice zayıflamış kadını yavaşça yan yatırdı. Bu yaranın kurtuluşu yoktu. Biliyordu.

Gözyaşlarını tutamıyordu. "Niye?" diye fısıldadı. Biliyordu esasında. Bu bir soru değildi.

Lidya kanlı elleriyle kocasının saçını okşadı. "Beni bağışlayabilecek misin?"

Dus sadece başını salladı. "Bağışlayacak ne var ki?" Ağlıyordu.

Kadının bakışlarında huzur vardı. Birden boşluğa bakıp gülümsedi. "Çocuklarım," diye fısıldadı ve son nefesini verdi.

Dus'un bakışları kadının gülümseyen yüzünden hâlâ kan damlayan Bohem'e kaymıştı. Tanrısı kan istemişti ve almıştı. Kaderinden kaçamazdı. Kılıcın kabzasından tuttu ve çekti. Bileğinin tek hareketiyle üzerindeki kanları temizledi, kınına soktu. Zemin, duvarlar kızıl damlalara boyanmıştı bir anda.

Onu seyreden dört savaşçı donmuş gibiydi. Sanki kulübenin havası boşalmıştı. O kılıçlı adamın dünden beri konuştukları ihtiyarla alakası yoktu.

25

Kurâf'ın demir Cadı Meydanı'yla kesişen anacaddelerde en iyi büyü dükkânları, barlar, lokantalar sıralanmıştı. Bir sahne dekoru gibi ön yüzleri parlak ve süslü ama küçük kapıların açıldığı arka sokakları çöple doluydu. Güneş bu dar sokakları asla tam aydınlatmazdı. Hele tan vakti tamamen karanlıktı.

Bir kapı açıldı ve yağ lambasının ışığı sarı bir dil gibi çöplere uzandı. Baha söylenerek nefes yapımından artan bitki yaprakla-

rıyla dolu çuvalı sürükleyerek dışarı çıktı. Abserzahil ve Yasemin ile Kurâf'a gelmekten mutluydu, çok kötü bir hayatı yoktu: Karnı doyuyor, temiz bir yatakta uyuyor, iyi kazanıyordu ama çok çalışıyordu.

Dejinlerin halkını katlettiği köyünde kasapken de gün boyu hep ayakta olurdu. O hayattan kaçmıştı ama sırt üstü yatacağı bir kaderi yoktu. Yine de mutluydu; burada hiç olmazsa ona işkence eden karısı yoktu.

Nefes, Kurâf'ta çok beğenilmişti. Abserzahil ve Yasemin Sabır'dan döner dönmez bu dükkânı açıp, başına da Baha'yı koymuşlardı. Her sabah gün ışımadan taze nefes hazırlayıp, donması için soğuk kuyulara indiriyordu.

"Artık bir yardımcı almanın vakti geldi," diye kendi kendine söylendi. "En azından çöpleri ben atmamalıyım."

Esnafta haftada bir arka sokakları temizlemesi için adam tutuyordu ama beşinci gün olmadan sokak çöple doluyordu. Baha çuvalı kaldırıp kapıdan mümkün olduğu kadar uzak boş gördüğü bir alana savurdu.

Çuval düştüğü anda bir inleme duyuldu. Baha bir an sesin çuvaldan geldiğini sandı ve sonra kendine küfretti. Orada birinin yattığını görüyordu şimdi. "Hey dostum iyi misin?" diye bağırdı.

Başını ovuşturan bir gölge, garip bir aksanla, "Sorun yok, çuval hafifmiş," dedi. "Ama başım fena ağrıyor."

Geceden kalma bir serseri olduğu belliydi.

"Kusura bakma ama sızmak için kötü bir yer seçmişsin."

"Gidecek bir evim yok. Buradaki çöpler uyumak için yumuşak ve sıcak..."

Baha kendini suçlu hissetti. Bu adamı öyle bırakamazdı.

"Aç olmalısın, çorba hazırlamıştım gel bir tas ikram edeyim."

Gölge sokağın çıkışına ilerliyordu.

“Sağ olun bayım ama gün ışımadan kentten gitsem iyi olacak.”

Belki de aksandan, bu ses melankoli yüklüydü. Baha ısrar etti.

“Hadi ama boş mideyle çok yürüyemezsin. Parasız olduğun belli. Çorbayı bitirmeme yardım etmezsen öğle yemeğim de o olacak. Hem baş ağrın için bir şey verebilirim.”

Son cümle tereddüt yaratmıştı. Gölge döndü ve aydınlığa geldi. “Sen gerçekten iyi adamsın. Dış dünyada rastladığım ilk iyi insan.”

“Dış dünya” tabiri garip gelmişti Baha’ya, adam önünden geçerken sırtındaki çıkıntıları fark etti. Kamburmuş zavallı, diye düşündü.

Masaya oturduğunda biraz daha inceleme şansı buldu. Zannettiğinden gençti misafiri. Tanışma zamanı gelmişti: “Bana Baha derler, eskiden Somran’ın bir köyünde kasaplık yapıyordum ama şimdi burada Nefes adlı bir tatlının ustasıyım.”

“Benim adım Kargeba,” dedi garip genç. “Eskiden köyümde çobandım, burada sadece bir serseri.”

Yaşadıkları bundan çok daha uzun bir ihanet hikâyesiydi ama anlatmak sadece onu utandırır ve yeni edindiği bu dostun yüzüne tükürmesine neden olurdu. Ayrıca Kurâf’ın hâkimi Janus’un mabedinden kaçtığını söyleyemezdi. Onu arayıp aramadıklarını dahi bilmiyordu.

Dün akşam vaktine kadar kendisine ne olacağı umurunda değildi genç adamın. Ama şimdi her şey değişmişti...

Sackzo’nun vadiden kaçmasına yardım etmiş, kış ortasında ölümcül bir yolculuğa çıkmışlardı. Bu sırada kanat kökleri donmuş ve kaçırdığı köle tüccarı onları kesmişti.

Dış dünyada gördüğü ilk kasabada kanatları gibi ruhunu da yitirmişti.

Sackzo'nun parasıyla Derzulya'nın sunduğu zevklere dalmışlardı. Bir hamama gitmişler, güzel kızlar onları yıkamış ve tıka basa yiyip içmişlerdi. Kurâf'a kadar bu yaşantı her konak yerinde devam etmişti. Sackzo ona iyi davranmış ama Janus'a sattığı zaman gerçek yüzünü anlayabilmişti. Halkının efsanelerinde yer alan o kötü yaratığın gerçek olduğunu biliyordu artık.

Janus iyi para vermişti bu hain için. Konuşması için işkence yapmasına gerek yoktu. Kargeba kendisinden nefret ediyordu. Biraz içki ve uyuşturucu verilince her şeyi anlatmıştı. Vereceği hiçbir bilgi kalmayınca mabet içinde sürünmesine ses çıkarmaz olmuşlardı. İçki bulabildiği ve göze çarpmadığı müddetçe orada burada sızıp kalıyordu.

Janus'un acımasız karakterine birkaç olayda tanık olmuştu. Bir kızgınlık anında kafasını koparacağından veya işkence aletlerinin birini üzerinde deneyeceğinden şüphesi yoktu. Bundan korkmuyor hatta hak ettiğini düşünüyordu.

Sonra Lorien denilen konuk gelmişti. Rebonlar onu bulup terasa sürüklediklerinde yere yığılmış, masanın ayaklarından birine dayanmıştı. Konuşulanları şöyle böyle duyuyordu. Ama birden kendine gelmesine neden olan bir şey oldu: Janus İngilizce konuşmuştu.

Bu güçlü ve kötü büyücü Kargeba'nın bu eski dili bildiğini asla tahmin edemezdi. Ergenekon'da Büyük Kargaşa öncesine ait kitaplardan oluşan bir kütüphane vardı. Özenle korunurdu o eserler. Yıprananlar mümkün olduğunca kopyalanırdı. Bazı önemli kitaplar İngilizceydi ve nesilden nesile birkaç kişiye öğretilirdi. Kargeba kolayca öğrenenlerden biriydi.

İşte masanın altında Ergenekon'a koca bir ordunun saldırması üzerine yapılan planları dinlemiş, fark edilmemek için çok dikkatli davranarak terastan kaçmıştı.

Onun sarhoş görüntüsü bir süredir Rebonların ve kölelerin alıştığı şeylerdendi. Böylece elinde içki şişesi, sallanarak, bazen yıkılır gibi duvarlara dayanarak kapıya kadar geldi. Dışarı çıkması umduğundan kolay olmuştu. Kurâf'tan gelen yiyecek arabalarını kontrol eden Rebonların yanından yürüyüp gitmişti.

Kalın duvarların arasından kaçmış ama bir plan yapmamıştı. Dış dünyayı bilmiyordu, parası yoktu. Bütün utancına rağmen Ergenekon'a gidip halkını uyarmak istese dahi tek başına o yolu aşması mümkün değildi. Böylece ne yapacağına karar verene dek saklanmak için o çöplerin arasına yatmış ve şişenin dibini bulmuştu.

Baha geveze biriydi. Yabancıyı çok fazla sorgulamadan kendi talihsizliklerle dolu hikâyesini anlatmaya başlamıştı. Dejinleri, yeni bir hayat için biriktirdikleriyle köyden kaçışını, ama kısa sürede soyulup köle oluşunu... Ama Abserzahil ve Yasemin'e satılmasını büyük bir şans olarak değerlendirmişti.

Kargeba çorbasını bitirmişti o konuşurken, bu sırada mutfığa inen merdivenlerin gıcirtısı duyuldu. Güzel bir genç kız onlara bakıyordu. Baha gülerek, "Günaydın patroniçem," dedi.

Yasemin soru dolu gözlerle mutfakta oturan yabancıya bakıyordu.

Baha, onu tanıştırdı. "Bu Kargeba... Arka sokaktaki çöplerin arasında yatıyordu. Çobanmış köyünde ama çok talihsizlik yaşamış. Ben de tam bir yardımcıya ihtiyacım olduğunu söyleyecektim."

Kargeba ona şaşkınlıkla bakakalmıştı. Bir iş mi öneriyordu bu adam ona?

Yasemin mutfaktaki yabancıya olan ilgisini kaybetmiş gibi arkasını döndü. Kasanın yanındaki hesap defterini incelemeye başlamıştı.

“Satışlar çok iyi. Nefes tulumlarını kuyuya indirdin mi Baha?”

“Evet, dokuz tulum hazırladım. Hafta sonları çok müşteri oluyor.”

“O zaman yeni arkadaşını bugün deneyelim bakalım. Kalıcı olup olmayacağına karar veririz. Babam yokken yardımcı olsun.”

Kargeba başını eğdi. Ne yapacağını planlayana kadar burada çalışabilirdi. Hem mutfak saklanması için ideal bir yerdi.

Baha, yeni yardımcısına bakıp göz kırptı. “Yorucu bir gün olacak, satacağın şeyi tatman lazım.”

Tezgâh altından bir tas Nefes çıkardı.

Kargeba şaşırmıştı, beyaz, yumuşak kıvamlı şeyi bir süre inceledi. “Yoğurda benziyor,” dedi nihayet. Kaşığı içine daldırıp, ağzına attı. “Hey, bu çok güzel,” diye gülümsedi.

Ama Yasemin şimdi ona daha dikkatli bakıyordu. “Yoğurda benziyor dedin. Nedir o?”

Kargeba bunu açıklamakta sakınca görmüyordu. “Bilmeme-nize şaşırmadım. Buralarda hiç yenildiğini görmedim. Görüntüsü buna benzer, süttten yapılır. Yemeklerin yanında yenir veya sulandırılarak ferahlık verici bir içecek yapılır.”

Baha da meraklanmıştı. “Tadı nasıl?”

“Nefese benzemiyor. Bir kere o tatlı değil. Tadı... şey nasıl tarif edeceğimi bilmiyorum. Keskindir, bazen biraz ekşi. Öğrenmenizin tek yolu...”

Yasemin iyice yaklaşmıştı. Çok güzel bir kokusu vardı. Kargeba’nın başını döndürüyordu bu kız.

“Yapabilir misin?”

“Sanırım becerebilirim. Esasında sütü mayalandırmak için biraz eski yoğurt lazım ama ninem bazen karınca yumurtaları veya karınca yuvası girişindeki toprağı kullanırdı.”

Baha ellerini ovuşturarak, “Yoğurdu bilmediğimize göre eskisini de bulamayız. Öyleyse tek çaremiz karınca yumurtası. Tepelere yapacağımız bir yolculuk bunu halleder,” dedi.

Yasemin bu işte para kokusu alıyordu. Baha onlara nefesi getirmişti, bu garip yabancı da yoğurdu. “Sizin buradaki işiniz önemli, ben birini yollarım tepelere,” diyerek konuyu kapattı.

Yiyecek satmak kervanla mal taşımaktan çok daha kârlıydı ve riski azdı. Babası aile servetini neredeyse tüketmişti ama öyle ya da böyle kazanmak Kaldorinlerin ruhunda vardı.

Baha’ya hissettirmemeye çalışıyordu ama Abserzahil için endişelenmeye başlamıştı. Geçen ay eski bir belge getiren yabancıyla kitap almaya gitmişti.

Yasemin yabancıya güvenmemişti. Bir koruma kiralamıştı babası için ve üç haftadır haber yoktu. Gitmesine izin vermemeliydim diye düşünüyordu ama nasıl engelleyecekti ki? Büyük Kargaşa öncesinden kalma bir kitap alma fikri onu öyle heyecanlandırmıştı ki.

Ne yapacağını bilmiyordu... beklemekten başka.

*“Hatırlamak en güçlü kalkanımızdır,
Yoksa zaman rüzgârında savrulur giderdik.”*

Kayıp Heronit Kehanet Defteri
Mesel XI - Şimdinin Eskimesi

VI. Kısım

İfritgözü Savaşı

26

Yasun solucan deliğinden Chiang ordugâhına bakarken bugünün efsane bir savaşa sahne olacağını düşündü. Gece boyunca ateşböceklerinden bir deniz gibi ışıldayan binlerce kamp ateşi sönmeye yüz tutarken ufukta güneş yeni yeni doğmaya başlamıştı. İfritgözü üzerinde kara bulutlar dolaşıyordu ve biraz sonra yağmur çiselemeye başlayacaktı. Gökkuşağını fark edince heyecanla Rengu'yu çağırdı.

“Gel buraya kardeşim, böylesini göremezsin.”

Rengu her zaman gerçekçi biri olmuştu. Tahmin ettiği gibi şöyle bir baktı ve manzaranın güzelliğine değil önlerindeki ova-ya yayılmış ordu hakkında yorum yaptı.

“Gerçekten çoklar.”

“Sence bu gökkuşağı iyi bir işaret değil mi yani?”

“Bir işaretse bile onlar için olmalı. Kendini boş hayallere kap-tırma.”

Yasun güldü.

“Ölmek için güzel bir gün kardeşim.”

Rengu bir an başını çevirdi ve ağabeyinin delirip delirmediğini anlamak için suratına baktı. Böylesine neşeli ve sakin olması çok garipti. Biraz olsun ölümden korkmalıydı. Ama ağabeyinin bir bayram sabahına uyanmış gibi davranması onu da rahatlamıştı.

“Sen öyle diyorsan öyledir. Ama ne isterdim biliyor musun?”

Yasun gözü hâlâ muhteşem orduda, “Söyle bakalım,” diye merakla cevabını bekledi.

“Bizimkilerle vedalaşmayı... Ve annemin soğan çorbasını son kez içmeyi.”

Yasun kafasını olumsuz manada salladı. Bu çocuk asla büyük yük düşünemeyecekti. Ona sorsalar neler isterdi neler.

Birden, “Hey! Saldırı düzenine geçiyorlar!” diye bağırdı.

O koca ordunun büyük bir disiplin içinde, kusursuz bir düzenle hazırlanması onu büyülemişti. Karşılarında durabilecek hiçbir güç yok, diye düşündü. Janus kümese kurt sürüsünü sokuyordu.

Rengu solucan deliği boyunca küçük çanları harekete geçirecek ipi çekti. Gerçi buna gerek olduğunu sanmıyordu. Çünkü geçit boyunca var olan dört delikteki sekiz nöbetçinin de onlar gibi gece boyunca uyumadığını, ayna tertibatından kaçınılmaz sonu seyrettiklerini tahmin ediyordu.

Savunma onlarla başlayacaktı. Emir kesindi; ordunun öncü kuvvetlerinin geçidin çıkışına varmasını bekleyecekler ve yolu kapatacak kayaları tutan askıları serbest bırakacaklardı. Geçit boyunca en fazla beş kişinin yan yana yürümesine imkân verecek bir yol vardı. Yolun bir tarafında Zul-Mamun’un yamacı, diğer tarafında uçurum ve dibinde sert akıntılı bir nehir vardı.

Yasun, “Sence tuzağı biliyorlar mıdır?” diye sordu.

Kardeşi omuz silkti. "Bilmeseler bile bekliyorlardır. Feda edebilecek çok adamları var."

Ve ilk grup harekete geçti. Ellerinde mızrak ve kalkan olan yaya askerlerdi bunlar.

Rengu hemen saydı. "Beş kişilik düzende bin sıra olduğunu düşünürsek beş bin önemsiz kurban demektir."

Geçit efendisi Korona ailesi, en fazla on bin savaşçıdan oluşuyordu. Chiang ordusu bunun yarısı kadar bir kuvveti bile bile tuzağa gönderebilecek durumdaydı.

Nöbetçiler heyecanla askıları serbest bırakacakları anı beklerken geçidin diğer tarafında hazırlıklar sürüyordu. Aruras, "Kadınlar, yaşlılar ve çocuklar yola çıktı mı?" diye sordu.

Yeğeni Tapduk, "Bir saat kadar oldu. Esari Krallığı'na doğru yürüyorlar," diye cevapladı.

Korktuğu her halinden belli olan Lassu, "Biz de onlarla geri çekilebilirdik," diye fikrini söyledi.

Aruras ona sert bir bakış attıktan sonra, "Biz burada o orduyu oyalamasak kaçan gruba yetişmeleri birkaç saati bulmaz. O zaman hem onlar ölür, hem biz. Hiç olmazsa şimdi biraz şansları var," dedi.

Bu açıklamaya itiraz eden olmadı ve endişeli bekleyişe devam ettiler.

Halkın bir kısmını kuzeybatı yönüne, Esari'ye göndermek Degon'un fikriydi. Ona göre Chiang ordusu geçidi ele geçirdikten sonra güney veya güneybatıya yürüyecekti. Böylece katliamdan kurtulabilirlerdi. Tüccar Asurmayan liderliğinde başka bir grup ise kuzeydoğu yönüne kaçmakta ısrar etmişti. Fakat yine de geride bırakılmış bazı kızlar vardı ve şimdi onlarla konuşmalıydı.

Son Korona efendisi salonda toplanmış elli kızına baktı.

“Sizlerin çok önemli bir göreviniz var,” diye söze başladı. “Çekik gözlüler tarafından ilk saldırılarda öldürülmemeniz için sarayın üç kat altındaki sığınağa saklanacaksınız. Sağ kalmanız ve ölmeden önce mümkün olduğunca çok Chiang askeriyle beraber olmanız lazım. Her biriniz birkaç salgın hastalık taşıyorsunuz şu anda. Belki bizi katledecekler ama sizlerin onlara verdikleriyle yavaş yavaş çürüyecekler. Şimdi söyleyin bakalım: Ne yapacaksınız?!”

Kızlar hep bir ağızdan bağırdı.

“Onların soyunu kurutacağız!”

Beş bin kişilik kuvvet düzensiz adımlarla geçide doğru ilerlerken geçide giren sıra kalkanlarını başları üzerine kaldırıyordu. Çok akıllılar, diye düşündü Rengu. Ritm toprak ve kayaları harekete geçirebilirdi. Ama bu da askılardan haberleri olmadıklarını gösteriyordu. O kalkanlar tonlarca kayaya engel olamazdı. Yasun ip vasıtasıyla diğer nöbetçilerle haberleşiyordu.

Yaya askerler geçitte ilerlerken Chiang ordusu ikiye ayrıldı ve demir levhalarla örtülmüş koca bir alan ortaya çıktı. Levhalar güçlü muhafızlar tarafından destekleniyordu. Rengu’nun meraklı bakışları altında kamburu çıkmış üç ihtiyar cadı boşaltılmış alana doğru yürüdü.

Davullar çaldı ve levhalar yavaşça aralandı. Bir muhafız biraz yavaş davrandığı için açıkta kalmıştı. Birkaç gölge üzerine atladı ve anında paramparça ettiler. Rengu, kahretsin! diye düşündü. “Bunlar ne?”

İki tür yaratık yavaşça ilerliyordu. Muhafızı parçalayan ilk tür küçük maymunlara benziyor, parıldayan siyah derileriyle onlar gibi dört ayak üzerinde hareket ediyordu. İkinci tür ise kah-

verengi tüylü iri babunlar gibiydi, zorlansalar da iki ayak üzerindeydiler.

Vahşi ve ölümcül oldukları her hallerinden belli olan üç ihtiyara korkarak yaklaşıyorlardı. Sonra durdular, transa geçmiş gibiydiler. Davulun ritmine uygun sallanıyorlardı.

Yaya askerlerin ilk sırası geçidin çıkışına yaklaştığında Yasun, "Askılar!" emrini duydu. Kesilen ipler demir örgüleri serbest bırakmıştı ve tonlarca kaya, toprak aşağı inmeye başladı. Çiseleyen yağmur zemini yumuşatmış ve etkiyi artırmıştı.

Öncü birlikler telef olmuştu; sağ kalanların acı dolu inlemeleri duyuluyordu. Nöbetçiler zafer çığlıkları atarken Rengu boşuna sevindiklerini düşündü. Cadıların bir işaretiyle davullar sustu ve yaratıklar geçide doğru atıldı. Bunlara yol gerekmiyordu. Elli binden fazla yaratık kayaların üzerinden rahatça koşuyordu.

Yasun, "Üzerlerine tonlarca kaya düştü," diye sevinç içinde kardeşine sarıldı ama onun bakışlarını takip edince gülümsemesi suratında dondu. Siyah kahverengi, ölümcül bir nehir, yılan gibi Korona tarafına akıyordu. Yollarına çıkan yaralı Chiang askerlerini de parçalıyorlardı.

İki kardeş halkı için endişeleniyordu ama birden koruganın birkaç metre üzerinde büyük bir kaya parçası gürültüyle patlayınca yere kapaklandılar. Tavan çatlamıştı. Rengu, "Bizi tespit ettiler," diye bağırdı. Mancınıklar bir daha hedefini şaşırmayacaktı. Hızla solucan deliğine girerek savaşın sürdüğü diğer tarafa sürünmeye başladılar.

Hücreesindeki Mişka yatağını kalın demirli küçük pencerenin yanına çekip üzerine çıkmış, dışarıdaki can pazarını izliyordu. Buna savaş denemezdi aslında, cadıların çocukları Yecüc ve Mecücler işbaşında, diye düşündü. Bir kısmı kazılmış hendeğe düş-

müş, kazıklarda can vermiş olmasına rağmen oldukça kalabalıklardı. Korona savaşçıları ne kadar cesurca direnseler de yürüyen dişler denilebilecek yaratıklar tarafından canlı canlı yenilmekten kurtulamıyorlardı. Birkaç tanesini öldürmeyi başarmışlardı ama yeterince et yiyen yaratıklar bölünerek çoğalıyorlardı.

Chiang ordusunun gerçek dehşeti buydu: Yecüc ve Mecücler ne kadar öldürürseniz öldürün, kalanlar yiyerek çoğalacaklardı. Birden hücre kapısında hareketlenme olduğunu fark etti. İri olanları, yani Mecüc denilen, babuna benzeyen birkaç tanesi içeri girmeye çalışıyordu.

Grihavori misafirlikten sıkıldığını hissetti. Bir büyü mırıldadı. Sağ elinde biriken enerjiyi hissedebiliyordu. Demek cadılar hâlâ öbür tarafta, diye düşündü. Fazla güç harcamadan bir parmak hareketiyle hücresinin koridor tarafını patlattı. Duvar ve kapıyla birlikte yaratıklar da parçalara ayrılmıştı.

Eline aldığı bir demir parçasıyla, kendisini yemeye çalışan yaratıkları buna pişman ederek yürümeye başladı. Ölüm meleği gibiydi; dört bir yanında kan ve et dolu bir mücadele vardı. Degon'un taht salonuna girdiğinde yaratık leşiyle dolu olduğunu gördü. Son geçit efendisi korumalığını yapan birkaç muhafızıyla destansı bir kavga içindeydi. Mişka dayanamadı, bir büyü mırıldanarak dengeyi bozmaya gelen yaratıkları bulamaç haline getirdi.

Yecüc ve Mecücler katliamı sürdürürken Chiang ordusunun istihkâm birlikleri geçidi kapatan kaya ve toprak yığınının mekanize bir düzenle temizliyordu.

İfritgözü'ndeki katliam sürerken, Runikday yakınlarındaki panayırda hava yeni yeni aydınlanmaya başlamıştı. Elem kurşunu bir gökyüzüne açtı gözlerini. Destansı savaşı hissedebiliyordu. Ölümlere üzölmek gibi bir yetisi yoktu. Plan gerektiği gibi gelişıyordu.

Yavaşça kalktı ve gölün kıyısına yürüdü. Soğuk kumları ayağının altında hissediyordu. Parmağıyla yere bir daire çizdi. Çizili alan sanki gerçeklikten kopmuştu, önce dalgalandı ardından siyah bir girdap belirdi ortasında.

Elem ellerini havaya kaldırdı, sanki Derzulya yaşayan bir organizmaydı ve onunla temasa geçmeye çalışıyordu. Nihayet hazır olduğunda dairenin ortasındaki girdaba eğildi ve zor duyulan bir sesle, "Toht," diye fısıldadı.

Sesi kısıktı ama neredeyse bir balyoz gibi yeri sarstı. Oluşan basınç dalgaları yüzlerce kilometre ötede hissedildi.

Sarp ve Janus yataklarından sertçe dürtölmüş gibi fırladılar. Aynı anda, biri Toht diye bağırdı kulağıma, diye düşündüler.

Sarp'ın gözü Elem'in boş uyku tulumuna kaydı. Bir şey yapmıştı kız. Benim boyumu aşan büyük bir güç, diye endişe duydu.

Doğuda kayın ormanında genç bir Toht, öldürdüğü geyiği parçalıyordu. Sakindi. Korku nedir bilmiyordu. Derzulya'nın vahşi hayvanlardan oluşan besin piramidinin en tepesindeydi. İnsan dışında Toht avlayan başka bir tür yoktu.

İçgüdüleri izlendiğini söylediği halde yine huzursuz olmadı. Avından başını kaldırıp baktığında bir tavşanın sadece birkaç metre uzağında olduğunu gördü. Gözlerini üzerine dikmiş, ağzı heyecanla oynuyordu.

Toht'un keyfini bozmasına gerek yoktu. Başka zaman olsa kuyruğunu kırbaç gibi salları onu ikiye bölerdi ama geyik doyması için yeterliydi.

Bir çıtırtı üzerine bir daha tavşanın olduğı yere baktı. Bu sefer birçok çift gözün ona baktığını gördü: tavşan, sincap, tilki, yılan...

İşte bu garipti. Ondan kaçması gereken hayvanlar niye onu seyrediyordu?

Kaçmak için geriye döndüğünde etrafının hayvanlarla sarıldığını fark etti. Çember kapanmıştı.

Gergindi. Üzerine ağaçlardan böcekler yağmaya başladı. Silkenerek onların üzerinden atmaya çalıştı. Kılıç gibi keskin kuyruğunu etrafına sallıyordu. Ama sanki bütün orman onu öldürmeye kararlıydı. Kuşlar saldırdı, ardından etrafını saran küçük büyük bütün hayvanlar.

Janus yayılan dalgayı hâlâ hissediyordu. Telaşla, tapınakta demir bir ağılda kapalı tutulan iki Toht'a bakmak için koştu.

Duvardaki meşaleyi eline aldı ve karanlığa tuttu. Bir gariplik görölmüyordu, Tohtlar sağlıklıydı. İnekler gibi ayakta uyuyorlardı. Gülererek rahat bir nefes aldı ama ayaklarında bir temas hissetti...

Zemin hareket ediyordu sanki. Meşaleyi aşağı indirdiğinde ağıla doğru giden çıyanları, karıncaları, örümcekleri, fareleri görerek öfkeyle homurdandı.

Yaratıklar da huysuzlanmış, acımasız saldırı karşısında kendilerini demir parmaklıklara vurmaya başlamışlardı.

Tohtların neredeyse her tarafları ölümcüldü ama küçük katiller kendi hayatlarını önemsemiyorlardı. Gözeneklerinden salgıladıkları zehriyle bir anda eriyen karıncalar bile küçük bir ısırık atmaya çalışıyordu.

Birkaç dakika sonra Derzulya'daki büyüünün temel malzemesi olan yaratıklar sürekli kımıldayan ölümcül bir örtü altında kalmıştı. Yere yığıldılar ve katilleri en ufak parçalarına kadar onları yemeye devam etti.

Janus çaresiz bir öfke içindeydi. Ellerini uzatarak yakıcı bir alev topunu böceklerden oluşan canlı haliya yolladı. Hepsini kavurmuştu ama bu zafer değildi. Çok iyi biliyordu ki Tohtlar denklemden çıkarılmıştı.

Tek bir sözcük duymuştu, biri yaratığın ismini fısıldamıştı. Bu öylesine güçle yüklüydü ki Derzulya'nın tüm canlıları bu harika ölüm makinelerini yok etmek için karşı koyamadıkları bir emir almıştı.

Hepsini tek sözcükle yok etti, diye düşündü. O kızdı, bundan eminim!

Janus bunları düşünürken Derzulya'nın dört bir tarafında Tohtlar saldırıya uğramıştı. Sadece kartallar, kargalar, kurtlar, aslanlar gibi avcılar değil tavşanlar, koyunlar, sincaplar... hatta kelebekler bile ölümleri pahasına onları yok etmek için karşı koyamadıkları bir emre uyuyordu.

Ergenekon'daki ağlarında uçan çobanlar tarafından güdülen değerli Tohtlar da bu kıyımdan kurtulamamışlardı. Ayhan birkaç saat sonra ölü hayvan ve böcek kalıntılarının altında Tohtlardan geriye bir kemik bile bulamayacaktı.

Sarp da Derzulya'da yeni bir dönemin başladığının farkındaydı. Kamp alanına yorgun bir vaziyette dönen Elem'i sorgulayacak değildi. Cevap alamayacağını biliyordu. Lokan ve Yıldız o büyü sözünü hissetmemişti. Onları da uyandırdı.

Kurâf yolcuları yarım saat sonra yola çıkmak için hazırды.

Sarp'ın dikkatini panayır alanından çıkarken bir ağacın yanında küçük taşlardan yapılmış bir sarmal çekti. Bu imzayı iyi biliyordu, "Durun," diye bağırdı. "Atlarınızdan inin."

Lokan ve Yıldız birkaç saniye durakladılar, ama istenileni yaptılar. Elem inmemiştir. Sarp omuz silkti, tehlike altında olsa büyük ihtimalle bilirdi.

"Ne oluyor?" diye sordu Lokan. Yıldız da aynı merakı taşıyordu.

"Hayvanlarınızı, eyerlerinizi inceleyin," dedi Sarp.

Kendisi de atının nallarını, eyerin altını, üzengilerini kontrol etti.

Yıldız, "Hey, buraya gelin!" diye bağırdı.

Elinde üzengi tutuyordu, bir bıçakla kesik atılmıştı. Yolda kopacağı kesindi.

Lokan, "Bir açıklama yapacak mısın?" diye üsteledi.

Sarp, "Bugün bu panayırda birkaç kaza olacak," dedi.

Hepsi ona bakıyordu.

"Biliyorum zira..." Dikkatini çeken taşlardan oluşan sarmalı gösterdi. "Bu imza Plantkin eski dostuma ait. Her grihavarinin ölüm stili farklıdır. Daha önce anlattığım gibi Mişka öldürdüğü insanların çürümesini seyreder. Onun tutkusu çürümedir. Dra-jol birbirlerini seven insanların birinin ölümüyle diğerinin acı çekmesini ister. Onun tutkusu *ruh sakatlamadır*. Plantkin ise *dokunuşçudur*. Ziyaret ettiği yerlerde kimseyi eliyle öldürmez, kazalara neden olacak dokunuşlarını yapar. Yıldız yoldayken o üzengi kopacak ve büyük ihtimalle sen attan düşeceksin. Belki de ayağın takılı kalacak ve sürükleneceksin. Ama mutlaka öleceksin."

Yıldız, "Albızın dölü!" diye inledi.

Lokan, "Hiç böyle bir şey aklıma gelmezdi," diye şaşkınlığını gizlemedi.

Sarp devam etti. "Açıkçası grihavariler içinde en çekindiklerimden biridir Plantkin. Grihavari olmadan önce de yüzlerce ölümcül kazanın sorumlusuydu. Verilen güçle dokunuşlarını kumsuzlaştırdı zira artık kazayı seziyor."

Yıldız, "Öyleyse bugün burada bir sürü insan ölecek. Bir şeyler yapmalıyız," diye canlanmaya başlayan panayır alanına baktı.

Sarp, "Olmaz," diye başını salladı. "Dokunuşlarının hepsini bulmamıza ve kazaları engellememize imkân yok. Ayrıca görevimizi riske atmış oluruz. Plantkin dokunuşlarının engellendiğini hissederse bizi mutlaka bulur. Böylece Janus da yakınlarda olduğumuzu öğrenir."

Diğerlerine bir şey söylemek istemiyordu, ama Plantkin'in yakınlarında olması aklına bir fikir getirmişti. Çok tedbirsiz seyahat etmişlerdi şimdiye kadar. Tüm kartları açmanın zamanı gelmişti.

Yola koyulduktan iki saat sonra ayrılmaları gerektiğini söyledi.

Lokan, "İyi de sensiz tehlikede oluruz," dedi.

"Sanmıyorum. Benim varlığım grihavarileri çeken bir alan yaratıyor. Plantkin'in buradan geçmesi tesadüf değildi," dedi Sarp. "Benim bir işi halletmem lazım. Sizinle Kurâf'ta buluşalım. Kentin batı girişinde Uzaktaki Ev adlı bir han var. Sahibi benim adamımdır. Gerçi en son yirmi altı yıl önce görmüştüm. Ölmüşse bile fark etmez, siz orada kalın."

Vedalaştılar. Elem, Lokan ve Yıldız batıya at süren Sarp'ın arkasından bir süre bakıp, güneye doğru yola çıktılar. Huzursuzdular; Ölümsüz grihavarinin eksikliği çok ağırdı. O sadece rehber değil, yanında korku hissetmedikleri kaya kadar sağlam bir koruyucuydu.

Geride bıraktıkları panayır alanı o günü her zaman acıyla hatırlayacaktı. Birçok insanın ölümüne neden olan kazalar vahşi boğaların tutulduğu ağıldan kaçmasıyla başladı.

Boğalardan biri Plantkin'in çatlattığı çiti kırmıştı. İnsanlar onu yakalamaya çalışırken, bir boynuz darbesi kumaş dolu bir arabanın tekerleğinin yerinden çıkmasına neden oldu.

Ardından bir lamba devrildi ve kumaşları tutuşturdu. Büyüyen alevlerin ışığında insanlar uyuyan diğer arabaların arasına daldı.

Yangın, patlamalar birçok insanın canını aldı.

Ama Pe ve Gretilbot, yeni doğan bebekleriyle çok erken yola çıkmışlardı. Elem'in geri geleceğinden korkuyorlardı. Hayatlarını bu kararın kurtardığını asla bilemeyeceklerdi.

28

Korona kasabasını uzaktan gören siyah ağacın altında garip bir grup toplanmıştı. Sin Sufi ve İnzi dünden beri oradaydılar. Gece Sai-Hûn ve İden onlara katılmıştı. Sabaha karşı da Yulis ve Pon kardeşi savaş başlamadan gelmişti.

İden ve İnzi uzaktan da olsa akrabaydılar. Biraz sohbet ettikten sonra üç grubun da hedefinin Kurâf olduğu anlaşılmıştı.

Sai-Hûn, "Curumey'e inip, gemiyle gidebiliriz," diye fikrini söyledi. Birlikte seyahat etmeleri iyi olabilirdi. Bir yandan da sessiz duran Sin Sufi'yi çözmeye çalışıyordu.

"Chiang ordusundan kaçanların hepsi kuzeybatı ve kuzey yönünü seçmişken sadece bizim buraya gelmemiz garip," dedi Yulis. Yanında getirdiği ekmeği bölüp yanındakilere uzattı. "Kardeşim buraya gelmemizi istedi. Bizi sadece ateş adamın kurtara-

bileceğini söyledi. O istediğine göre sağ kalma ihtimalimiz yüksek. Zira gördüğünüz gibi bir Pon."

Sai-Hûn kurtarıcı lafını üzerine alınmıştı. Bu küçük gruptaki tek ölüm ustasının kendisi olduğunu sanıyordu. "Dur bakalım. Eğer seçim bana kalıyorsa hemen kaçmamızı teklif ediyorum."

Yulis elindeki son parçayı ona verirken, "Seni değil, onu kast ediyor," dedi. Bakışları Sin Sufi'yi işaret ediyordu. Nêy taşıyan, silah olarak sadece asası olan adamı...

Pon ise bir elini kafasının hizasına kaldırmış, engel olamadığı şekilde sallıyordu ama gözünü Sin Sufi'ye dikmişti. "Aaa... teşşş," dedi. "Ben... Aleph, iki... bo...yut...lu son...suz...luk."

Yulis'in gözleri şaşkınlıkla açılmıştı. "Yıllardır ilk kez bir yabancıya ismini söylüyor!" dedi.

İden, "İkiboyutlu sonsuzluk ne demek?" diye sordu.

Yulis omuz silkti. "Ben onunla yaşıyorum, ama dediklerinin çoğunu anladığımı söyleyemem. Dediğine göre biz tek boyutlu bir sonsuzlukta yaşıyormuşuz. O ise ikiboyutlu."

Sai-Hûn sormasaydın daha iyiydi der gibisinden İden'e baktı. "Aldın mı cevabını?"

Sin Sufi dakikalardır gruba arkasını dönmüş İfritgözü'ne bakıyordu. "Saldırı başladı," dedi.

Sai-Hûn, "Öyleyse ne bekliyoruz, çoktan yola çıkmış olmalıydık," diye daha önce birkaç kere yaptığı gibi sızlandı. İden de cevabını bilmiyordu ama İnzi bekleyeceğiz demişti.

Birden Pon ayağa kalktı, kardeşi Yulis'e, "Pen...çe...ler, dış...ler," dedi. "Ge...li...yor...lar!"

Kardeşinin yardımıyla uçlarına ustura takılı eldivenler giydi.

Parmakları o kadar hızlı hareket ediyordu ki, sanki bıçaklardan oluşan bir yelpaze sallıyordu.

Yulis de silahsız değildi; onu bir kadına benzeten kimonosunun önünü açtığında sıra sıra kamaların dizili olduğu bir korse ortaya çıktı.

Sin Sufi de ayaklanmıştı. Korona'ya doğru birkaç adım attı. Gruba dönüp, "Ağacın yanında, şu iri kayanın arkasında savaşınsın, sakın bana yardıma gelmeyin!" diye uyarıda bulundu.

Sai-Hûn gülerek, sanırım buradaki en zayıf dövüşçü benim, diye düşündü. "Hey keşiş, şu kılıcı al, bende fazla var."

Sin Sufi, atılan kılıcı sol eliyle kabzasından yakaladı. İlk defa bu silahı kullanacaktı. Bir elinde demir pençeli asasını, bir elinde kılıcı hızla çevirdi.

Suikastçı böylesini görmemişti. Bu adamdan ders almalıyım, diye düşündü.

İden iki eline de kılıç almış, zırhını giymişti.

Bir tek İnzi silahsızdı, Sin Sufi'nin emanet verdiği nêyini omzuna asmıştı. Sai-Hûn arbaletini ona verdi ve, "Siz ağaca çıksanız iyi olur. Tetiğe basmanız yeterli. Sadaktaki okları şuraya yerleştirin. Zor değil," dedi.

Ve birden onlara doğru koşan gölgeleri fark etti. "Bunlar asker değil," diye mırıldandı. Maymunlar mı saldırıyordu? Biraz daha geride daha iri gölgeler vardı, ama onların da insan olmadığını kısa sürede anladı.

Siyah ağaca ulaşan ilk Yecüc ağzını neredeyse bir insan kafası kadar açarak Sin Sufi'nin üstüne atladı. İnzi bu koca ağzın keskin dişlerle dolu olduğunu dehşetle fark etti. Ama robot için endişelenmesine gerek yoktu. Tek bir kılıç darbesiyle yarattığı ikiye biçti.

Sin Sufi asa ve kılıcı bir rüzgârgülü gibi hızla döndürüyor, yaklaşanı kesiyordu. Yaratıkların bir tanesi kayadan zıpladı ve omzunu parçalamak için atıldı ama kötü bir sürpriz bekliyordu

onu. Derinin altındaki titanyum iskeleti bütün gücüyle ısırmaaya kalkınca dişleri paramparça oldu.

On metre kadar gerideki grup kendi ölüm kalım savaşlarını veriyorlardı. Pon keskin bıçaklı eldivenleriyle Sin Sufi kadar etkiliydi. Yulis kama fırlatmada ustaydı ama yaratıklar yaklaşınca, ağaca İnzi'nin yanına çıktı.

İden ve Sai-Hûn da yaratık cesetlerinden oluşan bir yığının ortasında kalmıştı. İkisinin de zırhlarında ısırık izleri vardı.

Ama yaratıklar kesmekle bitmiyordu. Sağ kalanlar kendi ölenlerin artıklarını yiyor ve bölünerek çoğalıyorlardı.

Mücadele Yecüclerin de gelmesiyle grubun aleyhine dönme-ye başladı. Ölüm yaklaşmıştı. O sırada ağacın üzerindeki İnzi, Sin'in parlamaya başladığını fark etti. Robot sanki alev almak üzereydi. Derisinin üzerinde harfler ortaya çıkmıştı. "Yere yat!" diye bağırdı.

Aşağıda savaşanlar da ısı artışını hissetmişti. Kayanın arkasına siper aldılar.

Sin Sufi birden asasını yere vurdu ve merkezinde yer aldığı bir ateş girdabı oluştu. Yüzlerce Yecüc ve Mecüc anında küle dönüşmüştü.

Sadece diğer gruba saldıran birkaç tane kalmıştı. Onları da hızla parçaladılar.

Sin Sufi, yaratık leşlerinin ortasında sağ kaldıkları için şaşkın gruba seslendi. "Şimdi gidebiliriz."

İden ve Sai-Hûn parçalanmış omzunda görülen metal iskelete bakıyorlardı. Daha önce bir robot görmemişlerdi elbette. İden, "İçine zırh yaptırmış," diye hayranlığını belirtti.

Sin'in canlı bir ateşe dönüştüğünü sadece İnzi ve Yulis görmüştü. Pon ise zaten onun ne olduğunu bilir gibiydi.

Robot, "Yaratıklar kolay yanan yağlı bir yapıya sahip," dedi. "Ateşe dayanıklı değiller. Bu onların zayıf yönü."

Bu garip kabile Curumey'e doğru yola çıktığında Chiang ordusu geçidi temizlemiş, yaratıkları kontrol altına alacak hizmetkârları Orta Derzulya'ya geçmişti bile.

Yecüc ve Mecücler saldırıdan önce elli bin kadardı. Savaş sırasında bir kısmı öldürülmüş, ama cesetleri yedikten sonra bölündükleri için sayıları altmış bini aşmıştı. Bu beklenenden azdı, Korona askerleri iyi savaşmıştı.

Üç cadıdan ikisi kontrol ettikleri Yecüc ve Mecücleri demir ağıllarına çekti ama üçüncüsü on bin kadarını kadın, çocuk ve yaşlılardan oluşan kaçan kabileye doğru sürdü. Böylece on bin Yecüc ve Mecüc daha elde edeceklerdi. Birkaç saat sonra masum kurbanlarına yetiştii ölüm. Sadece kuzeydoğuya ilerleyen Asurmayan liderliğindeki küçük bir kabile kaçmayı başarmıştı. Doron ve Betsa o şanslı insanlar arasındaydı.

Geçidin Efendileri'nin sonu bu savaşla geldi işte. Askerler gece boyunca ortalığı temizlemekle uğraştılar. Parçalanmamış halde bulunan nadir cesetlerden biri Degon'undu. Mişka teşhis etmişti. Samimi şekilde üzölmüştü onun için, buna kendisi de şaşıtı.

Chiang ordusu mühendisleri Korona kasabasını bir Chiang ileri noktası haline getirmek için çalışırken komutanlar bir toplantı yapıyordu. Mişka, Janus'un onlar için çizdiği rotayı söylemişti.

Ölümsüz Vaiz, koca Chiang ordusunu bir vadiye saklanmış bir grup insanın üzerine gönderiyordu. Şüphe uyandırıcıydı ama Derviş Mikael'in karşısına çıkmaktan daha kolaydı.

Tsai Hurk adlı bir komutan, "Vadiyi temizledikten sonra Janus Derviş'le savaşırken güneye inip Kurâf'ı ele geçirebiliriz," dedi.

Özel askerlerden oluşan Siyah Ejder Birliği'nin komutanı Jin Yues, "Oradan batıya Derviş ile savaşmaktan zayıflamış Janus'a

darbeyi indirirsek daha iyi olmaz mı?" diye sordu. "Toparlanmalarına fırsat vermemiş oluruz."

Ku-ang ise endişeliydi. "Bugün kolay bir zafer aldıkları için komutanlarının kendilerine çok güvendiklerini düşünüyordu. Grihavarileri hafife alıyorlardı. Ama o üç cadının bile henüz Janus'la karşılaşmaya istekli olmadığını biliyordu.

Uzun gün bitmeliydi. "Öncelikli hedefimiz Mişka'nın dediği gibi Gökkurt denilen insanların saklandığı vadi olsun. Her tarafa casus ağımızı atın. Orta Derzulya bizim için hâlâ bilinmez," bir yer.

Bu sırada komuta çadırına zincirlenmiş kızlar sürükleniyordu. Yao Wang adlı general, Kuang'ın önünde eğildi. "İmparatorum, askerlerimiz saklanmış elli düşman kadını buldu. Ne yapalım?"

Ku-ang esirlere şöyle bir baktı. İçlerinde güzel kadınlar vardı ama şu sıralar gözdesi Min Yua'yı kızdırmak istemiyordu. "Askerlerimizi eğlendirsinler," dedi. "İşleri bitince yaratıklara atın."

Korona kızları önlerine bakıyordu ama ağlamıyorlardı. Kızgındılar. Bu gece Chiang ordusu zaferin o kadar kolay olmadığını öğrenecekti.

Çok uzaklarda Sabır diyarındaki Şeytan'ın Tacı Tepesi'nde Derviş Mikael kendi planlarını yapıyordu. Düşmanlarının büyük güçleri, kalabalık orduları vardı ama o hiç de hafife alınacak biri değildi. Çok basit biriydi ve belki de gücü buydu. Beyaz yekpare bir taş gibiydi. Öyle kusursuz, öyle nüfuz edilmez. Danışmanı olan Kara Gezgin'i bile şaşırtabiliyordu aldığı kararlar ve stratejileriyle.

Şeytan, Derviş Mikael konusunda bir oyuna geldiğini düşünmeye başlamıştı. Onu basit bir piyon gibi görmüştü ama etkisi sürekli şaşırtıyordu. Aldığı kararların mantıksal sürecinde

boşluklar vardı. Zihninin ulaşamadığı derinliklerinde sıçramalar oluyordu. Görünürde bir büyü kullanmadığı halde insanları emriyle ölüme gönderebilecek kadar etkiliyordu.

Mikael, birkaç hafta önce sağ kolu Eremin'in ölümüyle sonuçlanan bir tuzağa düşmüştü. Kabile toplantısına katılmaya giderken, eski inançlarına dönmek isteyen bir grubun saldırısına uğramışlardı. Derviş orada sadece tek dostunu değil, sağ gözünü de kaybetmişti.

Onu kurtaran kendi eliyle büyüüttüğü safkan atı Silas'tı. Simsiyah at suikastçıların yolu kapamak için devirdiği yük arabasının iki metreye yaklaşan engelinin üzerinden atlamıştı.

Mikael bu olay sonrası şeytanı bile şaşırtan acımasız kararlar almıştı. Tuzağı kuranların dahil olduğu kabilenin tamamının öldürülmesi emrini vermişti. Oysa hepsi suçlu değildi. İçlerinde samimi olarak Derviş'e ve dinine bağlı olanlar vardı.

Mikael'in değişimi bununla sınırlı kalmamıştı; artık çok ke-tum davranıyor, bazen kayboluyor ve nereye, niçin gittiğini açıklamıyordu.

Janus'un casusu olduğundan şüphelendiği Tephen de tam bir değişim geçirmiş, Eremin'in konumuna yükselmişti. Mikael'e bağlılığı konusunda samimi görünüyordu.

Şeytan huzursuzdu. Örümceğin ağına yapışmış bir böcek gibi hissediyordu kendini. Kaçmalıydı.

Daha güneyde Drajol, Janus'un çağrısına uyarak Olkanar'ı terk etmiş, hızla Runik'e doğru yol alıyordu. Uzun zamandır kenarda kalmıştı. Kan konusunda yılların açlığı vardı.

*"Hayaller zamanıydı
Ölüm zamanıydı
Planlar içinde planlar vardı."*

Kayıp Heronit Kehanet Defteri
Mesel XII - Kusurluların Savaşı

VII. Kısım

Asi'nin Tapınağı

29

Tuz madeninin kokusunu almıştı Harzam. Permonark ile Kons arasındaki sınırda ilerliyorlardı. Shaeklen, Kons'ta yakalanırsa hemen idam edileceğinden, yolu biraz uzatma pahasına kuzeye çıkmışlardı.

Kulağı Eion ile sohbet eden Dus'taydı. Onun için endişelenmişti. Lidya'yı gömdükten sonra, kulübeyi ve mısır tarlasını öylece bırakan ihtiyar, "Eskiden olsa yakardım," demişti. "Ama burası benim olduğu kadar kargaların da. Hak eden biri sahip-lenecektir."

Harzam, eski dostunun karısının ölümünü kaldıramayacağını düşünürken, o sanki çok ağır bir yükü sırtından atmış gibi rahat gözüküyordu. Belki de içten içe Lidya'nın çektiği acılardan kurtulmasına seviniyordu. Ne düşündüğünü tahmin etmek zordu.

Eion; meraklı genç, onun Drajol ile anılarını deşip duruyordu. Ve Dus eskiden unutmaya çalıştığı bu anıları zevkle anlatıyordu. Bu iştahı korkutucuydu.

Porta dayanamamıştı. "O külübeden çıkıp talihsiz avcılar ve gezginleri öldürüyordunuz. Bunu anlıyorum ama yine de sizi nasıl öldürmeye alıştırdığını anlamıyorum," dedi.

Dus, "Basit," diye cevap verdi. "Ölümden daha korkunç şeylerin varlığını göstererek."

Shaeklen, "Ölümden daha korkunç şeyler," diye tekrarladı.

İhtiyar uzun zamandır böyle dikkatli dinleyicilere sahip olmamıştı ve o kadar uzun zamandır suskundu ki hikâyesini anlatmaya hevesliydi.

"Önce yemek için ormanda hayvan avlıyorduk. Onları aç kalmamak için öldürdük. Sonra bizi vahşi, yırtıcı hayvanlarla aynı kafese koydu. O mücadeleyi ise yaşamak için kazanmak zorundaydık. Ölmek için öldür."

Eion, "Ama insan öldürmek?..." diye mırıldandı.

Harzam gülümsedi. Bu genç savaşçının daha önce bir insanın yaşamına son vermediğini tahmin etmişti. Övünerek anlattığı maceraların çoğu uydurmaydı.

Dus, "Evet, insan öldürmek zor. Özellikle masum olanları..." diye başladı. "Çok sert geçen bir kıştı. Yiyecek bulamıyorduk. Bulduğumuz yaylanın yakınından geçen bir kabileye baskın yapmıştık. Kim bilir hangi savaştan kaçan yedi kişilik bir aileydi. Yollarını kaybetmişlerdi. Drajol ailenin yetişkin iki erkeğini hemen öldürdü. Bir ihtiyar, anne ve üç erkek çocuğu tutsak aldık. Çocuklar bizden birkaç yaş büyüktü.

Drajol, bizden bir kurban seçmemizi istedi. Beş çocuk, beş tutsak... Yapamadık. İlk ben, 'Öldüremem,' dedim. Diğer çocuklar beni liderleri olarak kabul ediyorlardı. Onlar da direndi. Ama o canavar herif..."

Porta, "Ne yaptı? Kendi mi öldürdü?" diye araya girdi merakla.

“Hayır. Tutsakları bağlayıp işkence yapmaya başladı. Biz de izlemek zorundaydık. Ondan ölesiye korktuğumuz için engel de olamıyorduk. O zavallılara yaptıklarını anlatamam. Bir ara kadının, annenin bana baktığını hissettim. Gözleri, *bu acıya son ver, bizi kurtar*, diyordu. Atıldım ve bıçağımı kalbine soktum. Kardeşlerim de niye öldürdüğümü anlamıştı. Onları kurtardık. Drajol kendisine direnmemizden hoşlanmamıştı. Cesetleri parçalayıp, yememiz için eve taşıttırdı. İşte bizi böyle eğitti; öldürmezsek daha acısı bizi bekliyordu. Ve kötülüğü sonsuzdu.”

Eion, “Lanet olsun,” diyebildi fısıltıyla.

Harzam, “Dostum, fırsatını bulursak onu kesin öldürmeliyiz,” dedi.

Yüzlerce insanın canına hiç düşünmeden son vermiş Dus cevap vermedi. Bunun o kadar kolay olmadığını biliyordu. Drajol ve Janus’u öldürmek sıradan ölümlülerin harcı değildi.

Yolcular bir yarın kenarına gelmişlerdi. Önlerinde tuz madeni vardı. Köleler taraçalarda kazmayla tuz bloklarını ayırıyor, küfelerle tahta merdivenlerden inip dört bir tarafa yol alacak develere ve atlı arabalara yüklüyorlardı.

Derzulya’daki tek tuz madeni bu değildi ama sofralarda kullanılan en kalitelisi buradan çıkarılıyordu.

Harzam yolumuza devam edelim diye kolunu kaldırdı ama Shaeklen, “Efendim,” diye onu uyardı. Bir kavga vardı.

Kısa boylu genç bir köle, kendisinden üç kat iri bir muhafıza saldırıyordu. Bir cüce ile devin mücadelesine benziyordu olay.

Küçük olan çok hareketliydi. Rakibinin ayaklarına bir hamle yaptı ve onun yere yıkılmasını sağladı. Ama diğer muhafızlar yetişmişti. Kölenin üzerine atlayıp, bağladılar.

Eion ve Porta uzaktaki bu dövüşü iyi göremiyorlardı ama Dus ile Harzam kölenin hamlelerini tanıdık bulmuştu. Aynı anda, “Muay Tai,” dediler.

Harzam atına kamçıyı vururken, "Şu çocuğu öldürmeden yetişelim," diye bağırdı. "Bu kadar batıda bir Muay. Tanrılar bizi seviyor olmalı."

Düzlüğe inip, madende çalışanların oluşturduğu küçük köye girdiklerinde asi köle bir direğe bağlanmıştı bile. Etleri birbirinden ayrılana kadar kamçılanacaktı.

Harzam dörtlüğe meydana girdi ve, "Durun!" diye bağırdı. Az daha askerler kendisine saldıracaktı. Kılıç ustası uzun zamandır böyle heyecanlanmamıştı.

Pahalı kıyafetleri içinde, bir tentenin altında oturan şişman adam elini kaldırıp, askerlerine sakın olmalarını işaret etti. Harzam, madenin sahibinin o olduğunu anlamıştı.

"Efendim heyecanımın kusuruna bakmayın. Saygısızlık etmek istememiştim. Sadece bu köleyi satın almak istiyorum."

Harzam iyi bir savaşçıydı ama pazarlığı bilmezdi. Köleyi almaya ne kadar istekli olduğunu hemen belli etmişti. Tüccar gülmüsed; yüklü para kokusu alıyordu.

Dus ve diğerleri de ardından gelmişlerdi. Harzam, onlarla seyahat ettiklerini belirtti.

Tüccar, "Bayım çadırıma gelin. Misafirim olun," dedi. Ama askerlerinin tetikte olacağı belliydi.

Soğuk şerbetler dağıtılırken Harzam, Janus'un arena dövüşleri için yetenekli gençler aradığını söylüyordu. Beklediği gibi Ölümsüz Vaiz'in ismi etkili olmuştu, ama çok da değil.

Rochbarin adlı maden sahibi, "Anlıyorum saygıdeğer Harzam ama bu köle birkaç nedenle ölümü hak etti," dedi. "En güvendiğim muhafızımın ayak kirişlerini kesti. Birkaç ay çalışamayacak o adam, hiçbir zaman eskisi gibi, olamayacak. Eğer ibret olması için onu öldürmezsem diğer köleler bunu unutmaz."

Dus içinden adama hak vermişti. Bu madende yirmi köleye bir muhafız düşüyordu. Onlara cesaret verilirse kolayca isyana kalkışılar ve başarılı da olurlardı.

Harzam son kozunu oynamaya karar verdi.

"Kumarı sever misiniz Rochbarin?"

Adamın gözlerindeki parıltıyı yakalamıştı.

"Severim ama bu konuyla ne ilgisi var? Köle üzerine kumar oynamam."

"Bakın eğer kabul ederseniz, hem çifte kazancınız olabilir, hem de sorununuzu halledebiliriz."

Shaeklen teklifi tahmin etmişti. Harzam onu da buna benzer bir yöntemle kurtarmıştı.

"Genç adam ile en güvendiğiniz adam teke tek dövüşsün. Ortaya iki bin altın doka koyuyorum. Köle kazanırsa bu sizin olacak. Kaybederse dört bin altın doka daha vereceğim, istediğinizi yapabilirsiniz ona."

Çadırda sessizlik hâkim olmuştu. Altı bin doka büyük servet sayılırdı, böyle bir köle sadece seksen altın doka ederdi.

Tüccar sakalını kaşdı. Hâlâ tam ikna olmamıştı.

"Para burada mı? Bana bu kadar büyük bir meblağı yanınızda taşıdığınızı mı söylüyorsunuz?"

Harzam oltaya gelmiş balığı kaçırmak istemiyordu. "Yanımda Runik kralının güvencesinde senetler var. En yakın lonca merkezinden tahsil edebilirsiniz. Ya da o değerde mücevher verebilirim."

"Senet kâfidir," dedi Rochbarin. Derzulya'da lonca merkezleri banka sayılıyordu.

Harzam son hamlesini yaptı. "Peki, tam ikna olmadığınızı görüyorum. Kölenin karşısına en güvendiğiniz iki muhafızı çıkarın. Teklifim geçerli."

Tüccarın kabul etmeye istekli olduğu belliydi. "Ama saygıdeğer Harzam, ibret olma meselesi ne olacak?"

Dus güldü. "Eğer köle yenilirse zaten cesedi sizin olur. Kazanırsa size bu kadar büyük bir para kaybettiren muhafızlardan birinin leşini köle diye çürümesi için çarmıha gerersiniz."

Rochbarin güldü. "Evet, bunu yapabilirim. Peki... kabul ediyorum."

Köle ve iki askerin dövüşmesi için domuzların beslendiği çamur çukur hazırlanmıştı. Harzam madenin sahibine iki bin altın doka değerinde senet imzaladı. Dus, "Bir köle için serveti gözden çıkardın dostum. Kendimi ucuza gitmiş gibi hissediyorum," dedi.

Harzam, onun alay ettiğini biliyordu. "Saçmalama dostum. Neyim varsa senindir."

"Biliyorum," dedi ihtiyar adam. "Kazanacağına çok güveniyorsun gencin."

"Rochbarin bir hile yapmazsa kazanır. Bizim çocuklar köle ile ilgileniyorlar mı?"

"Shaeklen yaralarına merhem sürüyor, Eion yemek veriyor, Porta da masaj yapıyor. Paranı senden çok düşünüyorlar."

"Çocuk ne diyor?"

"Hiç konuşmuyor. Tai dilinde bildiğim birkaç cümle söyledim, onlara da tepki vermedi."

"Gel gidelim adama parasını verelim. Bu dövüş ne kadar çabuk biterse, o kadar çabuk yola çıkarız."

Rochbarin dövüşü seyretmek için üzeri tenteli sedirinde arkaya yaslanmış bir taraftan kızarmış tavuk yerken, bir taraftan da iki güzel kız yelpaze ile serinlemesini sağlıyordu. Harzam senedi verdiğinde yağlı elleriyle tutup neşeli bir kahkaha attı.

“Dostum şimdiden kârdayım ama dövüş sonunda dahası gelecek.”

Harzam, “Sizin parayı önemseyip sanmıyorum Rochbarin,” dedi. “Bence dövüşten alacağımız zevk daha büyük kazanç olacak.”

Tüccar, “Şüphesiz haklısın dostum,” dedi.

Ama mücadele için seçtiği adamlar ne kadar çok kazanmak istediğini ortaya koyuyordu. En az kölenin devirdiği muhafız kadar iri iki asker onun için dövüşecekti.

Harzam, kölenin yanına gitti. İlk kez onu yakından görüyordu. Gerçekten de Tai soyunun karakteristik özelliklerini yüzünde taşıyordu. Buğday rengi, sağlıklı bir teni vardı. Geniş kanatlı burnunun üzerinde kocaman kahverengi gözleri merakla etrafı süzüyordu. Düz, yağlı uzun siyah saçları, alnından bir tülbentle bağlamıştı. Boynundan itibaren sağ omzunu kaplayan bir dövmesi vardı.

Harzam, ateş kuşu ve bir yılanın kavgasını görebiliyordu genç Tai’nin dövmesinde. Uzun yıllar önce o bölgelerde birkaç ay geçirmişti. Bunun asalet simgesi olduğunu biliyordu. Karşısında kraliyet ailesine mensup biri vardı. Ama bu bilgiyi şimdilik kendine saklayacaktı.

“Bu kadar batıda, bir tuz madeninde köle olmanın acı bir hikâyesi olduğundan eminim,” dedi sakın bir sesle. Belki de Dus’un dediği gibi anlamıyordu, genç adam Harzam’ın yüzüne bile bakmamıştı. Konuşmaya devam etti. “Bu dövüşü kaybedersen öleceksin, kazanırsan özgür olacaksın. Yeteri kadar uzaklaştığımızda sana seçme şansı tanıyacağım: Ya bizimle gelersin ya da istediğin yere gidersin.”

Köle birden kafasını kaldırdı. “Özgür mü olacağım?”

Dus küfretti. Çocuk onu aptal yerine koymuştu.

Harzam başını salladı. "Evet, bizimle gelersen de gitmek istersen de özgür olacaksın. Senin Muay Tai stilinde dövüştüğünü gördüm. O adamları yenebilir misin?"

Köle omuz silkti. "Sorun olmaz."

Shaeklen yanlarına geldi. "Askerlerden biri silah olarak kılıç ve kalkan aldı, diğeri ağ ve mızrak. Bizim seçtiğimiz silahı soruyorlar."

Köle elini saçının arkasına attı. Kendi yaptığı bir silahı çıkardı. Bu kuş gagası gibi eğimli yedi santimlik bir metaldi. Sağlam tutabilmesi için avuç içine giren bir sapı vardı. Elini yumduğunda keskin tarafı parmaklarının arasından pençe gibi çıkıyordu. "Bu bana yeter," dedi. "Koin. Gaga."

"Git, küçük bıçak de Shaeklen," dedi Dus. "O dediğinden bir şey anlamazlar."

Harzam kölenin sırtına vurdu.

"Hadi zaman geldi. Git kazan."

Genç ayağa kalkıp gerindi. Üzerinde sadece kasıklarını örten bir bez parçası vardı.

"Puk," dedi. "Adım bu."

Rochbarin bilmeden rakibine avantaj sağlayan bir dövüş alanı seçmişti. Çamur askerlerin dengelerini bozuyordu. Üstelik ayakları batıyordu. Oysa Puk, daha hafif ve hareketliydi...

Dövüş beklenmedik bir hızla başladı.

Genç Tai çamura ayak basar basmaz, rakipleri daha duruş almaya çalışırken, ağ ve mızrak taşıyan askere koştu. O kollarını kaldırmaya vakit bulmadan dizlerine basıp zıpladı. Dizleriyle göğsüne darbe indirirken, iki dirseğini kafasına vurdu.

Dev asker kütük gibi devrildi. Dirseklerin sert darbesi beynini sarsmıştı. Puk kendine gelmesine fırsat tanımadan, parmakları arasındaki yedi santimlik gaga ile şahdamarını kesti.

Diğer askerin kılıç darbesinden geriye eğilerek kaçmıştı. Ama hemen takla atarken sol ayağını askerin suratına vurdu.

Şahdamarı kesilen asker çamura yapışmış gibiydi, bir yandan kanı durdurmaya çalışıyor, bir yandan da debeleniyordu.

Puk avantajı ele geçirmişti. Kalkanını savuran rakibinin arkasına geçip, iki topuğunu da gaga ile çizdi.

Asker dizüstü çöktüğünde, zıplayıp dizleriyle omuzlarına bindi. Kafasına dirsek vurmaya başladı.

Dövüşün başından beri tek bir boş hamlesi olmadan, saldırısını kesintisiz sürdürmüştü. Harzam hayranlıkla seyrediyordu.

Kalkanından destek almaya çalışan asker neye uğradığını şaşırmıştı. Puk tekme, diz, dirsek darbelerine ara vermiyordu. Nihayet kafa atarak askeri yıktı.

Saçından tutarak kafayı kaldırdı. Gagayı boynuna dayadı. Bir an durdu seyircilere baktı.

Rochbarin yenilgiyi kabul ettiğini belirten şekilde alkışladı.

Dus, Harzam'ın kulağına eğilerek, "Vedalaşmayı kısa kes de hemen gidelim," dedi.

Şişman tüccar yenilgiye rağmen neşeliydi. Kılıç ustasına doğru heyecanla yürüyüp, elini sıktı. "Dostum işine tanık olduğum için kendimi şanslı addediyorum. Bu kölenin böylesi bir cevher olduğunu ben asla anlayamazdım."

"İltifatınız beni mahcup ediyor," dedi Harzam.

"Hayır üstat, hayır. Siz hak ediyorsunuz bunu. Ayrıca bugün iki kere kazandım. İki bin altın doka iyi para ama..."

"Ama?..."

"Kurâf'ta arena mücadelelerine geleceğim dostum ve hangi takım üzerine para yatıracağımı biliyorum."

Harzam güldü. Haklıydı Rochbarin.

"İyi ki o kutlamaları hatırlattınız bayım. Hemen yola çıkmalıyız," dedi. "Kaybedecek zamanımız yok."

Tüccar, "Sizi bu akşam evimde misafir etmek istiyordum..." diye yarım ağız ısrar etti.

"İmkân yok ne yazık ki, daha bir ay yolda olacağız okulumuza kadar. Gençler daha çok eğitimsiz ve zaman az."

Rochbarin, "Görüşmek üzere diyorum dostum," diye ona veda etti.

Harzam'ın yanından ayrılır ayrılmaz yüzündeki gülümseme silindi. Kâhyasını çağırdı. "Çamurun içindekini alıp iyice kamçılaysın," dedi. "Tanınmayacak hale gelene dek. Köleler arasından da çok konuşan birini seçin, öldürüp ikisini madenin karşısına asın."

Gençken birkaç köle isyanına tanık olmuştu. Artık bu koca göbeğiyle kaçabileceğini sanmıyordu.

Kâhya giderken ardından bağırdı.

"Fazla para etmeyecek, yaşlı birini seç. Bugün yeterince zarar ettim."

30

Savaş hazırlıkları Runik kırsalını ıssızlaştırmıştı. Büyük miktarda asker batıya doğru harekete geçerken, sanki sıradan insanları da peşinden sürüklemişti. Sarp, on saat önce sırtında çapasıyla bir çiftçiye rastlamıştı.

Yarısı yanmış bir evin önünden geçerken devrilmiş bir kazan görünce eyerine astığı yaban tavuğu aklına geldi. Atından inip evi inceledi. En fazla bir hafta önce burada birileri yaşamıştı. Belki de askerlerin işiydi.

Bir ateş yakıp besledi, kazana su koyup etrafına dizdiği taşların üzerine yerleştirdi.

Şimdi sıra tavuğu temizlemeye gelmişti. Hâlâ yaşayan hayvanın boynunu tek hamlede kırdı. Tüylerini yolarken gözucuyla bir fıçıyı takip ediyordu.

Bildiği kadarıyla fıçıların ayakları olmazdı ama geldiğinden beri en az beş metre yer değiştirdiğine emindi.

"Bana katılmak ister misin?" diye seslendi.

Cevap yoktu.

"Sana diyorum!"

Üzerinde tahta kapak olan bir kafa göz hizasına kadar yükseldi.

"Yabancı ben çıplak bir ihtiyarım, canımdan başka alabileceğin hiç bir şey yok."

Sarp güldü.

"Tabii bir de evin bellediğin o fıçı. Hadi saçmalama gel buraya."

İhtiyar yalan söylemiyordu, gerçekten de çıplaktı. İki eliyle aile mücevherlerini saklayarak ateşin yanına geldi. Sarp yedek battaniyesini üzerine atıp, "Buna sarılabilirsin," dedi.

İhtiyar üşümüştü. "Teşekkür ederim bayım."

"Burada en son bulmayı düşündüğüm şey bir Diyojen'di."

"Diyojen mi?"

"Tabii nereden bileceksin... Çok eski zamanlarda yaşamış bir düşünür. Kinik felsefesini benimsemişti. Senin gibi bir fıçıda yaşardı. Hatta derler ki, su içmek için bir çanağı varmış. Bir çocuğun eliyle su içtiğini görünce demek ki buna da ihtiyacım yok demiş, atmış."

"Hiç duymamıştım Kinik'leri... Benimkisi seçim değil zorunluluktan oldu yabancı. Saklanıyordum."

Sarp yanmış ve terk edilmiş evi işaret ederek, "Senin miydi?" diye sordu.

"Yok, ben de yeni geldim sayılır. Beni tutsak edenlerden kaçtım. Kurâf'a dönmeye çalışıyordum. Orada tüccarım ben."

"Demek ki peşinde birileri var. Nasıl düştün bu belaya?"

"Üç hafta önce dükkânıma Stalen adlı kibar bir genç geldi. Büyük Kargaşa öncesine ait bir belge vardı elinde. Ben onları toplamaya meraklıyım. Belgeyi aldım. Bir de kitabı olduğunu söyledi. Yüz altın doka istedi. Hemen kabul ettim."

"Bir kitap için çok para."

"İlk defa kayıp zamanlardan bir kitabım olma ihtimali vardı. Bin istese onu da verirdim. Ama kitabı ancak onunla gelirsem vereceğini söyledi. Zira zamanı yoktu."

"Böylece peşinden gittin."

"Kızım adama güvenmemişti, bir koruma tuttu. Fakat evine vardığımızda bir çete bizi bekliyordu. Korumayı öldürdüler. Beni de bir odaya atıp işkence yaptılar. İşimi devretmemi istediler."

Sarp içinden, "Bu ihtiyar çok saf," diye geçirdi. Olduğu gibi her şeyi anlatıyordu. Oysa Sarp bu durumundan faydalanacak biri olabilirdi.

Kazanın içine birkaç patates ve havuç atarken sordu. "Seni niye öldürmediler?"

"İstedikleri imzaları atmadım zira mallarımın hepsi kızımın üzerine. Onu ikna etmek için bana ihtiyaçları vardı."

Sol elini yukarı kaldırdı. Eksik kısım kanlı bir beze sarılmıştı. "Yüzüğümü aldılar. Parmağımınla beraber. Bir fırsatını bulup kaçtım. Şimdi onlar kıza ulaşmadan önce Kurâf'a varmalıyım."

Sarp yemeğin tadına baktı. Kazandan yükselen nefis koku midesinin guruldamasına neden oluyordu. Birden aklına geldi. "Kimlerdensin acaba? Ben Kurâf tüccarlarının çoğunu tanırım."

İhtiyar battaniyenin altından sağ elini uzatarak, "Ben Abser-zahil Pol5 Kaldorin bayım, memnun oldum," dedi.

Sarp eli kahrkaha atarak kavradı. "Kaldorin ha! Huur'un torunu musun, oğlu mu?"

Abserzahil şaşırmişti. "Torununun oğluyum. Atamı nereden tanıyorsunuz?"

Ona bir borcum vardı, diyemedi Sarp. Çok eskiden iyiliğini görmüştü. Ama şimdi kimliğini açıklamanın sırası değildi. "Nereden tanıyacağım, benim dedem anlatmıştı. Deri ticareti yapmışlar."

Birden kafasını kaldırdı. Yakınlarda bir yerden bir at kişnemesi geliyordu. Belki birileri ihtiyarı takip etmiş olabilir, diye düşündü. Böylece atasına olan borcunu ödeyebilirdi.

Dört atlı yolun başında belirdiğinde ihtiyar panikle kaçmaya çalışınca Sarp onu kolundan sıkıca tutarak, "Endişe etmeyin," dedi.

İhtiyar, "Bunlar..." diye endişeyle mırıldandı.

Sarp, "Bekleyin. Onlarla konuşacağım," diye fısıldadı.

Yabancılar sayısal üstünlüklerine güvenerek rahatça yaklaştılar. İçlerinden bir katile en az benzeyeni atından indi. Bu Stalen olmalıydı. "Yabancı, yanındaki ihtiyarla işimiz var. Onu alıp gideceğiz. Karışmazsan başın belaya girmez."

"Neymiş işiniz?"

Sarp'ın sesinde korkudan eser yoktu. Pişen yemekle ilgilenmeye devam ediyor, elleri silahlarında olan adamlara bakmıyordu bile.

"Bize borcu var."

"Bak sen şu işe, ben de kendisini yüz altın doka vermek için arıyordum. Kader burada karşılaştırdı. İşinizi görür mü bu?"

Adamlar birbirine baktılar. Oldukça yüklü bir kazanç yollarına çıkmıştı.

Kurnaz olan diğerlerine işaret etti. "Görür tabii. Alabilirim. O zaman yolumuza gideriz."

Sarp yemeği karıştırması için kaşığı Abserzahil'in eline tutuşturdu. Heybesinin yanına asılı bir torbayı aldı. İçinden para şıkırtısı geliyordu.

Stalen parayı almak için hevesle uzandı. Açılan kol yeninden bir dövme belirdi.

Sarp kaşlarını çatarak, "Hubris."

Latince bir cümle söyledi. "*Ars est celare artem.*"

Gerçek sanat, sanatı gizli tutmaktır bu slogan örgütün parolasıydı.

Adam şaşırmişti. Eli hâlâ havadayken bir adım geri gitti.

"Bu cümleyi uluorta söylememelisin yabancı. Yoksa bizden misin?"

Sarp alaycı bir ifadeyle gülerек kafasını iki yana salladı. Bu gizli örgütü kuran oydu.

"Hubris'in adam kaçırma işlerine karıştığını duymamıştım."

Stalen'in kibar tavırları yok olmuştu. "Sen kendin kaşındın," diyerek kılıcına davrandı.

Ama o daha cümlesini bitirmeden Sarp, adamı bileğinden yakalayıp kendine doğru çekti. Sakince kuşağına takılı bıçağını alıp, boğazına dayadı.

Diğerleri atları üzerinde silahlarına davranmıştı ama Sarp'ın hızı karşısında şaşırmış, ne yapacaklarını bilemeden birbirlerine bakıyorlardı.

Ölümsüz savaşçı için bu adamları öldürmek kolaydı. Kılıcı tutmayı bile bilmiyorlardı. Ama havasında değildi.

Stalen'in kulağına, "Parmak sende mi?" diye fısıldadı.

Bıçağın biraz daha bastırınca hemen cevap verdi.

"Yelegimin cebinde. Mendile sarılı."

Sarp sol cepte aradığını buldu. Kanlı mendili Abserzahil'e attı.

"Şimdi seni serbest bırakacağım. Adamlarını da al, Kabare'ye git. Sarnav'ın geldiğini söyle."

Stalen'in gözleri açılmıştı.

"Sarnav mı?!"

Sarp gerekli etkiyi yarattığını anlamıştı. Tutsağının bıçağını kuşağına takıp, bileğini bıraktı.

"Evet, akşama doğru geleceğimizi söyle. Unutmadan; atlarınızdan birini dostum için bırakın."

Stalen bileğini ovuştururken, örgütün efsanevi kurucusunun suratına şaşkınlıkla bakıyordu. Bu Tanrı'yı görmek gibiydi onun için.

Sarp, "Çabuk, kaybol!" diye bağırdı.

Abserzahil, bırakılan atın heybesini kontrol eden bu gizemli yabancıyı izliyordu. Sarp iki tas bulmuştu. "Bak yemek için her şeyimiz hazır," diye gülerek yanına geldi.

İhtiyar, "Kimsiniz?" diye inledi.

Sarp tahta kaşıkla taslardan birini doldurup ona uzattı.

"Nefis olmuş," dedi. "Tavuğun etleri kolayca dağılıyor."

Eli havada kalmıştı. Abserzahil merakla gözlerini dikmiş ona bakıyordu.

"Peki," dedi. Sorunun cevabını vereyim. "Genellikle Sarnav adıyla bilinirim bu taraflarda. Tam adım Patrick Sarp Gray. Janus'la yola çıkan otuz üç grihavariden biriyim. Ama onlara ihanet ettim. Büyük Kargaşa'yı da sayarsak beş yüz küsur yaşındayım. Atan Huur ile tanışan bendim. Bana bir iyiliği dokunmuştu."

Neredeyse bir dakika sessizlik oldu. Abserzahil kaşığını yemeğe daldırıp bir patatesi ikiye böldü ve yarısını ağzına attı.

“Yani siz Eski Dünya’yı biliyorsunuz.”

Sarp gülümsedi. İhtiyar tarihçi yaşadığı acıları birden unutmuştu.

Ama şaşırtıcı açıklama sonra geldi.

“Janus’la tanıştım. Beni ve kızımı Mikael’e elçi olarak göndermişti. Ama Büyük Kargaşa’yla ilgili fazla konuşmak istemedi.”

“Mikael’e elçi mi?”

“Çok önemli değildi. Bir mektup göndermişti. Kızım bazı ticari anlaşmalar yaparken ben de Mikael’in sofrasında bulundum. Ama bir işe yaramamış olmalı ki savaş yakında.”

Asi ölümsüzün merak ettiği başka bir şeydi. “Mikael’in yanında kör bir ihtiyar var mıydı?”

Abserzahil, “Hayır,” dedi. “Öyle bir şey hatırlamıyorum.”

İtiraf etmesi zordu ama Sarp, iblisi özlemişti, hatta bir süredir haber alamadığı için endişelenmeye bile başlamıştı.

Abserzahil, “Size öyle çok sorum var ki,” dedi. Birden dizlerinin üzerine çöküp iki eline sarıldı.

“Sarp efendim sizinle ilgili çok hikâye dinledim. Ben bir kitap arıyordum ama siz bin kitaptan değerlisiniz.”

Yüzyılların yükünü taşıyan ölümsüz savaşçı, “Hepsini anlatırım ama aramızda kalacak,” dedi elini zorla kurtararak. “Yoksa Janus seni ve aileni öldürür.”

Abserzahil bir tavuk parçasını eline almıştı. “Anlamıyorum, Janus ile ilgili anlatılanların hepsi kötü ama benim tanıdığım adam iyi birine benziyordu.”

“Ne dedi size?”

“Büyük Kargaşa sonrası yaşanan terör dönemini bitirdiğini anlattı. Bütün çabası sıradan insanları koruyacak bir düzen sağlamakmış.”

Sarp kafasını salladı. Kaşları çatılmıştı. “Kargaşa’yı ve ardından yaşanan kaosu kendisinin başlattığını söylemeyi unutmuş. Bana güvenin, Kızıl Vaiz en az benim kadar kötüdür.”

Yemek bitip yola çıkmaya hazırlanırken, şimdi bir karar vermeliydiler. "Sevgili Abserzahil bir atınız var. İsterseniz bir an önce evinize dönebilirsiniz. Ya da benimle kalırsınız, yarın Kurâf'a yola çıkarız. Bu akşam Kabare'ye gitmem lazım."

İhtiyar adam heyecanla, "Sıkıntı vermeyeceksem kalmak isterim," dedi. "Ne kadar sizi dinleyebilirim o kadar iyi."

Yola koyulduklarında Sarp, "Eskiymi merak ediyorsun ama iyi bir anlatıcı değilim dostum," diye uzamaya başlayan sakallarını kaşıdı.

"Olsun, ben en kötüsüne de razıyım," diye gülümsedi Abserzahil. Beyaz sakalına rağmen bir çocuk gibiydi.

"Öyleyse anlatmaya doğduğum dünyayla başlayayım. Büyüyük Kargaşa öncesi İngiltere diye soğuk bir ülkede doğdum... Ve kendimi bildim bileli kötü ve uyumsuz bir çocuktum. İlk kurbanım öz annemdi..."

İhtiyarın irkilmesinden beklediği etkiyi yarattığını anladı. *Dur dostum bu daha başlangıç, diye düşündü. Beynim ölülerden oluşan lanetli bir mağara ve seninle en diplerine ineceğiz.*

31

Sarp'ın sadece almış kilometre doğusunda Yula'ya gelen Lorien ve Rebon birliği Harzam'ın çiftliğine girmek üzereydi.

Kılıç ustasının yokluğunda Agra, çiftliği ve çocukların eğitimlerini idare etmek onun göreviydi. Grihavari ve yaratıklar aniden belirmeden önce de durumdan çok memnun olduğu söylene-
mezdi. Yanında Jusa'yla gelenleri karşılamak için koştu.

Dev adam Lorien'in atının burnunu okşadı ve saygıyla eğilerek, "Saygıdeğer grihavari, patron burada değil. Habis onuruna yapılacak arena dövüşleri için adam aramaya gitti," dedi.

Lorien, onu önemsememişti. "Zaten Harzam için gelmedim," dedi. "Sakat bir oğlu varmış. Onu tapınağa götürmeye geldim."

Agra şaşırmişti. Jusa, "Hayır, Mutab'ı götüremezsiniz," diye bağırdı.

Rebonların ellerini kılıçlarına attığını gören çiftlik çalışanları çıkabilecek bir kargaşa için silah olarak kullanabilecekleri şeylere yanaşmıştı.

Lorien, "Herkes sakın olsun!" diye bağırdı. Jusa'ya eğilip, "Sen de küçük canavar. Buraya bir tehdit veya savaşa değil, ödül vermeye geldim. Janus, kılıç ustası Harzam'a söz verdiği gibi sakat oğlunu iyileştirecek. Kendisi en geç bir aya kadar tekrar aranızda olacak, iki ayağı üzerinde yürüyerek."

Agra tereddütte kalmıştı. Harzam'a sormadan oğlunu bir grihavariye vermeyi düşünemezdi bile. Ama reddederse ne olacaktı, buradaki insanlar Mutab'ın yürümesini engellemek için mi ölecekti?

Aklı karışmıştı. Böyle kararlar onu aşıyordu.

Birden ev tarafından bir ses duyuldu. "Agra!"

Mutab güçlü kollarıyla kapının önündeydi. "Konuklarımıza içecek ikram edin. Böyle mi konukseverliğimiz? Ben bu sırada yolculuk için hazırlanırım."

Jusa içeri giren arkadaşının peşinden koştu. "Onlara nasıl güveniyorsun? Baban gitmeni istemezdi."

Mutab'ın sesi sakindi. "Ya reddedersek ne olacak Jusa? Buradaki insanlar bir grihavari liderliğindeki Rebonlara direnebilir mi? Ayrıca belki de doğru söylüyorlardır. Yürüyebilme ihtimalim varsa, bu şansı elimin tersiyle itmemeliyim."

Jusa, arkadaşının dediklerine itiraz edemezdi. Mantıklı konuşuyordu. Ayrıca sakat olmanın ne demek olduğunu, ona nasıl sorunlar yarattığını da bilemezdi. Yine de, "Öyleyse ben de seninle geleceğim," dedi. "Biz arkadaşız, sen nereye ben oraya."

Mutab güldü. "Kabul ederlerse niye olmasın? Belki birkaç numara öğretebilirim sana yolda. Hâlâ çok yavaşsın."

Lorien hava kararmadan yola çıkmak istiyordu. Jusa'nın Mutab ile gelme fikrine karşı çıkmamıştı. İkinci bir çocukla ilgili Janus'un bir emri yoktu ama sakat bir çocukla ilgilenmek istemiyordu. Jusa en azından ona yardım ederdi.

32

Dejinlerle yaptığı savaştan sonra Poriganis kendini içkiye vermişti. Adamları parçalanırken bir kral olmanın Derzulya'daki güçler savaşında hiçbir şey ifade etmediğini anlamıştı. Hayalleri güneş ışığında eriyen bir kardan adam gibi yok olmuştu.

Oysa ne hedefleri vardı; Mikael ve Janus savaşında kazananı belirleyecek, krallar kralı olacaktı. Güçlü bir hanedan kuracaktı.

Oysa Dejinlerden canını zor kurtaran bir adamdı, içinde hiçbir heyecan kalmamıştı, yavaş yavaş kendini öldürüyordu. Bir süredir yetkilerini adamlarına vermiş, kendisi karanlık odasında içki şişelerinde tükeniyordu.

Kellesini bir darbede uçurduğu Zünâyin'i bile özler olmuştu. Belki de lanetlemişti onu cadı.

Kapı açıldı ve Dromak içeri girdi. Karanlıktı ama Poriganis, onun acıyan bakışlarını üzerinde hissediyordu. "Beni rahatsız etmeyin demedim mi? Her konuda karar verebilirsiniz!"

Korsanlık günlerinden yardımcısı Dromak, "Grihavari Benejah seni görmek istiyor kralım," dedi. "Habis tapınağından geldi."

"Tapınak," diye başlayan bir küfür savurdu Poriganis.

E-zmaraf Krallığı'nın başkentinde, onun sarayından büyük tek yapı oydu. Birkaç ayda inşa edilmişti ve esas gücün kimde

olduğunun simgesiydi. Ve bir genelev gibi kullanıldığı söyleniyordu.

“Görüşmeli miyim?” diye mırıldandı Poriganis.

Dromak elini beline koydu ve, “Sanırım başka çaren yok,” dedi.

“O zaman taht odasına yolla biraz beklesin. Üzerimde hâlâ yatak kıyafetim var. Giyinmem için bir yardımcı göndersen iyi olacak.”

Dromak, “Tamam,” dedi. “Bir fincan da sert kahve yolluyorum. Kendine gelmen lazım.”

Kral hizmetçileri beklerken kafasını soğuk suyun altına daldırdı. Belki Benejah ile görüşmek ona ihtiyacı olan eğlenceyi sağlardı.

Taht odasında beklemekten sıkılan grihavari, Poriganis’i görünce gülümseyerek hafif bir selam verdi. İlk geldiğinden beri değişmemişti, hâlâ kel bir akbabayı andırıyordu.

“Görüşmeyeli biraz kilo almışsınız kralım.”

İşlemeli yeğinin düğmeleri patlayacak gibi duran muhatabı göbeğini okşayarak güldü. “Kral kası yapıyorum saygıdeğer Janus’un uşağı.”

Benejah hakareti umursamadı. “Hepimiz öyle,” diye mırıldandı. Kiloları değil, uşaklığı kastettiği belliydi.

“Sizi önemli bir konu için rahatsız ettim.”

Poriganis daha ayılamamıştı. Yıkılmamak için tahtına kadar ne bulduysa tutunarak ilerledi ve oturdu.

“Neymiş bu önemli mesele?”

“Büyük bir savaş yaklaşıyor.”

Poriganis diliyle dışının arasındaki et parçasını çıkarmaya çalışıyordu. Bu et parçalarının hafif çürümüş tadını severdi.

“Biliyorum o savaşı. Unuttunuz mu Janus’un Mikael üzerine yolladığı orduya biz de otuz bin adam yolladık.”

Benejah ellerini dua eder gibi birleştirdi. "Hayır, hayır... O savaştan bahsetmiyorum." Duvardaki Derzulya haritasına yürüdü. Esasında bu kırk yıl önce dokunmuş bir halıydı, son sınır değişiklikleri yoktu. Yine de işini görürdü.

Poriganis'in ilk defa merakla onu dinlediğini fark etmişti.

Elini İfritgözü üzerine koydu.

"Bir hafta önce Chiang hanı ve ordusu İfritgözü'nü ele geçirdi. Üç milyon asker ve yüz bin kadar öldürücü yaratıkla. Şimdi Rah-palt Beyliği sınırında."

Poriganis tamamen ayılmıştı.

"Üç milyon asker!" diye inledi.

Benejah devam etti. "Janus davet etti onları. Rah-palt'tan Kursaha'ya girecekler. E-zmaraf'tan çıkıp kuzeyde Janus'un düşmanlarına saldıracaklar. Habis orduları da Mikael'i ve ülkesini yok edecek." Parmağıyla karlı dağlardaki bir noktayı işaret ediyordu. "Burada bir vadi var. Habis düşmanları saklanıyor. Sizin de birkaç ay önce çölde tanık olduğunuz kavgadan kaçanlar."

Poriganis öksürdü. Orada olduğunu kimsenin bildiğini sanmıyordu. Aylardır Janus ya da Benejah bunu belli etmemişti.

"Söyleyin o zaman, Janus ne istiyor bizden? Ordumla Chiang hanına katılmamı mı?"

Benejah yüksek sesle bir kahkaha attı. Böylece tam olarak leşine sahip çıkan bir akbabayı andırmıştı. "Hayır, aksine Janus sizin imparatora mümkün olduğunca çok zarar vermenizi istiyor. Rah-palt Beyliği'nin süvarileri de bunu yapacak. Yıpratıcı vur kaç saldırıları yapacaksınız."

Poriganis şaşırmıştı. "Anlamıyorum. Chiang ordusunun Janus'un davetiyle geldiğini, düşmanlarına saldıracağını söylüyorsunuz..."

"Sevgili kralım Chiang ordusu çok büyük. Biraz budamamız lazım ki, Janus iki düşmanından kurtulduktan sonra onları da yok edebilsin."

Eski korsan ağır bir küfür savurduktan sonra, "Ben asla kral olmamalıydım. Plan içinde planlar..." dedi.

Benejah yavaşça yanına yürüdü. "Olabilirsiniz, biraz eğitim lazım," diyerek küçük bir şişe verdi. "Canınız içki isterse bundan bir damla katın. Birkaç gün sonra ağzınıza sürmeyeceksiniz."

Poriganis yeşil sıvıya baktı. "Büyülü şeyler istemem."

Benejah uzun parmaklı ellerini omzuna koydu. "Hayır, büyü değil, doğal bir bitki özü karışımı. Bana güveniniz." Başka çaresi de yoktu.

Grihvari tam kapıdan çıkarken Poriganis seslendi. "Janus'un planları içinde Chiang ordusunu budarken E-zmaraf'ın da gücünü yitirmesi var mı acaba?"

Benejah gülümsedi, başını bile çevirmeden, "Bakın şimdiden öğrenmeye başladınız," diyerek dışarı çıktı.

Grihvari tapınağa dönerken neşeliydi. Poriganis'e yalan söylememişti. Şişenin içindeki doğal bir özdü ama alkol bağımlılığını yok ederken, cinsel isteği kamçılıyordu. Eh bu da iyi bir şeydi, yatak sporları o göbeği eritmesini sağlardı.

33

Sai-Hûn atını hızla kamp alanına sürerken, "Bir ordu!" diye bağırdı. Diğerleri yola çıkmaya hazırlanırken o etrafı kolaçan etmek için önden gitmişti.

İden ve Yulis birbirlerine baktılar.

"Bu kadar çabuk haber alıp yola çıkmaları imkânsız," dedi İden. Curumey sınırlarına gireli daha birkaç saat olmuştu.

Aleph etrafında olup bitene kayıtsız duruyordu. İfritgözü'nden kaçtıklarından beri dış dünyaya kendisini kapatmıştı.

Bu kadar birbiriyle alakasız yol arkadaşlarından oluşan bir grup için fazlasıyla uyumluydular. Hepsinin tek hedefi vardı: Kurâf.

Şanslarına at sürüsünü satmaya götüren bir tüccara rastlamışlar ve Degon'un İden'e verdiği parayla altı binek alabilmişlerdi. Fazla yükleri olmadığı için hızlı ilerliyorlardı.

Sin Sufi, Chiang ordusunun onları takip etmediğini söylemişti. Batıya, Rah-palt üzerinden Kursaha'ya gideceklerdi.

Oysa İden istilacıların güneye ineceğinden, Tuus yoluyla Runik'e gideceğinden emindi. Fakat keşişin, Pon gibi kendine has yetenekleri vardı. Ve yanılmamış olduğu belliydi.

Curumey'e vardıktan sonrası için bir plan yapmamışlardı ama İnzi, gemi ayarlama işini halledebileceğini söylüyordu. Sai-Hûn buna pek inanmamıştı. Yaşamı boyunca küçük kasabasından çıkmayan bir terzi, hangi güçlü dostlara sahip olabilirdi ki?

Gerçi ortada Sin Sufi gibi bir gizem vardı. Robot diye bir şeyi duymadıkları gibi asla hayal de edemezlerdi. İden ve o, keşişin bir şekilde deri altına zırh yaptırdığını düşünüyorlardı.

Ağzından bilgi almaya çalışmıştı ama Sin nêyiyle lavtasına eşlik etmeyi sevse de ketum biriydi.

Orduyu karşılamak için hemen atlarına bindiler.

Gözleri bir kartal kadar keskin Yulis, "Bunlar Curumey'li," dedi. "Flama açmamışlar ama askerlerin kıyafetleri o kraliyete özgü."

Sai-Hûn, "Beni bekleyin, komutanları ile görüşmek istediğimizi söyleyeceğim," dedi.

Ekibin geri kalanı tepede ilerleyen askerleri gözlerken o atını ileri sürdü.

Mızraklı, zırhlı süvariler onlara aldırmadan ilerliyorlardı.

Kendilerine yaklaşan atlıyı karşılamak için bir yüzbaşı süvari düzeninden ayrıldı.

Gezgin Ozan heyecanla konuşmaya başladı. Konuşmaları duyamayacak kadar uzaktaydılar ama arada eliyle arkadaşlarını gösteriyordu.

Nihayet görüşme bitmişti. Sai-Hûn yanlarına geldi.

"Yüzbaşı görevleri hakkında bir şey söylemedi ama ordu Curumey prensi ve bir general yönetimindeymiş. Çekik gözlülerin istilasından haberleri yok. Bizi kabul etmeleri için haber vermeye gitti."

Bir saat sonra ordu mola vermiş, hemen malzeme arabalarının önünde, bir delikanlı olan prens ve yaşlı general onları kabul etmişti.

General Zimri duyduklarına inanamıyordu. "Devasa bir ordu! Janus'un buna izin vermesi inanılmaz!"

Yulis, "Saygıdeğer prens ve generalim şu aşamada ordunuzun hedefini açıklarsanız size daha fazla yardımcı olabiliriz," dedi. "Her bilginin önemi var."

General cevap vermedi.

Anlaşılan bu kararı prene bırakıyordu.

Sandalyede oturan genç ayağa kalktı. Yaşından daha büyük deneyime sahip gibiydi. "Adım Koran Felat," dedi. "Curumey kraliçesi Gisel'in manevi oğluyum ama Ral-palt bey soyundan geliyorum. Bir ihanetin cezasını vermek ve beyliği hainlerin elinden almak için gidiyoruz."

Sai-Hûn reverans yaparak söz aldı. "Asil Koran, dediğimiz gibi Chiang ordusunun Rah-palt üzerine yürüdüğünü düşünüyoruz. Geçtikleri yerde taş üzerinde taş bırakmayacaklardır, yanlarındaki yaratıklar ise insanla besleniyor."

İden, "Bizimle Curumey'e dönseniz belki de daha iyi olacak," dedi. "Bu yedi bin kişilik süvari kuvvet Rah-palt'ta iktidar kavgasını kazanır ama imparatorun kuvvetleri için hiçbir şey."

Koran izin istemeden söz alan kıza kızgınlıkla baktı. "Korkak biri olsaydım Curumey'de rahat içinde yaşamayı seçerdim zaten. Esas şimdi Rah-palt'a gitmemiz daha önem kazandı. Halkımı bekleyen tehlike hain Tarbas ve oğlu Kavroz'dan daha büyük."

Genç prens, Janus'un Tarbas'a Chiang ordusuna saldırma emri verdiğini bilmiyordu. Ama bilse de düşmanıyla işbirliği yapacak değildi.

General Zimri de aynı fikirde gibi gözükiyordu. Son iki yüz yıldır Curumey sürekli olarak sınırlarını büyütmüş, hiçbir savaşı kaybetmemişti. Bu da askerlerinde haklı bir özgüven duygusu yaratmıştı. Ama Chiang ordusuna bu kadar asker ancak pire ısırtığı kadar zarar verebilirdi.

Sin Sufi esasına dayanarak öne çıktı. Harmanisiyle metal iskeletin açığa çıktığı omzunu kapamıştı.

"Madem gitmek istiyorsunuz, o zaman yaratıklara karşı ateşi kullanmalısınız."

Verdiği bilgi doğrudu ama tarzı kabaydı.

Yulis hemen atıldı. "Ah prensim, keşiş dostumuz çok haklı. Çıra gibi yanıyorlar," dedi. "Yaratıklar çok hızlı ve saldırgan, ölen arkadaşlarını hemen yiyip bölünüyorlar ama vücut yapıları yanmaya müsait. Geride bir avuç yapışkan, siyah zifte benzer artık kalıyor."

General, "Bu bilgi işimize yarayabilir," dedi. "Gerekirse görünmeyen bir düşman oluruz."

Koran düşüncelere dalmıştı.

Sai-Hûn, "Tuus'lulardan yardım alsanız," dedi. Koran'ın çatılan kaşlarını fark edince hızla ekledi. "Rah-palt ve Tuus'un

arasının uzun zamandır kötü olduğunu biliyorum ama böyle bir düşmana karşı...”

Koran elini sert bir ifadeyle salladı. “Onlar kendilerini en fazla parayı verene satar. Unutmayın Chiang ordusunun Janus’un emriyle Orta Derzulya’ya geçtiğini söylüyorsunuz. Tuus’lular bizi ancak arkadan vurur.”

Kurâf’ta öldürülen ağabeyini unutmuyordu. Bütün felaketler o cinayetle başlamıştı. Ve katili Tuus’lu Morak’tı. Bir gün onu mutlaka bulacaktı.

“Sizin planınız nedir?”

Sai-Hûn, “Curumey’den gemi ile Kurâf’a gitmek istiyoruz. Degon Korona’nın son emirlerini uygulayacağız,” dedi. Çok ayrıntıya girmeye gerek yoktu.

Koran, “Yanınıza almanız için mührümle damgalanmış bir mektup vereceğim. Kraliçe Gisel ile görüşüp bize anlattıklarınızı aktarın. Bilgisi olsun. Size mutlaka yardımcı olacaktır,” dedi.

34

Genç imparator Ku-ang bir tepenin üzerinde Rah-palt tuzağına ilerleyen askerlerini gözlüyordu. Kaya görünümlü bir kamufaj içindeydi. Tepenin gerisinde yüz bin okçu emirleri bekliyordu.

Rah-palt sınırından geçmiş Chiang ordusu için işler beklenildiği kadar iyi gitmemişti. Üç yüz bin askerini salgın hastalık nedeniyle kaybetmişlerdi. Degon’un geride bıraktığı kızların hepsi hastalıklıydı.

Ölü sayısının bu kadar yüksek olmasının nedeni ise salgını kontrol altına almak için en ufak belirti göstereni öldürme emri vermiş olmasıydı.

Üç cadı hastalıkların tam teşhisinden sonra güçlerini harekete geçirmişlerdi. Çadırlarından yayılan bir duman kötü ruhları da beraberinde götürerek dağılmıştı.

Leşlerin bir kısmını Yecüc ve Mecüclere vermişlerdi ama çölü geçmeden nüfuslarının artmasını istemiyorlardı. Bu nedenle Rah-palt birliklerine kurulan bu tuzağı bizzat Ku-ang planlamıştı.

Bir savaş istiyordu o, yaratıkların katliamını değil.

Rah-palt, dikensiz gül bahçesi olmaktan çok uzaktı. Tarbas'ın oğlu Kavroz, öncü birliklere baskınlar yapıyor, kuyuları zehirliyor, ekinleri yakıyordu. Ama sonu gelmek üzereydi.

Vadide ilerlemekte olan elli bin kişilik kuvvet yem olarak gönderilmişti. Orman birden hareketlenmeye başladı. Ağaçların arasına saklanmış Rah-palt süvarileri aç kurtlar gibi Chiang öncü kuvveti sandıkları askerlerin üzerine atıldı. Sayıları yirmi bin kadar olmalıydı. Ku-ang gülümsedi.

Okçu birliklerinin kumandanı Liu Huey sağ kolunu kaldırarak askerlerine emir verdi Okçular yaylarını gerdi ve beklemeye başladılar.

Chiang birlikleri, Rah-palt süvarileri tarafından buğday başağı gibi biçilmeye başlayınca kaçmaya başladılar.

Ku-ang, "Bitirin işlerini," dedi.

General Liu kolunu indirdi ve binlerce ok tepenin ardından salındı.

Vadide savaşanlar ilkönce havanın kararmasıyla şaşırdı. Sonra üzerlerine gelen ok yağmurunu fark ettiler.

Ku-ang kendi askerlerini de gözden çıkarmıştı.

Birden vadideki askerler biçilmiş ekinler gibi yere yığıldı. Çoğu ölmüş geri kalanı yaralanmıştı.

Liu ikinci dalganın komutunu da verdi ve ok yağmuru ayakta kalan tek tük askerinin de işini bitirirken, mızraklı birlikler de yaralıları öldürmek için harekete geçti.

Ku-ang'ın feda edebileceği çok askeri vardı. Elli bin köle onun için önemsiz bir rakamdı ama Rah-palt direnişi sona ermişti.

Ormanda bekleyen, savaşa katılmamış olan Kavroz da aynı fikirdeydi. Babasına kaçma zamanı geldiğini söylemek için atını güneşe sürdü.

35

İblis kulenin penceresinden, bir kaleye dönüştürülmüş olan Şeytanın Tacı Kapısı'ndan Mikael ve korumalarının girişini seyreliyordu. Gizli seyahatlerden biri daha...

Hâlâ yaşlı bir adam suretindeydi.

Hemen dervişi karşılamak için odasına doğru yürümeye başladı.

Mikael'i yanında Tephen'le elçileri kabul ettiği divana girerken gördü. Seslendi ama Derviş durmadı. Peşinden gitti. İki asker onu engelleyecek gibi oldu ama, "Gelsin," diye bir ses duyuldu.

"Seni tanıyamıyorum artık," dedi. Mikael asi bir evlat gibiydi.

"Ne istiyorsun Azazel?"

İsmi söylemesine alışmıştı. Bir süredir gerçek kimliğini biliyordu.

"Bana danışmadan kararlar alıyor, görüşmeler, planlar yapıyorsun!"

Derviş masum bir melek gibi güldü. Eremin'in öldüğü tuzakta kaybettiği sol gözünü saçıyla örtüyordu. Genç eşlerinden biri tozlu cübbesini alırken, diğeri onun için sıra dolduruyordu.

Tephen'in uzattığı bazı parşömenleri imzalamaya başladı.

"Senin istediğin gibi Yeni Kudüs'ü düşmanın insafına bırakıp bu tepeye çekildik. Ama gerisini bilmene gerek yok."

Kara Melek başını salladı. "Kötü bir karar mıydı? Bu tepe içi oyuk bir azıdış gibi. Doğal kale. Surları kaya, kuşatmaya birkaç ay dayanacak yağmur suyu gölü var. Yiyecekleri korumaya uygun soğuk, kuru mağaraları."

"Aynı fikirde olmasam, uygulamazdım. Ama senin stratejin savunmaya yönelik."

"Ya senin ki?"

"Azazel senin sorunun insanı tanıman... İnsan zaafalarını çok iyi biliyorsun. Janus da öyle. Bana sık sık anlattığın Sarp da..."

İblis şaşırılmıştı. Mikael devam etti.

"Ama insan türünü çok iyi tanıımıyorsun. Kitlelerin gücünü..."

"Ne demek bu?"

"İnancın gücünü kullandım. Bu düşmanlarım içindi. Ama belli bir yere kadar etkili. İnanç inanç ile savaşıyor. Daha etkili bir stratejim var."

"Anlamıyorum... Sen Tanrı için savaşıyorsun."

Mikael birden ayağa kalktı, odanın boşaltılmasını işaret etti. Tephen ve genç eşleri eğilerek saygıyla kapıdan çıktılar.

Yalnız kaldıklarında arkasına yaslandı ve, "Hayır," dedi.

Şeytan irkilmişti.

"Ben inançlı bir din düşmanıyım."

Kara melek, Derviş'in zihnine girmeye çalışıyordu ama yine başarısız oldu. Karşısına sadece beyaz bir duvar çıktı.

"İnançlı din düşmanı demek. O'nu inkâr mı ediyorsun?"

Derviş güldü.

"Sen karşımda dururken O'nun varlığını reddetmem mümkün mü? Ama benim bütün dinleri incelediğimi unutuyorsun. Üç büyük dinin köleliği yasaklamadığını fark etmiş miydin?"

“Onun için yarattıklarının hepsi kul.”

“Sen isyan etmemiş miydin? Ah unuttuyordum, Kader Kitabı’nı okumuştun değil mi? Senin için yazılan kadere uyuyorsun.”

“Bu konular seni aşar ölümlü! Şu anda öncelikli sorunumuz Habis olduğunu unutma.”

Mikael ayağa kalkıp, ona doğru yürüdü. Öylesine sakın, çevresiyle öyle uyumluydu ki şeytan diz çöküp kendini ona adanmak için zor tutuyordu.

“Habis hiçbir şey! Tanrı, hiçbir şey yapmasak da yenecek onu! Söylesene o insanı gerçekten yarattı mı, Azazel?”

Kara melek bu sohbetin gidişatını sevmemişti. Yaşlı adam suretini terk etti. Bu suret sanki gücünü emiyordu. Yaratılış özüne döndü. Siyah mat derisi, kızıla çalan gözleri, antik bir güzellik barındıran uzun yüz hatları ile korkutucuydu.

“O çamurdan...” diye başlıyordu ki.

Değişiminden etkilenmemiş olan Mikael, “Biliyorum, biliyorum... ve sen insanoğlunun kokusundan tiksiniyorsun,” diye sözünü kesti. “Çamurdan insana şekil verdi ve içine ruh üfledi. Ama insan ruhu neredeydi? Onun yaratılmasıyla ilgili bir kelim yok. Hatta kıyamet günü insanlar, evrenin yaratılmasından önce ruhlarının O’na verdiği bir söz üzerine yargılanacak diyor. Yani her şey yaratılmadan önce insan ruhları bir yerdeydi ve O’nunla anlaşma yaptılar.”

Azazel yaradılışındaki en büyük zaaf olan öfkesine hâkim olamıyordu. Kontrolünü yitirdi. “Sizin ruhlarınız O’nun par...” diye başlayacaktı ki hatasının farkına vardı. Mikael sinir edici muhteşem sadeliği ve yekpare varlığı ile karşısında gülümsüyordu. Lanet olsun, diye düşündü.

Ondan nefret ediyordu!

İçinde kabaran öfkeyi serbest bıraktı. Gazabını tadacaktı!

Mikael boynundaki kolyeyi beyaz t niğinin içinden çıkardı. İblis geriye sendeledi.

“Mühür!” diye inledi.

Derviş onu yanına kadar yürüyüp elinden tuttu. Teslimiyeti hissediyordu. “Sen benim düşmanım değılsin. Seni yok etmek de istemiyorum. Gitmene izin vereceğim. Savaşıni bildiğın gibi sürdür, benimkini bana bırak. Senin isyanın ehlileştirilmiş tavrı. Habis içgüdüsüyle hareket eden a , çiğ, ilkel bir organizma ama ben gerçekten tehlikeli olanım.”

Cin soylu Azazel, tahtını kaybetmiş bir kral hüznüyle şeytanın Tacı Kalesi’nden sürülmüştü. Yüzündeki korku maskesinden sıyrıldı, sinsi bir tavırla, “Ben o kadar da emin olmazdım,” diye mırıldanarak gülümsedi.

Mikael bir barbardan peygambere dönüşmüştü, şimdi ise bir din düşmanıydı. Sırada ne vardı: Tabii ki tanrılığın  lan edecekti.

Geç olmuştu ama nihayet onu tanımiştı: Deccal ile y zleşmişti.

M h rden koktuğunu sanmasına izin vermişti.

Habis’in yarattığı kaos, planlara şekil değırtirse de O’nun gücü, ger eğı kaderin doğal gidişatına büküyordu. Yecüc ve Mec c ler Chiang ordusuyla çıkmıştı ortaya, Deccal ise bir peygamber kimliğinde.

Janus kimdi  yleyse? Deccal’ı yok edecek Mehdi mi?

Asasına dayanarak  ıldırımış asına kahkahalar attı. Ortada dert etmesi gereken bir durum yoktu  yleyse. Yine de Mikael’in egosunu nasıl yaraladığını unutmuyacaktı.

Bütün bu yap boz içinde bir tek Sarp hiçbir yere uymuyordu. Asi grihavari ne kadar büyük bir güce sahip olduğının farkında değıldi veya bunu umursamıyordu.

şeytanın yüz hatları erimeye başladı, ardından bedeni ufalandı. Bir girdap oluştu, toz parçaları şeklinde havaya savruldu.

Nefes satışı iyi gidiyordu ama Yasemin, Kaldorin ailesinin geleneksel işlerini de sürdürüyordu. Bir antlaşma belgesine damga vuracaktı ki mühürünü babasının odasında bıraktığını hatırladı. Baha'nın başı kalabalıktı. Kargeba'ya seslendi.

İşe başlayalı kısa bir süre olmasına rağmen güvenilir olduğunu kanıtlamıştı. Yoğurt adlı ürünleri şimdiden Nefes kadar ünlenmişti. Ona babasının odasını tarif etti, masanın üzerindeki mühür kutusunu getirmesini istedi.

Kasaya döndüğünde o güzel kadın ve kızı içeri giriyordu. Haftada bir geliyordu bu zengin müşteri. Baha son satışın parasını getirdiğinde fısıldadı. "Bak o Zefir adlı kadın yine geldi. Bana birini anımsatıyor."

Baha sırtarak, "En son ne zaman aynaya baktın patroniçem?" dedikten sonra işinin başına döndü.

Yasemin ne demek istediğini anlamamıştı. Sormak istedi ama başı kalabalıktı.

Güzel bir kız olduğu halde aynayla aşk yaşamıyordu. Kendiyle fazla ilgilendiği söylenemezdi.

Tuvaletin girişinde bir ayna olduğunu hatırladı. Meraklanmıştı. Sırının çoğu dökülmüş yüzeyde aksine baktı ve birden kadının kimi anımsattığını anladı. Güldü.

"İnsanlar birbirine benzer," diye mırıldandı.

Yerine döndüğünde kadını siparişinin parasını vermek için beklerken buldu. Baha'ya niye ödememişti ki?

"Her zaman olduğu gibi eve teslim edersiniz," dedi Zefir. Bir yandan koyu yeşil gözlerini Yasemin'e dikmişti.

Bir an, birbirimize ne kadar benziyoruz, demek geldi Yasemin'in içinden ama uzayacak bir sohbeti istemiyordu. Samimiyetten, insanlarla arasına koyduğu gizli çizginin aşılmasından ra-

hatsız olurdu. Ayrıca hâlâ babası Abserzahil'den haber alamadığı için canı sıkkındı.

Dalgın dalgın kapıdan çıkan kadının arkasından baktı.

Kargeba bu sırada damgayı getirmişti. Yasemin kutuyu aldı ama hâlâ yanında dikildiğini fark etti.

"Bir şey mi vardı?"

"Hanımım, babanızın masasında bazı kâğıtlar fark ettim."

"Dokunmadın umarım!"

"Hayır, kesinlikle."

"Babamın hazineleri onlar. Onun tutkusu. Eski belgeleri topluyor. Büyük Kargaşa öncesini merak ediyor. Ama yazılarını anlamıyor. Ve çok paraya mal oldu." Hatta belki canına da, diye düşündü.

"Onu diyecektim, ben okuyabilirim," dedi Kargeba. "İsterse-
niz babanıza öğretebilirim de."

Yasemin ona inanmaz gözlerle baktı.

"Ciddi misin?"

"Ben doğduğum yerde eskilerin dilinde bir sürü kitaba sahibiz. Bazılarımız anlar."

Yasemin, Büyük Kargaşa öncesine babası kadar meraklı değildi, ama eskilerin çok garip aletlere sahip olduğunu biliyordu. İşe yarar şeyler olabilirdi.

"Babam gelince bunu konuşuruz," dedi. "Eminim çok mutlu olacaktır."

İşinin başına dönen Kargeba'nın ardından düşünceli bir şekilde baktı. "Tabii başı belada değilse. Of ne yapacağım ben!" diye mırıldandı. Bir daha onsuz bir yere gitmesine asla müsaade etmeyecekti. Tek istediği Abserzahil'in şu kapıdan bir an önce girmesiydi.

Mac Intoh, Janus ile görüşmeye giderken endişeliydi. Kuzeyden döndüğünden beri sadece bir kere, o da seyahatinin başarılı geçtiğini, kuzey kabilelerinin Sabır seferine katılacaklarını açıklamak için buluşmuşlardı.

Janus o sırada çok meşguldü ve hemen izin alıp huzurundan ayrılabilmişti. Ama şimdi sakladığı çok sır vardı ve Ölümsüz Vaiz bunların kokusunu alacak kadar onu tanıyordu. Bu nedenle yanına gizli silahını, akıl karıştırıcı faktörü almıştı.

Atlı arabada yalnız değildi.

"Zefir ona iyi davranmanı istiyorum," dedi. "Bugünün geleceğini biliyordun. Dua et ki sana olan zaafı hâlâ sürüyor olsun."

Kızıl saçlı kadın yaklaşmakta olan tapınak duvarlarını seyreliyordu. "Sen küçük entrikacı bir yılansın Mac Intoh," dedi. "Janus'u yüzyıllardır tanıyorsun ama benim yarım kadar çözememişsin. Yerinde olsam, gitmeme izin verirdim."

Mac Intoh gülümsedi. Buna alışkındı, her zaman küçümse- nen biri olmuştu. İşte zaferi bu nedenle büyük olacaktı.

Büyük kapı açıldı. Rebonlardan biri alışkın tavırlarla beklenen konukları şöyle bir kontrol etti.

Mac Intoh sade bir kıyafet seçmişti. Zefir ise ona uymayan, daha kadınsı gösteren kabarık etekli yeşil bir elbise giymişti. Kurdelesıyla hediye paketine benziyordu.

"Sen burada arabanın yanında kal," dedi. "Oyuna sonra katılacaksın."

Janus savaş odasında Runik generalleriyle toplantı halindeydi. Harita üzerinde batıya giden ordunun hareketleri, hedefleri işaretlenmişti. Yeni Kudüs üzerinde çatılmış iki kılıçla gösterilen savaş işareti vardı. Chiang imparatorunun güzergâhı da kayıp

sayısıyla belirtilmişti. Mac Intoh birkaç dakika fark edilmeyi bekledi.

Nihayet Kızıl Vaiz komutanlarla toplantısı bitince onu eliyle yanına çağırdı. Mutlu gözükiyordu.

"Her şey planlandığı gibi gidiyor," dedi. "Ama Dokuz Kral Savaşı bunun yanında çocuk oynucağıydı."

Mac Intoh, "Savaş planlarında yüzlerce yıllık deneyimin var," diyerek gülümsedi. Ama bu sefer zafer onun olacaktı.

"Sana bir görev vereceğim," diyerek koluna girdi Janus. Mac Intoh, Kurâf'tan uzaklaşmasını sağlayacak her şeyi memnuniyetle kabul edebilirdi, zira yeni ortağı için daha çok çalışmak istiyordu.

"Bir ay içinde ordular istediğim mevkilere varmış olacak. Ben de son savaş için başlarında olmak üzere Yeni Kudüs'e gideceğim. Tapınağı sen yöneteceksin. Birkaçı hariç grihavariler Kurâf'a geliyor. Ev sahibi sen olacaksın."

Bu Mac Intoh'un planlarını bozan bir gelişmeydi.

"Ama... bu köle taciri kimliğimi yürütmemi olanaksız kılar. Herkes benim grihavari olduğumu anlayacaktır. Söylentiler hızlı yayılır."

"O kimlik artık önemsiz. Habis gelmeden önce en zorlu dönemeçteyiz. Mikael'i hallettikten sonra tek darbeye Chiang ve Sarp'ı da yok etmeliyiz. Burada güvenebileceğim birine işleri bırakmalıyım."

Bu tam anlamıyla doğru sayılmazdı; gerçekte Janus, grihavariler içinde en az Intoh'a güveniyordu. Bu ev sahibi angaryasını yükleyerek meşgul olmasını sağlayacaktı.

"Kurâf'ı benden bile iyi tanıyorsun," dedi. "Bizimkileri uzun zamandır aç kaldıkları uygarlığa ve eğlenceye doyur."

"Ankh'a ne dersin?" dedi Mac Intoh. Runik sınırları içinde bir göl üzerine kurulu, müşterilerine her tür günahı sunan bir zevk şehriydi burası: seks, kumar, kanlı gösteriler ve uyuşturucu.

Janus, "İyi fikir," dedi. Daha önce birkaç kez tatmıştı Ankh'ın günahlarını. "Hem casuslardan uzak tutmuş oluruz."

"İstersen tamamen kapatırım yüzen evleri. Grihavariler haricinde müşteri almazlar."

Janus güldü. Ankh insan zaafı konusunda uzmanlaşmış bir şehirdi ve çok pahalıydı. "Senin paran yetmez buna. Fiyatı al, tapınaktan gönderirim."

Intoh, "En kısa zamanda organize ederim," diyerek kulağını kaşıdı. "Sana bir hediye getirdim. Eğlenmen için."

Janus gözlerini kıstı. "Arabanın yanında duran Zefir'i mi kastediyorsun?"

Intoh şaşkınlığını gizleyemedi. Birkaç saniye ağzı açık kaldı.

Kızıl Vaiz bu anı zevkle beklemişti. Küçük oyunlarının cezasını vermeliydi.

"Kuzeyden onunla geldiğini biliyorum. Kiraladığın malikânede kalıyor. Bunca zaman haberim olmayacağını düşünmen garip. Daha önce niye getirmedi?"

Intoh, kendini çabuk toparlamalayım, diye düşündü. "Ben... ben onu kuzeyde berbat halde buldum. Önce sana layık bir hale gelmesini bekledim. O zamandan beri görüşmeye çağırmadığın için de fırsat bulamadım."

Janus pencereden Zefir'e baktı. O kadar uzaktan bile güzel görünüyordu. Onunla sevişmek isterdi. Ama sırf bu yüzden, "Onu yanında götür," dedi. Şu anda zaafılarına teslim olmasının sırası değildi. "Eğer isteseydim, çoktan alırdım."

"Ben... ben düşünmüştüm ki," diye kekeledi Mac Intoh.

Janus'u kızdırmıştı. "Ne düşünmüştün? Zefir onu kontrol etsin, ben de onu mu? Bazen o boş kafanın bir sırığının ucuna daha çok yakışacağını düşünüyorum."

"Ha... hayır sadece memnun etmek istemiştin seni."

“Saçmalama! Ama dur... esasında işimize yarayabilir. Hâlâ en güçlü düşmanımız Sarp. Elimizin altında olsun.”

Intoh biraz rahatlamıştı. Janus’un en zayıf yönü Zefir değil, duygularına esir düşmek korkusu demek, diye düşündü. Bu iyi bir bilgiydi ama kellesini kaybetmesine değmezdi doğrusu.

Janus, “Onu nasıl ikna ettin?” diye sordu.

“Küçük bir kızı korumasına almıştı. Benimle gelmezse onu öldüreceğimi söyledim. Ama Yasemin’i söyleyince ikna oldu. Arada Kurâf’a inip kızını görüyor.”

“Kızına elimizin uzanabileceğini biliyor demek. Sarp’ı ikinci kez tuzağa düşürebilsek muhteşem olur. Yalnız bir şeyi merak ettim...”

“Nedir?”

“Buradan bile gençliğini ve güzelliğini koruduğunu görebiliyorum. Nasıl mümkün olabilir bu? Senin de merak ettiğine eminim.”

“Haklısın. Ama kendisi de bilmiyor. Anlaşılan Sarp gri ışığının birazını ona aktarabilmiş. Belki de sevgi sayesinde.”

Janus kalın boynunu ovuşturdu. “Sevgi mi? Eğer gerçekten de sebep buysa bizim neden başaramadığımız anlaşıyor. Grihavarileri âşık olacak tiplerden seçmemiştim.” Birden sustu.

Mac Intoh yüzünde oluşan ifadeden tedirgin olmuştu. “Buldun mu yoksa?”

Janus dudaklarını ısırды. “Bir şey hatırladım. Bundan birkaç yıl evvel Somrani sınırında iplikçilik yapılan bir köye uğramıştım. Rafael adlı genç bir adamdan bahsediyorlardı; çok dürüst, iyi, ahlaklı... Onunla tanıştım. Beni de etkileyen bir havası vardı. Bir aziz. Ona günah çıkarmak istedim.”

Mac Intoh, nefesini tutmuştu. Janus’un, Habis ile temasa geçmeden evvel John adlı yağlı suratlı, silik karakterli, şişman muha-

sebeci olduğunu biliyordu. Sinsi ve tatminsiz biriydi... Hiç Katolik olduğunu düşünmemişti.

"Ne düşündüğünü biliyorum. Janus bir dindar mı yoksa, diyorsun içinden... Hayır... O adamda garip bir güç vardı. Ona inanma, peşinden gitme isteği uyandırıyor insanda. Bir ermiş, aziz, peygamber..."

Beraber bir uçurumun kenarına oturduk, saatlerce günah çıkardım ona. Anlattıkça rahatlıyordum. Ama birden gri ışığın ona bulaştığını hissettim. Günahlarımla beraber gücümü de paylaşmaya başlamıştım. Üzerine atladım ve gözlerini çıkardıktan sonra boğazını sıkmaya başladım..."

"Öldürdün mü yani?"

"Dediğim gibi gri ışığımdan çalmıştı. Mücadele etti, beni üzerinden atacak kuvveti vardı. Ama kördü ve uçurumdan aşağı üç yüz metreden kayaların üzerine düştü."

"İşte bu işini bitirmiştir," dedi Intoh.

Janus gözleri Zefir'e dikili, "Şimdiye kadar ben de bundan emindim," diye mırıldandı.

Intoh da içten bir kahkaha attı. "Günah çıkarmanın bu kadar tehlikeli olacağını düşünmezdim." Korkusunu atmış rahatlamıştı.

"Şimdi git," dedi Janus. Ondan sıkılmıştı. "Benejah ile bağlantı kuracaktım. Chiang ordusu beklediğimizden hızlı ilerliyor."

Grihavari suratı asık bir şekilde arabanın yanına gelince, Zefir, "İstemedi beni, değil mi?" diye alaycı bir şekilde güldü. "Sorsaydın söyledim."

Tokat ani ve beklenmedikti. "Kes sesini!" diye fısıldadı Intoh.

Zefir kızarmış yanağını ovuşturdu. Canı yanmıştı ama ağlamayacaktı. "Bir daha bana vurursan bedelini ödersin!"

"Eminim ödetirsin. Sırf seni getirdim diye kafamı uçuracaktı. İstemedi ama yanımda tutmamı emretti."

“Sence niye?”

“Sarp’a karşı hâlâ işe yarayabileceğini düşünüyor.”

Zefir, “Aptal herif,” diye fısıldadı.

“Peki, sen söyle!”

“Seni hedef yapıyor. Sarp hâlâ beni seviyorsa, benim için gelirse önce seni öldürmeyi tercih eder.”

Intoh ellerini ovuşturarak, “Haklısın,” dedi. “Ama başka bir ihtimal daha var.”

Zefir ile daha önce Sarp konusunda sohbet etmeyi akıl edememiş olması garipti. “Bana onun hakkında bildiğin her şeyi söyleyeceksin. Sarp’ı anlat bana.”

Zefir dudaklarını ısırды. “Ne fark eder ki? Unuttun mu ihanet ettim ona. O gün oradan kaçabildiyse bile en azından benim tanıdığım adam öldü.”

Intoh, onu böyle sarsılmış görmekten zevk almıştı. Janus’un aşağılayıcı hakaretlerinin intikamını alacaktı elbette. Mikael’le müttefik olmuştu, Sarp’la da anlaşabilirdi.

“Seni sevmiyorsa, nefret ediyordur. Ne kadar çok şey bilirim faydası olur,” dedi. “Beni hiç önemsemedi. İkimiz de beş yüz küsur yaşındayız ama fazla sohbet edemedik.”

Araba malikâne yoluna girdiğinde Intoh körfez manzarasını seyrediyordu ama kulağı Zefir’deydi. Bunca zamandır Sarp’tan korkmuştu. O manyak eline geçirdiği grihavarileri bin parçaya ayırıyordu. Ama şimdi bir kozu vardı: Zefir.

Bu sırada iki kanlı göz tarafından izlendiğini fark etmemişti...

Kos Jinka gizlendiği ağacın arkasında, “Birazdan öleceksin,” diye fısıldadı.

İki gündür düşmanını gözlüyordu. Intoh, tıpkı Zafron gibi bir kadınla beraber yaşıyordu. Önce aynı stratejiyi kullanmayı düşünmüştü... Grihavari evde yokken, kadını kullanarak güzel

bir sahne oluşturacaktı ama bunun işe yaramayacağını kısa sũrede anlamıştı.

Sevgili değillerdi. Kadın çok gũzeldi ama aralarında daha çok nefret var gibiydi.

Öte taraftan kendisini hasta hissediyordu. Kusuyordu ama bu midesindekileri çıkarmaktan farklıydı. Zaten diğer beş Dejin'i kendi vũcuduna kattığından, bir anlamda yediğinden beri açlık hissetmiyordu. Kustuğu şey kendiydi. Sanki içi eriyordu.

Derisi şerit şerit soyulmaya, dũkũlmeye devam ediyordu. Bir hafta önce Zafron'un zehirli bıçağının çizdiği bacağı ise morarmıştı. Topallıyordu.

Rũyalarında Dejin Monk denilen yaratık ona ulaşmaya çalışıyordu. Dilsiz bir iletişimdi bu. İyileşebilirdi. Kozaya girmesi lazımdı. Ama Intoh'u ldũrmeyi denemeden buna razı olmaya caktı.

Intoh arabadan inerken, Dejin tam zamanı diye koştu ve bũtũn gũcũyle grihavariye çarptı.

Birlikte yuvarlandılar. Intoh saldırıyı beklemiyordu, ama gri ışığın kalkan etkisi darbeyi yumuşatmıştı.

Panik içerisinde en yakınındaki ağaca tırmandı.

Saldırganı görmek için aşağı baktı ama kimseyi göremedi. Arabanın sũrũcũsũ bile kaçmıştı. Birden bileğinin gũlũ bir el tarafından kavrandığını hissetti. Dũřmanı onun kadar hızlıydı.

Tuzağa yakalanmış bir kuş gibi çırpınıyordu, ama bu denge-sinin bozulmasına neden olmuştu. Dejin onu hızla ağacın gövde-sine çarptı.

Intoh kendini kaybetmek üzereydi. Bu ani saldırı aralıksız sũrũyordu ve saldırgan ondan gũlũydũ.

Kos Jinka kurbanını yũzũstũ yere yapıştırdı ve üzerine oturdu. Kollarını sertçe geriye bũktũ.

Grihavari acıyla bağınıyordu.

"Nasılsın köle tüccarı, paspas mı oldun?"

Onu öldürmeden önce katilinin kim olduğunu öğrenmesini istiyordu.

"Bırak beni," diye inledi Intoh.

"Yanlış adama oyun oynadın."

Sol omzundan çıkmıştı. Intoh acı dolu bir çığlık attı.

Jinka, "Sineğin kanadını koparır gibi kollarını alacağım," dedi.

"Kimsin sen?"

"Öğreneceksin. Tıpkı beni lanetleyen kişiyi öğrendiğim gibi. Kos Jinka'yı hatırladın mı?"

Intoh büyük bir gayretle kafasını çevirip ona baktı. Eğer küçük bir fırsat bulursa kaçabilirdi belki. Acısına rağmen, "Eskisinden daha yakışıklı olmuşsun," dedi.

Yaratığın espri anlayışı zayıftı. Grihavarinin başını tutup birkaç kez yere çarptı.

Intoh ağzına dolan toprağı tükürüp, "Dur, dur..." dedi.

"Niye? Ben senin ölümünün hayalini kuruyorum ne zamandır."

"Seni eski haline getirebilirim."

Kos Jinka bir an bunu düşündü. Eski hali sadece bir insandı ama şimdi çok güçlüydü. Dejin Monk'u seviyordu. O yaratık onunla uyumlu bir karaktere sahipti.

"Bunu isteyen kim!" diye bağırdı.

Intoh, "Hoşuna gitti demek," dedi. "Öyleyse niye benden nefret ediyorsun?"

Kos Jinka eğilip, "Senden intikam almamın nedeni beni öldürtmek istemen ve satman!" diye fısıldadıktan sonra kulağını ısırdı.

Intoh dişlerin etini parçalamasıyla bağırdı. Umudu yok olmuştu. Üstündeki ağırlığı atamıyordu. Dejin gerçekten bir grihavarı kadar güçlüydü.

“Ölme zamanı geldi,” dedi Kos Jinka ve grihavarinin belini kırmak için geriye çekmeye başladı.

Bu sırada suratına sert bir şey çarptı.

Dejin geriye yuvarlandı. Sulanmış gözleri ardından ayakta duran kadını gördü. Bir mızrak tutuyordu. Bir boğa gibi hırsıyla ileri atıldı ama Zefir yana kayıp, mızrağı ayaklarının arasına soktu.

Kos Jinka dengesini kaybetmişti. Yuvarlanırken Intoh’un kaçmak için istediği fırsatı yakalamış olduğunu gördü. Grihavari bir hayalet gibi yok olmuştu.

Homurdanarak intikam almasına engel olan kadına baktı.

Onu öldürecekti. Ama birden öğürmeye başladı. İçinde yine yanlış bir şey oluyordu. Kontrolü Dejin Monk almıştı. Yaratık kaçmayı tercih etti. Hızla çalıların arasına attı kendini. Birkaç kilometre durmaksızın koştu. Bacağı artık yürümesine bile izin vermeyecek hale geldiğinde durdu. İçgüdüleri onu bir mağara ağzına getirmişti.

Karanlığın içine daldı, mümkün olduğunca derine süründü.

Kos Jinka bedeninin kontrolünü Dejin Monk’a teslim edip uyudu. Bir koza oluştu birkaç saatte.

Derinlikleri yaşam kaynıyordu ama bu yaratığın gelişiyi hepsi huzursuz olmuştu. Kurâf halkı birkaç gün böceklerle uğraşmak zorunda kalacaktı.

Zefir kaçan yaratığı takip etmeye kalkışmadı. Bu onun savaşı değildi. Intoh’u tavan arasında saklanmış halde buldu.

“Çıkabilirsin,” dedi. “Kaçtı.”

Intoh yerinden çıkmış olan omzu duvara vurarak oturttu.

“Kahretsin, o alçak çok güçlüydü.”

Zefir onun çektiği acıya üzülecek değildi. “Bence bir süre geri dönmeyecek. Güçlüydü ama hasta görünüyordu. Derisi parçalanıyor, kusuyor, bacağı da çürümüş. Belki de bir yerde ölecek.”

Grihavori o kadar iyimser değildi. Yanıtını merak ettiği soruyu sordu. "Neden beni kurtardın?"

Zefir omuz silkip, "Bilmem," diyerek yürüdü.

Intoh, ben biliyorum, diye düşündü. Ben Sarp için seni kullanmayı düşünüyorsam, sen de beni Sarp'a ulaşmak için kullanacaksın.

Bu kadın hâlâ o katile âşıktı!

Evet, hayatını kurtarmıştı ama bunun için minnet duyduğu söylenemezdi.

38

Her kentin kendine özgü bir kokusu olurdu. Sarp ve Abserzihil, Perkal'a beş kilometre öteden kumaş atölyelerinden yayılan kokuyu solumaya başlamıştı. Islak, kuru, yanık, nemli, çürümüş, taze kumaş...

Yaşlı tüccar gergindi. Rehin alındığı evin bu kasabaya yakın olduğunu anlamıştı. "İyi bir fikir olduğuna emin misiniz?" diye sordu. "Dostça karşılanacağımızı sanmıyorum."

Sarp cevap vermedi, kasabaya girdiklerinden beri sessizleşmişti. Bir yandan da hayati önemi olan ayrıntıları hatırlamaya çalışıyor, bir yandan da tehlikelere karşı gözlerini ve kulaklarını dört açıyordu. Stalen çoktan gelişini haber vermiş olmalıydı. Bekleniyordu.

Yaşlı tüccarla küçük bir dere üzerine kurulu köprü başına geldiler.

Tahtalar eski görünüyordu, yer yer kırıklar vardı.

Uzakta görülen malikânenin kapısında muhafızlar dikkatle onlara bakıyordu.

Sarp köprüyü geçtikten sonra atını malikâneye değil, ondan elli metre kadar uzakta olan küçük kulübeye sürdü. Çiçeklerle ilgileniyor gibi görünen on kadar bahçıvanın sepetlerinde Tika adlı özel bir silah olduğunu biliyordu. Bu yirmi santim uzunluğunda, sapsız, gamalı haça benzeyen bir bıçaktı. Demir sıcakken kalıbına dökülür ve ardından çekiç darbeleriyle inceltilirdi. Bumerang gibi atılırdı. Çok iyi tanıyordu zira örgüte bu silahı ilk yapan oydu.

Son ziyaretinden beri yirmi iki yıl geçmişti ama alışkın tavırlarla kulübeye girip, yerdeki geçit kapağını kaldırdı. Abserzahil'in elinden tuttu. "Benim bastığım yerlere basarak beni takip et," dedi.

Tuzakların yerini çok iyi hatırlamıyordu ama işaretleri biliyordu.

Yolculukları sonunda kalın, ahşap bir kapının önünde sona erdi. Kilit sistemi son sınavıydı. Bir an simgelerin doğru sırasını hatırlamaya çalıştı. "Güneş, ay, yıldız," diye ayarladı ve kolu çevirdi. Mekanizmanın açıldığını belirten tık sesini duyunca rahatladı. Abserzahil beş metre geride beklemişti zira yanlış sıralamada yaparlarsa, kapının iki tarafındaki gizli yuvalarından onlarca zehirli ok fırlayacaktı.

Girdikleri geniş odada bir kadın onları bekliyordu. Beyaz bir elbise giymişti, kırmızı pelerinin başlığı ve peçe nedeniyle sadece gözleri görülüyordu.

Sakin adımlarla yaklaşp, elindeki lambayı Sarp'ın yüzünü incelemek için yukarı kaldırdı. Nefes alışverişleri sıklaşmıştı.

Birden diz çöktü.

"Evinize hoş geldiniz Sarnav."

Sarp, Derzulya'nın çoğu bölgesinde bu isimle tanınıyordu. Kadını elinden tutup ayağa kaldırdı. Peçeyi açtı. Otuzlu yaşlarında ve çok çekiciydi.

“Kimsin güzelim?”

“Ohrana efendim. Annemin ismini aldım.”

“Evet, en son geldiğimde örgütü ona bırakmıştım. Sen beni nasıl hatırladın?”

“Sizi on üç yaşında görmüştüm. Annem görüşmenizde rahatsız etmemi istememişti, ben de gizlice seyretmiştim.”

Sarp gülümsedi. “Hafızan kuvvetliymiş. Annen burada mı?”

Ohrana başını eğdi. “Kendisini üç yıl önce bir hastalıktan kaybettik ama siz aynısınız. O nedenle tanıdım. Yol yorgunusunuz, izin verin ziyafet öncesi sizi dinlendirelim.”

“Buna hayır diyemem,” dedi Sarp. “Dostuma da gerekli ilgi gösterilsin. Kendisine daha önce kötü bir konukseverlik sergilenmiş.” O kadar çok ölüm görmüş, uzun yaşamında tanıdığı insanları kaybetmişti ki, Sarp’ın nezaket cümleleri söylemek içinden gelmiyordu.

İki genç kız tarafından krallara layık bir odaya götürülüp soyuldu. Erkekliğinin canlandığını hissetti. Yirmi küsur yıldan beri sevişmemişti; neredeyse bir insan ömrünün yarısı kadar.

Kursaha’dan Elem ve Lokan ile çıkıp, Gökkurtlar vadisine gitmişler, kısa süre sonra da Kargeba’yı bulmak için yola çıkmışlardı. Bir kadını aklına getirecek vakti olmamıştı. Ama kendini bildi bileli bu konuda soğuktu. Beş yüz yılı aşkın yaşamında Zefir dışında kimseye gerçekten cinsel arzu duymamıştı.

Birçok kadınla sevişmiş ama daha çok öldürmek ona tatmin duygusu vermişti.

Hamamda mermer göbek taşına yattı. Kızlar köpükle kirlendikten kurtulmasını sağladıktan sonra yer yatağı olan bir masaj odasına soktular. Küçük mumlar loş bir aydınlık veriyordu. İnsanın ruhunu dinlendiren çiçek kokuları birbirine karışıyordu.

Paravan arkasından bir tar sesi gelmeye başladı. Derin bir nefes aldı.

Ve parmakları teninde hissetti.

Kapalı gözlerini açtı. Ohrana bütün güzelliğiyle çıplak halde yanındaydı.

Kolundan tutup üzerine çekmek istedi.

"Sabır," dedi kadın gülerek. "Önce masajımı yapayım."

"Ne zaman istersen," dedi. "Görüyorsun, hazırım."

Ohrana tutkuyla dokunuyordu. "O kadar zamandır bunun hayalini kurdum ki," dedi. "Annemle sizi sevişirken gözlemiştim. Kadınlığım ilk kez o zaman uyanmıştı."

Sonra sessizlik geldi. Sadece tensel iletişim kaldı. Sarp birkaç dakika kendinden geçti ama Ohrana onu nasıl uyandıracağını biliyordu.

Sarp açlığını doyuruyordu ama kadını kandıramıyordu: mekanik ve uzaktı. Ohrana bu işin en ustalarından ders almıştı, yine de bir ölümsüzü anlayabilmesi imkânsızdı. Adamın bedeni oradaydı ama akli eylemi hayvanca ve saçma buluyordu.

Sarp toplantı için hazırlanırken Ohrana'nın sevişirken verdiği gizli işareti düşünüyordu. Elinin ayasını sıkarken, gözünü öpmüştü. Bu bir rastlantı olamazdı: "Gözleniyoruz. Sonra konuşalım."

Demek tahmin ettiği gibi kurduğu örgüt farklı bir hedefe yönelmişti.

Kapı vuruldu. "Gel," demesiyle beraber genç bir kız içeri girdi. "Sizi yemek odasına götürmeye geldim efendim."

"Yol arkadaşşıma da haber verildi mi?"

"Kendisi odasında yiyecek efendim. Bana söylendiğine göre yemek ayrıca bir toplantı olacakmış."

"Tamam," dedi Sarp.

Bir terzi loncası olarak kurduğu örgütünü, o zaman Ohrana'nın büyükannesi ve altı kişilik bir kurulun yönetimine bırakmıştı. Aynı idari yapı devam ediyorsa sekiz kişi olacaktı masada.

Kızla koridorda yürürken anılar hızla gözünde canlanmaya başlamıştı. Bazen bu malikânede saklanırdı. Yemek salonunun diğer kanatta kaldığını hatırlıyordu. Bitişik binada örgütün gizli faaliyetlerinde paravan olarak kullandığı bir kabare vardı.

Yolun yarısına geldiklerinde Ohrana'ya rastladılar. "Buradan sonra konuğumuza ben eşlik edebilirim," dedi refakatçiye. Sarp bu karşılaşmanın tesadüf olmadığını düşündü.

Kız, "Ama efendi Rilindas," diye itiraz etmeye çalıştı ama emredici bakışlar karşısında eğilerek geri çekildi.

Ohrana, Sarp'ın koluna girdi.

"Yolumuz kısa ama hemen kısaca özetleyebilirim durumu."

Sarp, "Başla," dedi. "Benim sadece bilgi toplayıp satması için kurduğum örgüte ne oldu?"

"Artık daha büyük hedeflerimiz var. Toplantıda üç kişi olacağız. Bize Rilindas katılacak. Kendisini yardımcım olarak tanıttı ama gerçekte iktidarın tek sahibi. Dans gösterilerim için sık sık seyahat etmesem ve yararlı bilgiler toplamasam çoktan beni gözden çıkarırdı."

"Daha büyük hedeflere hangi kaynakla yöneldiniz?"

"Altın," dedi Ohrana. "Çok zenginiz. İki güçlü ortağımız var artık."

"Kim onlar?"

"Derviş Mikael ve Mac Intoh."

Sarp öyle şaşırılmıştı ki, bir an durdu. "Nasıl?!"

Ohrana gülünce gamzeleri belirdi. "Birkaç ay evvel Derviş Mikael'in yanına bir casus sokmaya çalışıyorduk. En meşhur terzilerimizden Surbin. Raporları hayranlık doluydu. Derviş'in mü-

ridi oldu. Onunla çalışmamızı, yardım etmemizi istiyordu. Nihayet, bizim onayımız olmadan örgütümüzü Mikael'e anlatmış."

Sarp, genç bir terzi olarak Surbin'i hatırlıyordu. Yetenekli ve kalp yerine buz taşıyan bir casustu. Onun bu kadar heyecanlanması ve örgütün gizlilik perdesini kaldırması garipti.

"Bir süre sonra altın dolu bir arabayla geldi," diye anlatmaya devam etti Ohrana. "Ben karşı çıktım ama Rilindas servet karşısında etkilenmişti. Mikael'in planlarına yardım etmeye başladık. Casuslarımıza işlerini büyötmeleri için sermaye gönderdik. Kontrol o sırada elimden çıktı, zira para konuşunca yetki de hesaplari tutan Rilindas'ın eline geçmişti. Derzulya'da krallıkları etkileyecek bir güç olduk. İkna veya Abserzahil'de olduğu gibi tehditle kârlı gördüğümüz işleri almaya, ticareti kontrol etmeye başladık."

"Peki Mac Intoh, o nasıl girdi işin içine? Mac Intoh'un bir grihvari olduğunu biliyorsunuz."

"Mac Intoh, Mikael referansıyla buraya geldi. Kızıl Vaiz kendisini kuzeye göndermiş. Oradaki kabileleri Sabır ile savaşa ikna etsin diye. Ama dönerken Derviş'le gizli bir buluşma ayarlamış. Toplantının ayrıntılarını bilmiyoruz ama ittifak yapmışlar Janus'a karşı. Mac Intoh komünizm dediği, herkesin eşit ve özgür olacağı bir hedefi anlattı bize."

Sarp alaycı bir şekilde, "Özgürlük ve eşitlik sevdalısı bir köle tüccarı," diye mırıldandı.

Yolun sonuna varmışlardı. Kendisine gereken bilgileri almıştı.

Yemek lezzetli, sohbet sıkıcıydı. Rilindas beklediği gibi çıkmamıştı. Karizması, hayal gücü olmayan, muhasebeci ruhlu biriydi. Tam bir ikinci adam, diye düşündü. Ama efendisi Sarp veya Ohrana değil Mikael'di.

Kibar ve diplomatik bir sohbet içinde anlaşma sağladılar. Rilindas, Abserzahil ve Ohrana'ya zarar verecek bir işe kalkışmayacaktı, buna karşılık Sarp örgütü gönüllü olarak Mikael ve Mac Intoh'a devrediyordu. Problem yaratmayacaktı. Sadece bilgi toplamak ve satmak üzerine kurulu terzi loncası, Janus'a karşı farklı bir stratejiyle savaş verecekti.

"Yalnız anlamadığım bir şey var," dedi patates püresini bifeğin yanına koyarken, "Mikael bir din savaşı sürdürüyor, siz Derzulya'nın en zengin gücü olmak istiyorsunuz, Mac Intoh'un anlattığı komünizm ise dinsiz ve ekonominin sadece devlette olduğu bir düzen içindir."

Rilindas, "Haklısınız," derken, şunlardan da alın diye kızartma tabağını uzatıyordu. "Ama hepsi belli bir aşamada birleşecek. Mikael'in dini devlet kavramıyla birleşecek, o yapı Mac Intoh'un istediği gibi toplumsal ve ekonomik olarak komünizm sistemini benimseyecek. Yönetim kastını ise bizim örgütümüz oluşturacak."

Sarp, "Ah, mantıklı," diye kafasını salladı. Hoşuna gitmemişti aslında. Janus'un kaotik idaresinin yerini üç ayaklı daha tehlikeli ve baskıcı bir yapı alacaktı. Ama önce Habis ve grihavariler diye düşündü, sonra bunlarla mücadele edebilirdi.

Bir hata yapmıştı. Mikael'i çok azımsamıştı. Adam düşmanına karşı üç farklı cepheden saldırıyordu, üstelik bir grihavariyi ayartmayı başarmıştı. Sarp bile bunu başaramamıştı. Zira onun savaşı devasa egosuyla ilgiliydi ve grihavarilerin hepsi öldüğünde sonuçlanacaktı.

Rilindas'a örgütü bu kadar çabuk teslim etmesinin, uyumlu davranmasının bir sebebi vardı elbette. Şu anda onun için en önemli şey bilgiydi. O kadar uzun zamandır çölde olan bitenden uzak kalmıştı ki...

"Madem öyle," dedi. "Anlaştığımızı göre, yarın sabah yola çıkabilirim. Bana verebileceğiniz önemli bilgiler var mı?"

Rilindas burnunu kırıstırdı. Belli ki hangilerini saklaması gerektiğini düşünüyordu.

"Elbette," dedi. "Runik Kralı Edmas, Janus'a karşı bir plan içinde ama çok dikkatli davranıyor. Kişisel bir çaba... Saraydan aracı kullansa daha ayrıntılı öğrenirdik."

Sarp şarabını yudumladı. Bu haber çok değerli değildi. Janus, Edmas'ın yutamayacağı kadar büyük bir lokmaydı.

"Curumey'in kayıp prensesi sarayına döndü. Yıllar önce Edmas'la evlenmek için yola çıktığında kaçırılmıştı," diye devam etti Rilindas. "Yaşlı kral Opal birkaç haftadır hasta."

Birkaç önemsiz haber daha sıraladı: Janus ve Rebonlar tapınağa kapanmış, Kurâf'ta Runik muhafızları kontrolü sağlıyordu. Rah-palt'ta beylik içi iktidar mücadelesi yaşanmış, Tarbas kral olmaya çalışıyordu, Sabır'ı yok etmeye giden ittifak orduları Permonark sınırını geçmişti.

"O konuda endişelenmiyoruz," dedi Rilindas. "İçeriden çalışıyoruz. Derviş'e karşı savaşacak her askerin lanetleneceğini yayıyoruz. Küçük sabotajlar yapma emri verdik. Sabır'ı ele geçirecekler ama epey moralleri bozulacak."

"Mikael, Janus'un karşısına çıkmayacak mı?"

"Derviş, Şeytan'ın Tacı adlı bir kaleye sığındı. Sönmüş bir volkan artığı. Donmuş lav kayası doğal sur. Uzun sürecek bir kuşatmaya hazırlandı."

Bu Sarp'ı rahatlatan bir haberd; eski dostunun hedefi Mikael'di demek. Ergenekon'u hâlâ öğrenmemişti belki. Ama en önemli haberi sona saklamıştı Rilindas... Sakin bir sesle, "Chiang orduları Janus'un davetiyle İfritgözü'nü geçti. Grihavari Mişka bu anlaşma için gönderilmişti."

Lokması neredeyse boğazına takılıyordu Sarp'ın. "Ne?!!!" diye bağırdı.

"Sağlıklı bilgi alamıyoruz," diye devam etti Hubris'in yeni yöneticisi. "Korona'daki casusumuz bir süredir uyku hastalığına yakalandığı için iletişim kuramıyorduk. Ama çevreden bazı söylentiler geldi. En az üç milyonluk bir ordu. Yanlarında birtakım vahşi hayvanlar veya yaratıklar varmış."

"Hedefleri neresi?"

"Şu anda Rah-palt içlerinde ilerliyorlar. Kursaha'dan geçip, Sabır ülkesinde savaşa katılacaklarını düşünüyoruz. Derviş'e durumu ilettik. Ama..."

"Evet? Devam edin..."

"Chiang ordusunu davet eden Janus olduğu halde niye E-zmaraf Kralı Poriganis'e onlara saldırı emri verdiğini anlayamadık. Rah-palt'a da aynı emrin gittiği düşünülebilir."

Sarp'ın çatalı çok kısa bir süre havada kaldı. Bir Janus klasığı, diye düşündü.

Rilindas, Sarp'ın tepkisini bekliyordu.

"Eski dostum entrikayı sever," dedi. "Belki de bu kadar büyük bir ordu beklemiyordu." Janus'un Chiang'dan nefret ettiğini çok iyi biliyordu. Orası her zaman kontrolü dışında olmuştu. Bütün düşmanlarını tek darbede yok etmeyi planlıyor olabilirdi.

"Bu bilginin Chiang imparatorunun kulağına gitmesine karar vermiştik," dedi Ohrana.

"Bence hata olur."

Rilindas'ın gözleri kısılmıştı. "Neden böyle düşünüyorsunuz?"

"O seviyede biraz paranoyak olur insanlar. Chiang imparatoru veya danışmanları bu saldırıların arkasında Janus'un olduğunu zaten düşüneceklerdir. Ama birisi bu bilgiyi iletirse, başka bir plan olduğundan şüpheleneceklerdir."

Ohrana ile Rilindas arasında gergin bir bakışma oldu. Tavsiyesini dinleyip dinlemeyeceklerini umursamıyordu Sarp. Chiang ordusu bütün dengeleri değiştiren bir sayıya sahipti. Janus, Orta Derzulya krallıklarına ve askerlerine sahipti. Mikael'in Mac Intol'u, Hubris'i ve ülkesi vardı. Şeytanın da bir süredir ona yardım ettiğini unutmuyordu.

Bu güç kavgasında çok zayıf kalmıştı.

Üstelik Habis daha gelmemişti bile.

Düşmanlarına karşı elinde sadece birkaç bin nüfuslu Erge-nekon vadisi, Elem ve Lokan vardı. Kargeba için Kurâf'a gelmek zorunda oluşuna sevindi. Bütün bu gelişmelerden habersiz olacaktı yoksa.

Yatmaya giderken yorgundu ve düşünmesi gereken çok şey vardı.

Birkaç haftaya Kurâf'ta olacaktı. Kaderin çarkı fena hızlanmıştı.

Sarp yatağa kendini atar atmaz uykuya daldı. Duvardaki ge-yik desenli halının bir gözü yerinden kaydı, Stalen efsane grihavarıyı bir süre gözetledikten sonra Rilindas'ın odasına gitti.

"Uyuyor. Garip değil mi?"

"Hayır."

"Biraz temkinli olmasını beklerdim. Sonuçta o yatağın altında sivri bıçaklardan bir kafes olduğunu biliyor olmalı. Bir anda delik deşik olabilir."

"Çok keskin bir zekâsı var," dedi Rilindas. Onlar yemekten gelen birkaç istihbarat raporu okumaya çalışıyordu. "Yaşamını bizim için gerekli hale getirdi."

"Emin misiniz efendim? Bir daha böyle bir fırsat elimize geçmez."

“Karar bana kalsa kesinlikle eminim. Öte taraftan Derviş de, Sarp’ın sadece gözetlenmesini, mümkünse korunmasını istemişti.”

“Mikael, onun buraya geleceğini biliyor muydu yani efendim?”

Rilindas kafasını kaldırıp ona baktı, ama bakışları Stalen’den çok öteye odaklanmıştı. “Biliyordu. Sonuçta örgütü o kurduğu için eninde sonunda uğraması sürpriz değil ama Mikael’in gönderdiği mektupta yazılı tarihte gelmesi garip. Ya Derviş’in Hubris kadar etkili bir casusluk ağı var ya da dedikleri gibi o Janus aya-
rında güçlü bir büyücü.”

*“Babalar oğullarını gömsün.
Oğullar babalarını!”*

Kayıp Heronit Kehanet Defteri
Mesel XIII - Etin Yüzü

VIII. Kısım

Karanlığın Yüreği

39

“İşte meşhur Ankh,” dedi Harzam. Runik Krallığı sınırları içinde, Aybis Gölü kenarında iskeleden bir sanat eserini seyrediyorlardı: Batan güneşin yeşil, kızıl, mor renklere boyadığı gökyüzü altında yüzen kentin meşaleleri çoktan yakılmıştı. Sualtında yanan büyülü fenerlerden yayılan parlak yeşil ışık, bir fanus gibi bu insan yapısı inciye sarıyordu.

O ve beş yol arkadaşının eve, yani Yula’daki çiftliğe ulaşmasına üç hafta vardı. Ankh’ın ünlü zevk evlerine uğramak için iyi bir fırsattı.

“Orada mı konaklayacağız?” dedi genç Eion. Hevesi yüzünden okunuyordu. Derzulya’nın neresinde olursanız olun bu kente ait acayip hikâyeler kulağınıza çalınırdı.

Seks, kumar, gösteriler, ucubeler burada en alt düzey zevkti.

Ankh’ın sırrı bitkilerdi: Kafa yapıcı, masal âlemlerine yolculuk yaptıran türden. Misafirlerine her zaman en kalitelisini sağlardı ev ağaları.

İşlerinde o kadar ustalardı ki yaşanan tripleri destekleyen ortamları, ufak tefek hileleri vardı.

Bir günah yuvasıydı burası.

Dus, "İsterdik ama bir gariplik var," diye cevapladı Eion'u. "Bu iskelede kayıklar olurdu."

Birkaç dakikaya kadar karanlık iyice bastıracaktı. Ne yapacaklarına karar vermeye çalışıyorlardı ki çalılarının arasından, sol elinde feneri, bastonuna dayanmış iki büklüm bir ihtiyar gruba yaklaştı.

"Baylar Ankh bir süre kapalı."

"Harcayacak yeterli paramız vardı," dedi Harzam. "Neden ünlü misafirperverliğinizden yoksun kalıyoruz?"

İhtiyar kafasını kaldırmak için büyük bir güç harcadı, çektiği acı yüzünden boyun kasları gerilmişti. "Özel bir müşteri grubuna hizmet ediyoruz bu hafta."

Shaeklen, "Bütün kenti kapatacak kadar zengin kim olabilir?" diye şaşkınlığını dile getirdi. Daha önce iki kere hırsızlıktan kazandığını harcamıştı burada. Çok pahalı zevk seçenekleri vardı. Kente adım atmadan önce tamamen soyunurdun ve rüya âlemine sokan tütsülerden oluşan atmosferi solumaya başlardın.

İhtiyar onu görebilmek için gözünü kıstı. "Sır tutmamızla da ünlüyüzdür delikanlı. Ankh'ta olan burada kalır."

"Bizden çekinmenize gerek yok. İki kat ücret versek de giremez miyiz?" diye son bir kez şansını denedi Harzam.

İhtiyar, "On katını da verseniz imkânsız," diye kararının değişmeyeceğini belirtti.

Harzam suya fazla yakın olmaktan huzursuzlaşan atının sağrısını okşayarak, "Ne yapalım? Kamp yapacak bir yer mi bulalım? Hava kararıyor," dedi.

Dus, "Bu gecede dışarıda uyumak istemiyorum dostum," diye karşılık verdi. "Uzun zamandır seyahat etmediğimi biliyosun. Bu ihtiyar beden isyan etmek üzere, sırtım ağrıyor ve kaba etlerim acıyor. Yumuşak yatak lazım bana. Buradan bir saatlik mesafede bir han hatırlıyorum, kuzey tarafında."

"Dummuzi'nin hanını söylüyorsun galiba ihtiyar," diye Shaeklen Zorr da destek verdi bu fikre. "Yatakları pire kaynar ama yemekleri güzeldir."

Kaybedecek zaman yoktu. Harzam atının yularını çekti. "Hadi yola koyulalım o zaman. Shaeklen sen rehberimiz ol."

Grubun en gerisinde Puk yol alıyordu. Porta yanına gitti. "Birkaç ailenin kayıklarının üzerinde yaşamaya başlamasından sonra bu kent doğmuş," dedi sohbet açmak için. Ekibin bu son savaşçısı onlara katılmayı kabul etmişti ama hikâyesini anlatmıyor, dost olmaya çalışmıyordu hâlâ.

"Daha güzelini gördüm," dedi Puk. "Doğuda deniz üzerinde yaşıyorlar."

"Yoksa Banlori'yi gördün mü?" diye heyecanla sordu Porta. Tai ülkesi sınırlarındaydı doğunun mücevheri.

Puk cevap vermedi.

Porta, onu açmaya kararlıydı. "Bir gemide çalışmıştım. Banlori doğumlu bir tayfa vardı. Karaya çıkınca midesi bulanırdı," diye güldü.

Genç Tai'nin kaşları çatıldı. Sıkılmıştı. Sessizce atını sürmeye devam etti.

Eion'un bakışları Porta'yla buluştu. O da daha önce başarısız olmuştu Puk'la iletişim kurmakta. İkisi de Muay Tai'nin tekniklerini öğrenmek istiyordu.

En iyisi kendi hikâyemi anlatayım diye düşündü Porta.

"Şu anda otuzlu yaşlarımdayım. Tam yaşımlı bilmiyorum, ihtiyar annem hiç söylemedi hangi yıl doğduğumu. Birkaç yıl önceye kadar doğduğu köyünden çıkmamış biriydim. İstersen sana nasıl gezgin bir savaşçı olduğumu anlatabilirim. Sizinkiler kadar ilginç değil ama."

Puk sesli bir şekilde iç çekti. "Sen bilirsin," dedi. Konuşmasını gerektirmedikçe gevezeliğe itirazı yoktu.

"Beni erken yaşta evlendirdiler. Her zaman yapılı ve güçlü biriydim. Güç gereken her işe giden bir ırgattım. Ağaç keser, hasat toplar, ev yapar, kuyu açardım. Görünüşte bir köyde yaşayan, kol kuvvetiyle hayatını kazanan biriydim ama içim farklıydı. Babam öldükten sonra annemle yanına sığındığımız amcam bana okuma yazma öğretmişti. Hiç evlenmemiş, gençliğini serserilikle geçirmiş biriydi. Benim ihtiyarla seviştiklerini biliyordum ama umurumda değildi. Tıpkı karımın beni aldattığını öğrendiğim zaman olduğu gibi."

Atı bir çukurun üstünden atlarken bir süre sustu. Bu sırada diğerlerinin yaklaştığını ve onu dinlediğini fark etti.

"Karısının kendisini aldatmasına ses çıkarmayan bir adam... Garip geldiğini biliyorum ama kendine göre ahlak anlayışı olan, duygusal açıdan sakat biriydim. Bir gün eve geldim ve yatak odasında sesler duydum. Yıkanmak için suyu ateşe koydum, kıyafetlerim kirliydi. Odaya girdim ve karımın üzerinde genç bir adam korkuyla yataktan düştü. 'Hey sorun yok, devam edin ben temiz çamaşır alacağım,' dedim."

Dus güldü, Harzam'a tam antikalari toplamışsın, der gibi bakıyordu.

"Odadan çıkarken delikanlı karıma, 'Bu kim?' diye sordu. 'Kocam, sen onu dert etme. Aldırmıyor,' dedi eşim. Ve elinden tutup yanına çekti.

Bir tabureye oturup yıkandım. Kurulanırken oğlan üzerinde sadece bir gömlekle dışarı çıktı. Sedire oturup pantolonunu giydi. Bir yandan da beni süzüyordu. 'Sen ne biçim bir erkeksin?' diye sordu. 'Sıradan biriyim,' dedim. Karımla işi pişirmesine kızmamıştım ama saygısızlık ediyordu. 'Nasıl bir koca, karısının başkalarıyla olmasından rahatsız olmaz?' diye devam etti. 'Bana ahlak dersi mi veriyorsunuz efendim?' dedim. Deri çizmelerinden zengin, hatta soylu bir genç olduğunu anlamıştım. İçliğine bir arma dikilmişti. 'Seni pis, aşağılık köylü,' dedi. 'Karın beni ayarttı. Onunla olduysam bunun sebebi sensin.' Ve kasıklarımı tekmeledi."

Eion kahkaha attı.

"Sen onu yakaladığında dövmen gerekirken o sana saldırdı demek."

Porta, "Ben bu kadar gülünç bulmasam da, evet," dedi. "Boş bulunmuştum. Acı çekiyordum. Küfürler savurarak tekmelemeye devam ediyordu. Karımı becermiş, şimdi de beni öldürmeye niyetliydi piç kurusu."

Harzam, "Karın ne yapıyordu o sırada?" diye merakla sordu.

"Gürültülere geldi. Kavganın nasıl başladığını bilmiyordu tabii. Fakat adam kılıcını çektiği zaman, üzerine atıldı. Beni kurtarmaya çalışıyordu."

Bir an sustu, o anı tekrar yaşıyor gibiydi.

"Öldü mü?" diye bir soru geldi. Soruyu soran Puk'tu, hepsi şaşırmıştı. Porta sanki gözleri dolmuş gibi elleriyle ovuşturdu.

"Evet," dedi fısıltıyla. "Adam önce kılıcın yanıyla vurdu, ardından yumrukladı. Kadıncağz yere düşerken boynu demir sobanın kenarına çarptı. Ben kendimi tam toparlayamamıştım ama bu fırsatı değerlendirdim ve üzerine atladım. Belinden tutup

bütün gücümle duvara vurdum. Kılıcını savururken geriye yuvarlandım. Elime köz demiri geldi. Kendi etrafımda döndüm ve çenesinden kafatasına soktum.”

Anlatırken hırsıyla elini yukarı uzatmıştı.

“O yere yığılırken, derin bir nefes aldım. Karıma baktım. Boynu kırılmıştı. Boş gözlerle bana bakıyordu. Ve belki kızacaksınız ama evin içine şöyle bir bakıp güldüm. Kahkahalarla hem de. Karımı başkasıyla yakalamıştım. Aldırmamıştım ama yine de ikisi de yerde yatıyorlardı, ölmüşlerdi.”

“Ve böylece yargılanmamak için kaçtın demek.”

“Adamın çizmelerini aldım. Ayağıma uyuyordu. Kılıcı ve yeleşini de. Atı arka taraftaki ağaçta bağlıydı. Fazla parası yoktu ama bir savaş lordunun çağrı emri vardı. O gencin kimliğini aldım ve kiralık asker olarak orduya katıldım. Şansıma tanıyan kimse yoktu.”

Dus, “Ne yani seni o ölü adamın ismiyle mi tanıyoruz?” diye sordu.

“Hayır,” diye güldü Porta. “Başka bir ölü adamın kimliği.”

Gerçek ismini söylemesi için beklediler ama susmuştu. Harzam, saklamak istiyorsa kendi bilir, diye düşünerek omuz silkti ama gruptaki en renksiz kişi olarak gördüğü Porta’nın hiç umduğu gibi çıkmamasına şaşırılmıştı. Oysa kendini insan sarrafı sanırdı. Porta karakteri bir maskeydi. Belki kimliklerle beraber bir de insan yaratıyordu. Karısının ölümünü anlattığı hikâyeye bile o ölü adamlardan birinin olabilirdi.

Elindeki mumun ölgün ışığında uzun gölgesiyle yılankavi koridorlarda ilerliyordu Jusa. Ölesiye korkuyordu. Rebonlara yakalanmamak için dikkatli davranıyordu. O odada Mutab'ı yalnız bırakmayacaktı...

Kurâf Tapınağı'na geleli birkaç saat olmuştu. Janus şaşırtıcı bir misafirperverlikle karşılamıştı onları. Gajul bir şekilde iki konukla geldiğini haber vermiş olmalıydı ki odası bile hazırды.

Bir akrobat grubunun gösterisi eşliğinde yemek yediler. Kızıl Vaiz onlara katılmamıştı. Yaklaşan savaş nedeniyle birçok general gelip gidiyordu.

Tatlıdan sonra uzun yolculuğun yorgunluğunu atmak için yatmaya gideceklerini umarken bir uşak beklendiklerini haber verdi.

Mutab'ı kucağında taşıyan bir Rebon'la onu takip ettiler. Duvarları halılarla kaplı bir odada son buldu uzun yürüyüşleri. Janus iriyarı gövdesiyle yanmayan şöminenin karşısına oturmuş, şarabını yudumluyordu. Gözlerini istiflenmiş odunlara dikmişti. Düşünceli gözüküyordu. Onları fark edince suratına samimi görünmeye çalışan, yapmacık bir gülümseme yayıldı.

"Yemeği ve odalarınızı beğendiniz mi çocuklar?"

Mutab kibarca, "Evet efendim," dedi.

Janus, "Gajul senin birkaç ay önce Kurâf'ta köle olarak satılmış olduğunu söyledi çocuk," diyerek Jusa'ya döndü. "Harzam'ın köleciliğe karşı olduğunu sanıyordum."

Jusa bu kaba tavır karşısında bir an kızdıysa da Mutab için kendini tuttu.

"Ustam beni özgür bıraktı efendim."

“O benim kardeşim sayılır,” diye atıldı Mutab.

Janus, “Köle olarak doğmadığı belli,” diye mırıldandı. “Nasıl düştün pazara peki?”

“Rah-palt sınırları içinde bir köyde yaşıyordum. Saldırıya uğradık. Sağ kalan birkaç kişi ile Fozib adlı bir tüccara satıldık.”

Janus birden kahkaha attı. Karşısındaki çocukların surat ifadesini fark edince, “Kusura bakma,” dedi. “Kötü birine satılmadığım için senin adına sevindim.”

Jusa ile Mutab birbirlerine baktılar. Bu gülüş öyle bir sevinme değildi.

Kızıl Vaiz esasında kendi planlarının böyle beklenmedik sonuçlar vermesine gülmüştü. Zira Rah-palt’ta bazı köylere baskını Tarbas’ın krallık yolunu açmak için düzenlediğini hatırlıyordu. İşte eğlenmek için yaptığı bir planın sonucu karşısında oturuyordu: Ailesini, tanıdıklarını kaybetmiş, köle olarak satılmış bir çocuk.

Birden elini cırıptı. “Bu kadar iç karartıcı konu yeter sizi mutlu edecek olana gelelim isterseniz.” Mutab’ın ayaklarını işaret etti. “Bunları yenilemek birkaç gün alacak. Buradan yürüyerek gideceksin. Belki duymuşsunuzdur, batıda büyük bir savaş olacak ve bu nedenle yola çıkacağım. Ama senin yürüdüğünü ve yüzündeki mutluluğu görmek istiyorum çocuğum.”

Mutab sözler ne kadar şefkat dolu olsa da korkuyordu. İçinde büyüyen paniği kontrol etmeye çalışarak sordu. “Ne yapılacak bana efendim?”

Janus elini salladı. “Hiç endişe etmene gerek yok. Büyü bile değil, basit bir işlem. Beline kadar şifa verici sıvı dolu bir tanka gireceksin birazdan.”

Jusa istemeden bağırdı. “Bu gece mi? Ama efendim biz yeni geldik daha.”

Mutab hızlı hızlı nefes alıyordu. Janus uzanıp elini tuttu. "Sorun değil. İşlem sırasında zaten uyuyacaksın çocuğum."

"Bir şey sorabilir miyim efendim?" dedi hareketsiz bacaklarını tutarak Harzam'ın oğlu. Koşabilse oradan kaçardı. "Siz bütün Derzulya'nın hâkimi olan kişisiniz. Niye sakat bir çocukla ilgileniyorsunuz?"

"Görüyorum ki hakkımda kötü söylentilerin etkisinde kalmışsın evladım," dedi Janus. "Evet, babanla sorunlarım oldu ama iktidar sorumluluk demektir. Kitlelerin iyiliği için alınan kararlar bazen insanlar için kötü sonuçlar doğurabiliyor. Küçük iyiliklerin ruhumu rahatlatmasına ihtiyacım var. Yani senin yürüyebilmen benim de mutluluğum olacak. Ayrıca babana söz vermiştim. Belki böylece aramız düzelir."

Son zamanlarda öyle gelişmeler oluyordu ki, kontrolü biraz yitirmişti. Entrikaları için iyi adam rolü oynamak zorunda kalabiliyordu. Bir asır önce bu çocuğu zincirlerle götürürdü yenileme tankına.

"Hadi gidelim," diyerek ayağa kalktı. Mutab'ı kucağına aldı. Çok eski bir anı canlandı zihninde; bir çocuğu böyle kucaklayıp timsah dolu bir çamur çukuruna atmıştı. Nasıl parçalandığını hatırlayınca gülümsedi. Timsahın avının bacağına ısırdıktan sonra ölümcül dönüşünü unutmamasına imkân yoktu.

Jusa davet beklemeden onları takip etti. Tapınağın yeraltı koridorlarına varmaları birkaç dakika aldı. Tankın olduğu oda emrettiği gibi temizlenmişti. Eski kurbanların kan ve et parçaları yoktu. Sadece tank ve Mutab'ı içine indirecek askılık sistemi vardı.

Bir merdivenle tankın içini görebilmesi için Mutab'ı çıkardı. Fenerlerin zayıf ışığı altında canlı sıvının dokunaçlarının eti his-

sederek nasıl yukarı uzandığı fark edilmiyordu. “Beline kadar bu sıvının içine gireceksin. Askı seni rahat tutacak. Bebek gibi uyuyacaksın,” dedi rahatlatmak için.

Jusa, arkadaşının korktuğunu hissediyordu. Ama ne yapabilirdi ki? Tuzağın içindeki fare gibiydiler. Kaçmak imkânsızdı. Bu çaresizliğini hissetmiş gibi Mutab ona baktı ve gülümsedi. Merak etme, der gibiydi.

İki Rebon çocuğu askıya yerleştirirken Jusa, Janus’a yaklaştı. “Fenerler sürekli yanacak değil mi?” diye fısıldadı. “Karanlığı sevmez.”

“Hiç endişe etme, bir uşağı bununla görevlendiririm,” diyerek elini omzuna koydu Kızıl Vaiz. O ellerle binlerce insan boğmuştu.

Mutab tanka indirildiğinde odadan çıkmışlardı. Tam kapı kapanırken ince bir çığlık duymuştu sanki Jusa, dönmek istemiş ama Janus, “Tanktaki sıvı biraz soğuk, ilk temasın tepkisi,” dedi.

İnandırıcı değildi ve bu nedenle Jusa geçtikleri koridorları hatırlamaya çalışıyordu. Bir saat kadar uyuma numarası yaptıktan sonra arkadaşını bulmak için korkutucu tapınakta, hem de gecenin karanlığında arayışına başlamıştı. Nihayet girdikleri odanın kapısını buldu.

Mumu arkasında tutarak kapıyı yavaşça açtı. Bir uşak veya Rebon nöbet tutuyor olabilirdi ama kimseyi göremedi. Janus yalan söylemişti. Bir fener dışında hepsi sönmüştü. O da sadece bir hale oluşturacak kadar ölgün bir ışık yayıyordu.

Ayaklarının ucuna basarak ilerledi. Ölesiye korkuyordu ama Mutab’ın iyi olduğunu görmeliydi. Tankın silüetini fark etti. Merdiven hâlâ dayalı duruyordu.

Basamakları tırmandı. Tankın ağzına ulaştığı zaman mumu uzatan eli titriyordu. Başı öne düşmüş arkadaşını gördü. Janus

haklıydı, uyuyor gibiydi. Belinden aşağısı sıvının içindeydi ama karanlıkta sürekli bir hareket vardı.

Tank sallanmadığı halde bu sıvı niye böyle dalgalanıyordu anlayamamıştı.

“Kardeşim,” diye fısıldadı. Bir tepki alamadı. Mumu sol eline alıp, diğeriyle omzuna dokundu. Mutab’ın başı yukarı kalktı, ona doğru döndü. Gözkapakları hâlâ kapalıydı. Aniden açıldı. Jusa korkuyla bir çığlık attı, zira gözbebekleri gri, parlak bir sıvı ile kaplıydılar.

Askıdaki Mutab birden hâlâ omzunu tutar vaziyetteki çocuğu çekiverdi. Çok kuvvetliydi. Jusa tankın içine düştü. Çığlık attı, acı çekiyordu, sanki yüzlerce dudak etine vantuz gibi yapışmıştı.

Dibe çekilecekti ki askıdaki arkadaşının beline sarıldı. “Yardım et!” diye bağırdı.

Mutab gri gözleriyle sırtarak ona bakıyordu. Birden surat ifadesi değişti. “Hayır!” diye bağırdı. Mücadele ediyordu sanki. Tekrar baktığı zaman, kahverengi gözleri geri gelmişti. Güçlü kollarıyla Jusa’yı canlı sıvıdan çekti. Tankın kenarına tutunmasını sağladı. “Kaç!”

Bayılmak üzere olan çocuk bütün gücünü kullanıp merdivenden zemine yuvarlandı. Sıvının gözeneklerinden sızdığını, bir parçası olduğunu hissediyordu.

Kendini kaybetmeden önce fark ettiği son şey üzerine yürüyen bir Rebon oldu.

Janus’un uykusu hafifti. Kâhyası seslendiği zaman hemen gözlerini açtı.

“Ne var?”

“Efendim çok özür dilerim ama şu çocuk...”

“Hangi çocuk?”

“Sakat olanla gelen... Dolaşmaya çıkmış ve yenileme tankının olduğu odaya girmiş. Nasıl olduğunu bilmiyoruz ama içine düşmüş.”

“Düşmüş mü?!”

“Evet efendim. Bir Rebon baygın bulmuş.”

“Yani dışarı çıkabilmiş mi? Gorsum’dan geri nasıl çıkabilir ki? Birkaç dakika içinde sindirilmeliydi.”

“Bilemiyorum efendim.”

“Şimdi nerede?”

“Odasına götürdük, yatırdım.”

“Bir bakalım...”

Birkaç dakika sonra Jusa’yı inceliyordu Kızıl Vaiz. Vücudunda hâlâ Gorsum’un onlarca ağzının öpücüğünün kırmızı izleri vardı. Ama bir şekilde yenmekten kurtulmuştu bu çocuk. Yine de sıvı bedenine girdiği için zehir etkisi yapıp öldürebilirdi. Şu anda bile değişim için hücrelerine saldırıyor olmalıydı.

Gorsum’un değişik etkileri olurdu insan bedeninde; yeniler, kontrol eder, güç verir veya sindirirdi. Sadece beden ile sınırlı olmazdı değişim. Mutab o odadan çıktığında sadece yürüyebilen bir çocuk olmakla kalmayacaktı. Aynı zamanda babası Harzam ile ilgili bütün bildiklerini anlatacak, çiftlikte Janus için casusluk yapacaktı.

Peki bu çocuk ne olacaktı? Riski göze almaya karar verdi. Bir büyü mırıldandı, elini titreyen küçük beden üzerinde gezdirdi. Mavi bir ışık Jusa’yı kapladı.

Kâhya, “İyi mi efendim?” diye merakla sordu.

“Böyle iki gün uyusun. Sağ kalıp kalmayacağını büyüm sona erince göreceğiz.”

“Uyanırsa ne diyelim?”

“Ateşli bir hastalık geçirdiğini, kâbuslar gördüğünü söyleriz.”

Kâhya başını eğerek, “Güçlü bir çocuk,” dedi.

Janus kafasını salladı.

“Ne kadar güçlü olursa olsun, bir devi bile yutacak Gorsum’dan nasıl çıkabildiğini anlayamadım. Başında birini bırak, garip bir şey olursa bana hemen haber verilsin.”

“Emredersiniz efendim.”

Janus odasına giderken hâlâ bu garipliği düşünüyordu. Elem doğduğundan beri zayıflayan büyü Gorsum’u da etkilemiş olabilir miydi? Belki de Mutab’da istediği sonucu alamayacaktı. Tam yatağına uzanıyordu ki odada yalnız olmadığını fark etti.

Kör bir ihtiyar, pencere kenarındaki yüksek arkalı koltuğa oturmuştu.

Janus gözlerini kırıştırdı, beyni ona bir oyun mu oynuyordu?

“Kimsin sen?”

“Bence biliyorsun,” dedi davetsiz konuk. Yavaş bir şekilde değişim geçirdi; derisi koyulaştı, kırıksıklıklar gitti, kızıla çalan gözleri açıldı.

“Azazel!”

“Evet,” dedi şeytan. “Sanırım konuşmamızın zamanı geldi.”

Eski köle tüccarı Fozib felaketler dolu uzun bir yolculuktan sonra Curumey'deki evine nihayet dönmüştü. Hiçbir şey beklediği gibi değildi; genç karısı evde para edebilecek ne varsa alıp kaçmış, geri kalan da yağmalanmıştı. Yine de kendini yırtık bir koltuğa atarken gülümseyebilmişti, zira onca maceradan sonra bu temiz başlangıç anlamına dahi gelebilecek bir sondu.

Bir yıl önce Kurâf'ta içlerinde Lokan ve Jusa'nın da olduğu son kölelerini sattıktan sonra evine denizyoluyla dönmeye karar vermişti. Ama aldığı gemi, içine yüklediği mallarıyla bir fırtınada batmış, ahşap bir kapıya tutunarak sağ kalabilmişti.

Talihsizlikler bununla sınırlı kalmamıştı. Onu kurtaranlar korsandı. Köle tüccarı esir olmuştu... Kürek çekerek ve pislik temizleyerek ünlü göbeğini eritmişti.

Gemiye alındığında hemen kendini tanıtmak istemiş ama gemide karşılaştığı eski ihtiyar kölelerinden biri onu uyarmıştı. "Kendini tanıtırsan ya fidye isterler ya da başka bir köle tüccarından para alıp köpekbalıklarına yem yaparlar."

Bu meslekte rekabet ölümcüldü.

Böylece Fozib korsanlar bir limana girene dek sabretmişti.

Nefes nefese bir kovalamacanın sonunda kendini bir lonca binasının kapısından içeri atabilmişti. Daha doğrusu korsanlar dışarı çekmeye çalışırken bir kedi gibi kirişe pençelerini geçirmiş çıkmak istememişti. Hâlâ Kurâf'ta anlatılan komik bir hikâyeydi bu. Ayaklarından ve belinden üç kişi çekerken avazı çıktığı kadar, "Ben birinci sınıf köle tüccarı Curumey'li Fozib! Kurtarın beni alçaklar!" diye bağırın paçavralar içinde bir sefil.

Lonca görevlileri müdahale etmişlerdi çünkü Fozib yüksek aidat ödeyen bir üyeydi. Yine de bin bir güçlkle sakladığı belge-

lerini verene dek ikna edememişti. Zira göbeğiyle ve sağlık fışkıran gülbüz yanaklarıyla ünlü olmasına rağmen şimdi kırk kilo vermiş, kaburgaları sayılan bir adam haline gelmişti.

Nihayet lonca tarafından korumaya alınmış ve kurtulmuştu. Bir süre misafirhanede kendine geldikten sonra, evine karayoluyla dönmeye karar vermişti.

Ama yola çıkmadan önce eski hayatının üzerine kilit vura-
cak son bir görevi vardı... Değişen sadece kilosu değildi, artık ha-
yata başka bir açıdan bakıyordu. Forsalık günlerinden sonra köle
satmaya vicdanı elvermezdi. Eski dostlarından borç almış, bunun
bir kısmıyla korsan gemisinde canını kurtaran ihtiyarın salıveril-
mesini sağlamıştı. Hatta özgür bir insan olarak çalışabileceği bir
iş bulmuştu.

“Evim, güzel evim,” dedi etrafına bakarak. Aslında iki kat-
lı bir malikâneydi. Hasar düzeltilmeyecek gibi değildi. Geniş bir
bahçesi vardı. Eğer hazinesi sakladığı yerde duruyorsa, ömür
boyu sakin ve huzurlu bir hayat sürebilirdi.

Şimdi o önemli sorunun yanıtını öğrenme zamanıydı. Bod-
rumun kırılmış kapısını yana itti. Basamaklardan birkaç tanesi
kırılmıştı, dikkatlice aşağı indi.

Tahmin ettiği gibi kiler yağmalanmıştı. Belki kaçan çalışan-
lar, belki serseriler. Ama ortada çam ağacından yapılmış et par-
çalama masası duruyordu. Çok ağır olduğu için parçalanmadan
dışarı çıkarılması mümkün değildi.

Kenarından tuttu ve zorlanarak birkaç santim kaydır-
dı. Bu yeterli değildi. Dinlene dinlene yarım metre öteye kadar iteleye-
bilmişti. Toprak zemini eliyle kontrol etti. Kazılmamıştı.

“Bunun altında beni altın doka dolu dört küp bekliyor,” di-
yerek gülümsedi. O parayla evi tamirattan geçirir, ufak bir iş ku-

rabilir, hatta yeniden evlenirdi. Tam toprağı kazacaktı ki yukarıdaki ahşap zemin gıcırdadı. Biri yürüyordu. Telaşla masayı eski yerine kaydırdı.

Eline demir et kancasını alıp, tedbirli bir şekilde merdivenden yukarı çıkmaya başladı. Bu sırada biri, "Tüccar Fozib," diye seslendi.

Birkaç saniye ne yapacağına karar veremedi durdu. Daha evine geleli bir saat olmamıştı. Merakı galip geldi, "Kim arıyor?" diyerek kapıya yürüdü. İnce yapılı, usta elinden çıktığı belli olan bir kıyafet giymiş genç birisi vardı verandada. Bahçede de birkaç kişi dikiliyordu. Önce ürktü ama kraliyet muhafızının kırmızı siyah üniformasını fark etti. Bunlar saraydan geliyor olmalıydı. Şehirde kısa süre konaklamış ve yaşlı kralın hasta olduğunu, mucizevi şekilde geri dönen kayıp kızının ülkeyi yönettiğini öğrenmişti.

"Biz İfritgözü'nden geliyoruz," dedi genç adam. "Ben terzi İnzi. Usta tüccar Fozib siz misiniz?"

Elindeki et çengelini kenara koydu, terlemiş elini yeleğine siliip uzattı. "Evet bayım. Ben de evime yeni gelmiştim ama gördüğünüz gibi sizi hakkıyla içeri buyur edecek durumda değilim."

İnzi sıkıp sıkmamakta kısa bir süre tereddüt ettikten sonra elini uzattı. Harap olmuş evi inceliyordu bir yandan.

"Bizi Kraliçe Gisel gönderdi size efendim. Kurâf'a gitmek için bir gemi tahsil edildi. Ama bir rehber ihtiyacımız olacak, hem yolda, hem hedefimizde."

Fozib'in tepkisi beklenmedikti. Önce kahkahalarla güldü, sonra olduğu yere çöküp hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başladı.

Sai-Hûn, "Tamam bizim gruba da böyle bir deli lazımdı," diyerek eldivenlerini dizine vurdu. İden güldüğünü gizlemek için başını çevirmişti. Sabah ettikleri kavgadan beri konuşmuyordu.

Aleph, kardeşinin kulağına eğilip bir şeyler fısıldadı.

Yulis, "Onu sevdiğini söylüyor," diye aktardı hemen.

Sin için ilginç bir manzara olmuştu. Hâlâ insanları çözmeye çalışıyordu. Fozib'in saniyeler içinde gülerken ağlamaya başlamasına anlam verememişti.

İnzi, "Şimdi ne yapmalıyım?" der gibi geriye baktı. Sai-Hûn, "Sarılsana, teselli etsene adamı," diye seslendi.

Yulis de eliyle, hadi diye onu destekledi.

Genç terzi acemi tavırlarla diz çöktü. Daha yeni tanıştığı adama, "Hadi ama geçecek, geçecek. Biz yanındayız," gibi anlamsız sözlerle sarıldı.

42

Kamp ateşleri yakılmaya başlanmıştı. Üç milyona yaklaşan ordunun yemek ihtiyacı için elli bin kişilik mutfak ekibi durmaksızın çalışıyordu. Akşam karavanaları biter bitmez, sabah için hazırlıklar başlamıştı.

Ordu Kursaha'ya girmeden önce son hazırlıkların yapılması için iki gündür bekliyordu. İçindeki suyu soğuk tutan deve derisinden tulumlar doldurulmuş, arabaların yanlarına bağlanmış, çöl güneşinden zarar görmemeleri için askerlere özel şapkalar yapılmıştı. Külâh şeklindeki şapkaların içinde Chiang âlimlerince hesaplanmış bir origami vardı. Üstündeki delikten giren hava nemini bırakıyordu. Biriken nem sıvı olarak bir pipet sayesinde askerin ağzına akıyordu.

Yecüc ve Mecüc'ler iki metrelik demir levhalarla çevrelenmiş ağıllarında hareketsizce bekliyorlardı. Onları bu alanda tutan,

demir engellerden daha çok dört büyücünün üflediği nêy sesiydi. Hafifçe sallanarak, ayakta uyuyorlardı.

Güneşin batışıyla cadıların çadırından her gece olduğu gibi güzel yardımcıları dışarı çıktı. Yalnız bu gece beş kişiydiler. Üç köle ağıllarına yürürken, biri kamp alanı dışına doğru gözden kayboldu, sonuncusu genç imparatorun otağına yürüdü.

Orta Derzulya'ya geçeli beri Ku-ang çok değişmişti. Ardı ardına gelen zaferler kendine güvenini artırmış, üç cadıya ihtiyacı olup olmadığını düşünmeye başlamıştı.

Canı nedensiz yere sikkın ve sarhoştı. Giriştiği işgal hareketi beklediği tatmini vermemişti. Savaşlar orduyu zorlamıyordu. Danışmanlarıyla, Rah-palt direnişinin arkasında Janus'un ihaneti olduğunu düşünseler de kolayca başa çıkmışlardı.

Grihavari Mişka iki hafta önce Kurâf'a gitmek üzere onlardan ayrılmıştı. Buna itiraz etmemişlerdi zira o çok sinsî ve zeki bir adamdı. Janus lehine casusluk yapmasını istemiyorlardı. Eninde sonunda Ku-ang'ın yenmesi gereken düşman bu ölümsüz yaratıklardı.

Düşüncelere dalmış, tüller içinde çırılçıplak olan haremmin dans gösterisini seyrederken, ayakta bekleyen cadının hizmetkârını görmezden gelmişti. Vücudunu saran dar parlak siyah elbise içinde bir panter kadar güzel kız sabırla bekledi. Yapılan saygısızlığı dert etmiş gibi gözükmüyordu.

Nihayet danışmanlardan Yui Lu dayanamadı ve imparatorunu uyardı.

"Efendim siz kabul edene dek orada öylece bekleyecek."

Oysa korkusu sırtını dönüp gerisingeri gitmesiydi. Üç cadının ne yapacağı belli olmazdı.

Ku-ang duymazdan geldi.

Siyahlar içindeki kadın, imparatorun uzandığı sedire doğru bir adım attı. Hemen mızraklı muhafızlardan biri önüne geçti.

Hizmetkârda en ufak bir korku ifadesi yoktu. Sol eliyle mızrağı iterken, sağ eli askerin yüzüne uzandı. Uzun tırnaklar hamuru keser gibi kolayca derinin içine daldı.

Dansçı kızlar çığlık attılar zira askerin bedeni sanki içindeki kemikler aniden yok olmuşçasına bir et bulamacı gibi yere yığılmıştı.

Ku-ang kılıcına uzandı ama yılan başlı asalarıyla üç Kitay büyücüsü efendilerini korumak için öne yürümüştü bile.

Danışmanlar telaşla dışarı kaçtı. Muhafızlar arkadaşlarının mide bulandırıcı ölümüne şahit oldukları halde kalkanlarıyla imparatorlarının etrafını sardılar.

Ku-ang biraz ayılmıştı. Kılıcıyla birçok savaşçıyı yenebilirdi ama cadılara karşı ne yapabileceğini bilmiyordu. Emrindeki Kitay büyücülerinin yeteneklerini görme vakti gelmişti.

Büyü mücadelesi başlayacaktı ki çadırın kumaşını yırtan yanan bir ok iki grubun ortasına düştü. Dışarıda saldırı alarmı duyuldu.

“Bu da nesi?” diye bağırdı Ku-ang. Rah-palt ordusu tamamen yok edilmişti. Bu saldırı kimden geliyordu?

Cadıların hizmetkârı, “Bunu haber vermeye gelmiştim yüce imparator. Beni dinleseydiniz, bir ordunun yaklaştığını size söyleyebilecektim,” diye cevap verdi.

Alevli okların çoğu Yecüc ve Mecüclerin bulunduğu alana düşüyordu. Büyülü müzik etkisindeki yaratıklar olduğu yerde yanıyordu; ta ki nêy çalan rahiplerden ikisine ok isabet edinceye kadar.

Müzik sesi kesilince kargaşa başladı. Meşale gibi yanmakta olan yaratıklar acıyla kendi cinslerine saldırıyor ve onları da ateşe veriyordu.

Chiang ordusu saldırı durumunda ne yapacağını biliyordu ama Yecüc ve Mecücler demir engelleri yıkarak etrafa saldırmaya başlayınca kaos hâkim oldu.

Cadıların yaratıkları önüne gelen askeri ısırtıyor, parçalıyordu. Çoğu da canlı meşale olarak etrafı ateşe veriyordu.

Koran uzaktan yaşanan kargaşayı temkinli gözlerle izliyordu. Yolda topladıklarıyla ordusu yirmi bini biraz aşmıştı ve ne kadar uğraşsalar Yecüc ve Mecücler kadar zarar veremezlerdi düşmana. General Zimri'ye okçularını hemen uzaklaştır emri vermişti.

Dürbünü cadıların çadırına odaklamıştı. Ele geçirilen Chiang askerleri gerçek gücün bu cadılardan kaynaklandığını söylemişti. İşkence altında çok daha değerli bilgiler de öğrenmişlerdi. Bu devasa ordu dört eyaletten toplanmıştı: Wei, Zi, Qui ve Yen...

Bu eyaletler arasında ufak tefek sorunlar vardı. Özellikle diğer eyaletler tarafından aşağılanan Zi askerleri, işler kötüye giderse biriktirdikleri kını dışa vurabilirdi. Qui ve Wei ise güç mücadelesindeydiler. Yen güçleri ise imparatorun akrabası Prens Zio tarafından yönetildiği için bir iç tehlike olduğu düşünülebilirdi. Ku-ang ölürse imparator olma hakkı Zio'daydı.

Vadideki alevli katliam tüm hızıyla sürüyordu ki çadırın kapısı aralandı. Kamburları çıkmış, kargalar kadar siyah üç küçük kadın dışarı yürüdü. Koran merakla ne yapacaklarını görmek istiyordu. Bu nedenle askerleriyle geri çekilmemişti.

Üç cadı gördükleri vahşetten etkilenmiş gözüküyordu. Gerek yaratık, gerekse asker kaybı korkunç boyutlardaydı. Ku-ang

elinde kılıç onlara koşarken, bir kurbağa gibi yere çöktüler ve zıpladılar.

Üçü de katliam bölgesinin bir ucuna, yerde küçük bir çukur oluşturarak kondu.

Koran en azından birinin nereye konumlandığını yakalayabilmişti. Cadının elleri parlamaya başladı. İki elinden çıkan yeşil bir ışık yatay şekilde diğer cadılara uzandı.

Yecüc ve Mecüclerin yandığı geniş bölge cadıların yeşil ışıklarının oluşturduğu üçgen içinde kalmıştı. Aynı zamanda çok sayıda asker de içerdeydi.

Koran dehşet içinde ışıklardan oluşan bariyere çarpanların küle dönüştüğünü fark etti. Bu cadılar için yaratık insan ayrımı yoktu.

Işın bariyeri genişlemeye başladı ve yukarı uzanıp bir piramit oluşturdu. Kısa süre sonra içinde şimşekler çakmaya başladı. Saf enerjiden oluşan mızraklar dokunduğunu kömüre çeviriyordu.

Piramidin içindeki katliam yarım saat kadar sürdü, Koran gördükleri karşısında dehşet içinde kalmıştı. Böylesi bir güç gösterisi karşısında ordusu mücadele edemezdi. Gözlem yaptığı kadan dikkatli bir şekilde indi ve atına atladı. En iyisi Chiang ordusunun Kursaha'ya girişine izin vermek, ardından Rah-palt'ın kontrolünü ele geçirmektir.

İmparatorun bu bölgeleri elinde tutmak istediğine dair bir bilgi yoktu. İfritgözü artık Chiang kontrolündeydi ama Rah-palt içinde geçtikleri bölgelerde birlik bırakmamışlardı.

Ku-ang topu topu bir saat içinde ordusunun dörtte birini kaybettiğine inanamıyordu. Oysa bu harekâtı sıkıcı bulmaya bile

başlamıştı ama şimdi hem Yecüc Mecüc'ler yok olmuş, hem de yarım milyondan fazla asker ölmüştü.

Kutsal anaların güç gösterisi de moral bozan başka bir durumdu. O ihtiyarlar kurdukları piramidin içindeki her şeyi küle çevirmişti. Artık onlardan kurtulmayı aklından bile geçirmemesi lazımdı.

Cadıların hizmetkârlar tarafından taşındığını görünce şaşır-
dı. Bir yandan gizli bir sevinç duyarak hemen koştu. "Kutsal ana-
larımız ne oldu, yaralandınız mı?"

Üçü birden koyu siyah gözlerini ona dikti. "Sadece gücümü-
zün önemli bir kısmını harcadık genç Ku-ang," dedi biri. Bu han-
gisiydi, ayırmak zordu.

"Birkaç gün toparlanmamıza yeter," dedi diğeri.

Bu sırada rahiplerden biri geldi ve hemen saygıyla yere eğildi.

"Kutsal analar, sadece üç Yecüc ve iki Mecüc'ü kurtarabildik."

Ku-ang , "O yaratıklar artık işimize yaramaz!" diye öfkeyle
bağırdı. "Düşmanlarımız ateşe karşı dayanıksız olduklarını öğ-
renmişler. Bu saldırı taktiği tesadüf değil."

İlk konuşan cadı elini kaldırdı. Ku-ang bir an elinden ışı-
n çıkarak kendisini öldüreceğini düşündü ama sakın bir sesle ko-
nuştı.

"Yine de işe yarayabilirler. Gücümüzü toplayalım, üzerlerin-
de çalışacağız."

Genç imparator saygıyla eğilip çadırına dönmek için yürü-
dü. Generallar ve danışmanları sıraya dizilmiş onu bekliyordu.
Konuşacak çok şey vardı. Bu yaratıklardan kurtulmak iyi oldu,
diye düşündü. Çölde kontrol etmek zor olacaktı. Öte taraftan as-
ker kaybı endişe vericiydi. İfritgözü'nün diğer tarafında destek
için beklettiği mevcudu iki milyonun üstünde bir ordusu daha

vardı. Mişka'nın onlardan haberi yoktu. Birkaç hafta sonra harekete geçmeleri planlanmıştı. Belki daha erken yola çıkmaları için haberci yollamak gerekebilirdi.

"Bu gece güvenlik kimin sorumluluğunda?" diye sordu.

Generaller sessiz kaldı ama gözleri Zio'yu işaret ediyordu.

İmparatorun akrabası ve güçlü Yen klanı lideri olan Zio, "Ben sorumluyum imparatorum. En kısa sürede bu baskından sorumlu olan komutanlarımı cezalandıracağımdan şüpheniz olmasın," derken dudakları zalim bir ifadeyle bükülmüştü.

Ku-ang bu şımarık adama daha fazla katlanamayacağını hissetti. Arkasından konuşuyor, alay ediyordu. Grihavari onun konuşğu olmuştu. Mişka, Chiang aleyhine planlar yapmışsa kullanacağı en uygun ortak oydu. "Önce senden başlamamız gerekiyor," dedi. Ejder Birliği'ne işaret verdi. Zio'nun korumaları harekete geçti ama boşuna çabaydı. Bir anda etkisiz hale getirilmişlerdi. "Kellelerini sırikaların üzerine asın," diyerek çadırdan içeri girdi imparator. Sırıtiyordu. Bu felaketi çifte zaferi olmuştu bir açıdan.

İki ejder tarafından diz çöktürülmüş Zio, "Ku-ang bunu yapamazsın," diye bağıırıyordu. "Yen klanı intikamımı alacaktır!"

"Umurumda değil."

İçine dolan güç hissine değerde bu.

İmparator olmanın zevki buydu işte.

Onu çocukluğundan beri eğiten danışmanı Yui Lu gülümseyerek, "Bu gece sanki babanızı gördüm karşımda efendim," dedi ihtiyar adam. Bakışlarından takdir okunuyordu.

Koran, Kehanet Ormanı'nın derinliklerini ordusu için gizlenme yeri olarak seçmişti. Aylar önce ölmek üzereyken Hanım Vey, yani Kraliçe Gisel tarafından kurtarıldığı evin etrafına yerleşmiş-

lerdi. Yarı yolda onu bekleyen muhafızları ile karargâhına vardığında bir sürpriz onu bekliyordu. General Zimri, "Katledilen Rah-palt ordusundan kurtulan sekiz kişi bulduk prensim," dedi.

Ateşin başında ısınmak için oturan ve Curumey askerlerinin tayınından yiyen kılıç artıklarını daha atından inmeden tanımıştı Koran. Yüzünde acı dolu bir gülümseme belirdi. Zimri'ye, "Onları bağlayın ve evin önüne getirin," dedi.

Tarbas ve Kavroz kendilerini tutsak olan bu ordunun nereden çıktığını anlamamışlardı. Bir süredir Chiang ordusundan kaçarak ve saklanarak değersiz kellelerini kurtarmaya çalışıyorlardı. Kehanet Ormanı'nda birden sanki ağaçlar hareketlenmiş ve kendilerini küçük ama etkili olduğu bu ordunun esiri olarak bulmuşlardı.

Kendilerine eşlik eden adamlarla bağlı olarak evin önüne sürüklendiler. Bir sandalyeye oturmuş, zırhı içinde genç biri vardı orada. Prens dediklerinin o olduğu belliydi. Generaller onun yanında ayakta duruyordu.

Tarbas'ın gözleri artık eskisi kadar iyi görmüyordu ama oğlu Kavroz başlığına rağmen sanki bu genç adamı bir yerden hatırlıyor gibiydi.

Zimri, "Kendinizi tanıtır," diye bağırdı.

Tarbas prens geldikten sonra tavırların değiştiğinin farkındaydı ama anlam veremiyordu. "Ben Rah-palt beyiyim, bu da oğlum Kavroz," dedi. "Chiang işgaline karşı koymaya çalıştık ama sayıları oldukça fazla. Yenildik ve direniş için toparlanmak üzere çekildik."

Koran, "Yani fareler gibi saklandınız," diye mırıldandı.

Tarbas sessizliği neye yoracağını bilmiyordu. Askerlerin güney krallıklarının birine ait olduğunu düşündü. "Prensime anla-

diğim kadarıyla Chiang ordusuyla savaşmak için geldiniz. Janus mu gönderdi sizi bize yardım için?"

General Zimri, Janus ismini duyunca şaşkınlıkla Koran'a baktı. "Niye Janus tarafından gönderildiğimizi düşündünüz? Ölümsüz Vaiz ve Chiang imparatoru anlaşma yaptı diye biliyoruz."

Kavroz sinsi bir şekilde sırıttı. "Öyle ama onları yıpratmamız için emir veren de oydu."

Koran'ın tek umursadığı Rah-palt'ı geri almaktı ama daha önce bir hesabı kapatmalıydı.

Ayağa kalktı, "Zimri, Kavroz'a bir kılıç ver," dedi. Yavaşça zırhının başlığını çıkardı.

Tarbas şaşırmıştı. "Ne oluyor?" diye fısıldadı oğluna.

Kavroz'un gözleri parıldıyordu. Nereden hatırladığını bulmuştu sonunda. Sıkılı dişlerinin arasından, "Hain geri dönmüş baba," dedi. "İklas soyundan Koran Felat."

Aylar önce yaralı Koran'ı bu kulübeye kadar takip etmişti adamlarıyla. Ama o gece şifacı kadının evinde beklenmedik misafirler vardı: Dejinler! O yaratıkların elinden zor kurtulmuştu Kavroz. Ve işte o gece öldüremediği Koran karşısındaydı.

Bu hakaret genç adamı kızdırmıştı ama tam da amaçlananın bu olduğunu anladı. Kontrolünü yitirmesini istiyordu.

"Bu Felat ailesine yaptığın son hakaret olacak," dedi.

"Zırhının içine mi saklanacaksın ağlak velet!"

"Hayır, şartlarımız eşit olacak Kavroz. Senin ve babanın aileme tanımadığın adil dövüş şansını vereceğim."

İki asker Koran'ın zırhını çıkardı.

Kavroz kılıcı alır almaz daha yeni pozisyon almaya çalışan rakibinin üzerine hamle yaptı. Koran son anda yarı dönerek

kurtuldu. Keskin elik atletini kesti, sırtına ince kırmızı bir çizgi oluşmasına neden oldu.

Zimri birkaç aydır kılıç eğitimi verdiği genç prensin hamlelerini gözlüyordu. Rakibi bir centilmen değildi, her an bir hile yapabilirdi. Nitekim Kavroz izmesiyle yere vurarak Koran'ın gözlerinin tozla dolmasına neden oldu.

Genç adam bir gözünü açabildi ve başına gelen darbeyi fark ederek kılıcıyla karşıladı. Mücadelede hamle üstünlüğünü kazanması lazımdı. Havaya zıpladı ve Kavroz'un göğsüne iki ayağıyla birden vurdu. Tam istediğini elde edemese de pozisyon almasını sağlayacak bir mesafe oluştu.

Tarbas, oğlunun ölüm kalım mücadelesini heyecanla izliyordu ama bir yandan da baştan kaybettiklerini biliyordu. Ordusu, kenti, krallık düşleri bitmişti.

Kavroz saldıran taraftı ama tekniğı zayıf hamleler yapıyordu. Koran son aylarda üzerinde çalıştığı özel bir taktiğı uygulamayı düşündü... İki rakip birbirlerinin üzerine atıldı ama Koran birden üzerine gelen kılıcıyla karşılayıp havaya kaldırdı. Kavroz'un yapacak tek hamlesi vardı; kılıcını geri çekmek. Ve işte bu sırada boynu açıkta kalmıştı, Koran kılıcıyla havada yarım bir daire çizdi.

Tarbas bir çığlık attı. Kavroz'un kafası babasına döndü, gözlerinden büyük bir şaşkınlık okunuyordu. Sonra boynunda kırmızı bir yarık açıldı. Baş geriye doğru devrildi. İnce bir et parçası hâlâ bedene bağı kalmıştı. Ve yere devrildi.

Zimri, prensini tebrik etmek için yürürken, Tarbas, oğlunun cesedine sarılmak için fırladı. Onunla hiçbir zaman gurur duymamıştı ama kendi kanındandı işte. Hıçkıra hıçkıra ağlıyordu.

Koran ona ne yapacağını bilmiyordu. Ailesini öldüren Kavroz'du, ama bütün bu kanlı yolu döşeyen de yaşlı ve bitmiş gözükten bu adamdı. Belki de oğlunun ölümü en büyük cezası ve bu-

nunla yaşamak zorunda kalacak, diye düşündü. Gitmesine izin verecekti. Chiang kampında gördüğü cadıları ve ışık piramidini komutanlarına anlatmalıydı. Yeni bir plan yapmalıydılar. Bu nedenle geri döndü ve eve doğru yürümeye başladı.

Kimse o sırada olacakları beklemiyordu. Tarbas bir çığlık atarak, oğlunun kılıcını aldı ve Koran'ın üzerine atıldı. Yaşlı ve kilolu, aynı zamanda yavaştı. Genç adam hızla döndü ve yana eğildi, kolunu refleksle yukarı kaldırmıştı. Kılıç, üzerine binen ağırlığın da etkisiyle Tarbas'ın göğsünden girip sırtından çıktı.

Curumey askerleri hemen beylerinin ölümü üzerine ayaklanan altı Rah-palt'lıyı etkisiz hale getirdiler. Zimri sakın olmalarını işaret etti. "Öldürmeyin."

Koran, ağzından kan boşalan adamın üzerine eğildi, bir şey söylemeye çalışıyordu.

"Soyum için bir krallık istedim," dedi adam. Eliyle Koran'ın yanağını okşarken, "Ama şimdi görüyorum ki bir kralımız oldu," dedikten sonra öldü.

Genç adam birkaç saniye hareketsiz kaldıktan sonra ayağa kalktı. İntikamını almıştı ama bu onu tatmin etmemişti.

Yerdeki cesedi işaret ederek, "Bir beydi ve öyle gömülecek. Oğluyla yan yana mezar kazılsın."

Chiang ordusundan da kurtulursa artık yaralarını sarması gereken bir ülkesi vardı.

43

Kurâf'ın kendine özgü kokusunu içine çekti Sarp; kızarmış et, baharatlar yosunlu deniz, hanımeli ve bira emmiş ahşap ve biraz da açıktan akan kanalizasyon harmanlanmıştı. Herhangi

bir tanınma ihtimaline karşı cübbesinin başlığını alnına doğru indirmişti. Abserzahil tanınmış ve sevilen bir tüccar olduğu için dikkati üzerine topluyor, atının üzerinden sık sık birileriyle selamlaşıyor, kısa sohbetler yapıyordu.

Şehrin merkezine gitmeden önce Uzaktaki Ev adlı hana uğramış, neredeyse bir aydır ayrı kaldığı Elem, Lokan ve Yıldız'ı görmüştü. Abserzahil'i tanıştırdıktan sonra hasretle hepsine sarılmıştı. Özellikle Elem'in gözyaşlarına şaşırılmıştı. Gerçek kimliği ve görevi ne olursa olsun onun ellerinde büyümüşü, kıızıydı o.

Fakat diğer haberler kötüydü. Kargeba'yı aramaları sonuç vermemişti.

"Çok da verimli olmuyor aramalarımız. Sackzo, Kurâf'ta değil. Şimdiye kadar, Kargeba'yı tanıyan çıkmadı," demişti Lokan.

Yıldız ise, "Dikkat çekmemeye çalışıyoruz, ordu geldiğimiz sıralarda batıya hareket ediyordu. İnsanlar biraz gergin ve her yer casus kaynıyor," diye eklemişti.

Sarp, "Dert etmeyin, bir çare buluruz. Yine bir aradayız, değil mi? Önemli olan bu," diyerek gülümsedi. Varlığı güven vericiydi.

Daha sonra yaşlı tüccarı kızı Yasemin'e kavuşturması gerektiğini söyleyerek yola çıktı.

Demircadı Çeşmesi'nin olduğu meydana gelince eski anılar beynine üşüştü. Gülümsedi. Bu kentin daha birkaç evden ibaret olduğu, bu çeşmenin yapıldığı zamanlara tanık olmuştu.

Abserzahil, "Benim için arkadaşlarınızı bırakmanız gerekmezdi," dedi. Aslında ona eşlik etmesinden mutluydu.

"Kızınıza kavuştuğunuza tanık olmak istiyorum," dedi Sarp göz kırparak.

"Ama sözünüz var unutmayın, daha sonra onları alıp geleceksiniz, söz verdiniz unutmayın. Sizi misafir etmeden giderse-
niz çok üzülürüm."

Ölümsüz Asi çeşmeye bakan meydanda üç dükkânın kapalı olduğunu fark etti. Bunlar bütün Derzulya'da en meşhur büyü malzemeleri satıcılarıydı. Tezgâhını kurmuş bıçak bileyleyen ihtiyara bağırdı. "Bunlar niye kapalı bayım?"

Bileyci elindeki bıçağı kenara koyup, körelmiş bir başkasını alırken, "Ellerinde malzeme olmayınca çaresiz kapandılar," diye cevapladı. "Toht'lar öldü, büyüler eskisi gibi değil. Derzulya değişiyor."

Sarp kesesinden bir altın doka fırlattı adama. Bu üç günlük kazancı olmalıydı.

"Derzulya değişiyor," diye mırıldandı. Hakkı vardı adamın.

Atlarını bir ahıra bıraktılar. Sarp seyise bakımları için fazladan bahşış verdi. Atlar yıkanacak, tımarlanacak, nalları değiştirilecekti.

Kısa bir yürüyüş sonrası deniz kıyısında "Nefes" yazılı oyma tabelayı görünce Abserzahil görünür bir şekilde neşelendi. Neredeyse koşmaya başlayacaktı. Adımları hızlanınca Sarp da ona uydu.

Daha kapıdan görünür görünmez içeriden bir çığlık koptu. Sarp güzel bir kızın yaşlı adama hızla koşup sarıldığını görünce gülümsedi. Neredeyse ikisi de yere yıkılacaktı. Eliyle destek oldu.

Nihayet ayrıldıklarında Abserzahil, "Kızım bu bey benim hayatımı kurtaran kişi Patrick Sarp Gray. Bu da benim kızım Yasemin," dedi.

Sarp'ın güçlü bir yüz hafızası vardı, kızla selamlaşırken Zefir'e benzerliğini hemen fark etmişti. Bu nedenle kafası karışmıştı. Uzun yaşamı boyunca birbirine benzeyen birçok insan görmüştü ama bu tesadüf hoşuna gitmedi. Hem de Kurâf'ta, Janus'un bu kadar yakınına gelmişken kötü işaret olduğuna yordu.

Yasemin'in ısrarıyla masalarına oturdu. Kız haliyle olan bite-ni öğrenmek istiyordu. "Çay ister misiniz? Hem taze nefes ikram edebiliriz."

Sarp, Abserzahil'in öve öve bitiremediği bu tatlıyı merak etmişti. "Bir saat kadar kalabilirim ancak," diyerek kabul etti.

Sohbete başladılar. İhtiyar heyecanla nasıl rehin alındığını, hapsedildiği hücreden kaçışını, bir fıçı içinde çırlıçıplak haldeyken Sarp'la karşılaşmasını anlatıyordu. "Kimdi o dediğin adam dostum, hani şu eski düşünür?"

"Diyojen," dedi nefesi kaşıklarken Sarp. Tatlıyı dondurmaya benzetmişti. Biraz daha ferahlık verici ve doğaldı. Süt ile bir bitkiden yapıldığını söylüyorlardı zaten. Bir yandan da Yasemin'e bakmamak için gözlerini etrafta dolaştırıyordu. Zira bakarsa Zefir'i hatırlayacak, kafasını başka yere çeviremeyecekti. Birden tezgâhın üzerinde "Yoğurt" yazan tabela dikkatini çekti.

"Garip," diye mırıldandı. Yasemin duymuştu. "Buyrun, bir şey mi dediniz?"

"Kurâf'ta yoğurdun bilinmesine şaşırdım. Bu süttten yapılan, hafif ekşi bir yiyecek değil mi?"

Belki de başka bir yemeğe bu ismi vermişlerdi.

Abserzahil de görmüştü şimdi yazıyı. "Hiç duymadım," dedi. "Ben giderken yoktu. Bu nedir kızım?"

Yasemin güldü. "Baha yardımcı istiyordu ne zamandır baba. Birini işe aldım. O biliyormuş yoğurdu," dedi ve Sarp'ın sorusuna yanıt verdi. "Evet, tam da dediğiniz gibi bir yiyecek."

"Bu kişiyle tanışabilir miyim acaba?" dedi Sarp, kafasında bir ışık yanmıştı.

Yasemin şüphelenmişti ama bu adam babasının hayatını kurtarmıştı.

“Elbette. Ama niye istediniz?”

“Yoğurt nedeniyle elbette. Bu yiyecek sadece benim köyümde var sanıyordum. Belki de tanıdığımındır,” diye cevap verdi Sarp. Abserzahil gerçek kimliğini bildiği için yalan söylediğini anlamıştı ama ses çıkarmadı.

Mutfak tarafına geçtiler. Kargeba boş nefes tulumlarını yıkiyordu. Sırtındaki çıkıntılar dikkat çekiciydi. Onlar olmasa da Sarp hemen tanırdı onu. Yıldız’ın yaptığı çizim gerçeğe çok yakındı.

“Kargeba,” diye seslendi. “Seninle konuşmalıyım.”

Kargeba birden olduğu yerde zıpladı, çünkü Sarp Türkçe seslenmişti.

Bir an panikle ne yapacağını bilemedi. Kaçmalı mıydı, kalmalı mıydı? Kendisine seslenen bu adamı tanımıyordu. Yasemin ve döndüğünü duyduğu babası Abserzahil ile yan yana duruyordu.

“Kimsiniz?” dedi.

Sarp, “Endişe edecek bir şey yok, sadece konuşacağım. Vadi-den geliyorum,” dedi.

Kargeba gözlerini kıstı. “Yalan söylüyorsunuz. Vadide yaşısaydınız sizi tanımama ihtimalim olabilir miydi?”

“Ben Sarp Sarnav’ım.”

Kaçak Türk’ün gözleri büyüdü. Karşısındaki adam Gökkurtların kurtarıcısı, bir efsaneydi. Onu cezalandırmaya gelmişti! Birden dizlerinin bağı çözüldü ve yere yığıldı. “Beni affedin kutsal kurt.”

Yasemin konuşulanları anlayamamıştı ama bu ikisinin tanıştığı veya birbirleriyle ilgili olduklarını anlamıştı. Kargeba’nın tepkisi garipti. Tam müdahale edecekti ki Abserzahil, “Biz onları biraz yalnız bırakalım,” diyerek omzundan tuttu.

"Ama," diye itiraz edecek oldu Yasemin.

"Ben sana her şeyi anlatacağım," dedi babası ve uzaklaştırdı.

Kargeba yaprak gibi titriyordu.

"Tehlikede olduğunu düşünüp Yıldız'la seni aramaya geldik," dedi Sarp. "Burada ne arıyorsun? Janus'la konuşmadın değil mi?"

"Ne yazık ki konuştum efendim. Her şeyi anlattım. Vadinin yerini de. O köle tüccarı beni kandırdı. Burada Janus'a sattı."

Sarp, bu kötü haber, diye düşündü.

"Peki Janus seni nasıl bıraktı?"

"Bırakmadı efendim. Tapınakta kötü bir durumdaydım. Sürekli sarhoştum. İhanet etmişim halkıma ve kendime. Ölmek istiyordum. Birkaç hafta önce Janus'a bir konuk geldi. Loyen adlı biri."

"Lorien," diye düzeltti onu Sarp. "Devam et."

"Yemek yiyor, olacak savaşlardan konuşuyorlardı. Ben masanın altında sızmışım. Birden eski dil konuşmaya başladılar. İngilizce."

"Sen biliyor muydun?"

"Evet öğrenmişim kitaplıkta efendim, ama onlar bunu bilmiyordu. Janus, o adama kendisinin Derviş Mikael'e saldıracağını, Ergenekon'a Chiang ordusunu göndereceğini söylüyordu. Sizin oraya gittiğinizi düşünüyordu. Halkımın yok edilme planlarını yapıyorlardı. Ayılmışım birden. Onlara fark ettirmeden dışarı çıktım."

"Rebonlara rağmen?..."

"O yaratıklar eskisi değil efendim. Janus Derzulya'da büyü gücünün azaldığından şikâyet ediyordu. Rebonları o nedenle ta-

pınakta tutuyor. Daha yavaşlar ve düşünmekte zorlanıyorlar. Sarhoş taklidi yaparak aralarından geçtim. Malzeme arabası geldiği için kapı açıktı. Yürüdüm ve buraya geldim. Baha ve Yasemin Hanım bana sahip çıktı. Ama bir şekilde vadidekileri Chiang ordusuna karşı uyarmak istiyordum.”

Sarp, Kargeba’nın anlattıklarını düşünüyordu. “Bu karşılaşma ilginç bir tesadüf oldu o zaman,” dedi. “Seni burada benden başka gören olmadı mı?”

“Janus’u mu diyorsunuz efendim? Hayır, zaten genellikle mutfak kısmındayım.”

“Yıldız ve iki kişi bir aydır Kurâf’ta senin izini bulmaya çalışıyordu. Demek ki gelir gelmez seni bulmak bana kismetmiş.”

Kargeba başını pek kaldırmıyordu. Hâlâ utanıyordu.

“Yanına alacağın eşya varsa, hemen hazırlan. Gidelim,” dedi Sarp.

“Bunu yapamam, istemiyorum,” diye karşılık verdi kaçak Türk.

Sarp’ın kaşları çatıldı.

“Halkımın yüzüne bakamam artık. Burada kalmak istiyorum. Gelmesem olur mu efendim?”

Bakışları ara ara içeri kaçıyordu. Yasemin babasıyla konuşuyordu içeride.

Sarp bakışları takip etti ve birden anladı. Âşıktı bu çocuk.

Gülümsedi.

“Tamam,” dedi. “Sadece bilmem gereken başka önemli bir şey var mı?”

Kargeba, Janus ile Lorien’in konuşmalarından aklında kalanları anlatmaya başladı.

Öğlen güneşi tepeye çıkmışken Sarp düşünceli bir şekilde diğerlerinin olduğu hana gidiyordu. Önce Chiang ordusunun Derzulya'nın batısına geldiğini öğrenmişti, şimdi de hedeflerinin Gökkurtların yaşadığı Ergenekon vadisi olduğunu.

Milyonlarca kişilik donanımlı bir ordunun hedefiydiler. Vadedeki birkaç bin kişilik kuvvet bu orduya nasıl karşı koyabilirdi?

Birden kendi ismini duydu.

"Sarp!"

Eli Sandokan'ın üzerinde başını çevirdi.

Zefir ona bakıyordu. Kırmızı bir pelerin içinde, kızıl saçları ve hâlâ genç olarak karşısındaydı.

"Nedense bu karşılaşmayı bekliyordum," dedi. "O kız, Yasemin."

Son derece sakın konuşuyordu ama içinde fırtınalar kopuyordu. Bu kadın neredeyse sonsuz yaşamında âşık olduğu tek varlıktı. Üstelik ona ihanet etmişti.

"Benim kızım," dedi Zefir.

"Biliyor mu?"

"Hayır. Küçükken benden koparılmıştı. O ihtiyar, Kaldorin onu satın almış ama kızı gibi bakıyor."

"Sana benziyor," dedi ve önemli soruyu sordu. "Fazla değişmemişsin. Nasıl bu kadar genç gözüküyorsun?"

"Senin bildiğini sanıyordum," dedi kadın. Çok şey yaşamışlardı; kısa ve tutkulu bir aşktı onlarınki.

Ama şimdi eski defterleri açmanın sırası değildi.

"Bu karşılaşma tesadüf mü?" diye sordu Sarp.

Zefir kafasını salladı.

"Hayır, beni Mac Intoh gönderdi. Buraya geleceğini biliyordu."

Hubris haberdar etmişti anlaşılan. Bunu tahmin etmeliydi.

“Onunla mısın?”

“Beni kuzeyde bir balıkçı kasabasında buldu. Kurâf’a getirdi ama kastettiğin anlamda beraber değiliz.”

“Kendisi niye gelmedi?”

“Gelirdi ama senden korkuyor. Onu öldüreceğinden... Daha yeni Dejin diye bir yaratığın saldırısına uğradı. Onu ben kurtardım.”

Dejin?

“Lokan mı saldırdı ona yani?”

Sabah karşılaştıklarında bu olaydan bahsetmemişlerdi.

“O ismi bilmiyorum. Intoh, yaratığın eskiden Kos Jinka olduğunu söyledi. O hale gelmesinde parmağı varmış. Saldırgan çok güçlü olmasına rağmen hasta gibiydi. Derisi parçalanıyordu.”

“Çok ilginç işler peşinde Intoh. Hepsini anlatman lazım.”

“Ondan öğrenebilirsin. Seninle görüşmek istiyor. Bunu sağlayabileceğimi söyledim.”

“Niye?”

“Seninle gitmeme izin vermesi için.”

Sarp’ın kalbi sanki yerinden çıkacaktı. Demek hâlâ seviyordu onu.

Şu anda aralarında iki metre vardı ama koşup sarılmak, öpmek istiyordu. Aralarındaki çekim inanılmaz güçlüydü. Fakat kendini tuttu, Mac Intoh bir yerlerde onları gözlüyor olabilirdi. Zefir’e âşık olduğunu belli ederse onu tehlikeye atmış olabilirdi.

Gözlerini kıstı. Bakışlarıyla anlaşıyorlardı.

“Nerede, ne zaman?” dedi.

“İki saat sonra Peçe’de olacak.”

“Oraya şimdi gideceğim,” dedi. Erken gidip, bir tuzak kurulup kurulmadığını görmesinde fayda vardı. “Ben Peçe’deyken,

yanına yolculuk için gerekli eşyaları alarak Uzaktaki Ev adlı hana gitmeni istiyorum. Orada Lokan, Yıldız ve Elem'i bul. Yanınıza gelir gelmez kuzeye doğru yola çıkacağız, hazırlıklı olsunlar."

"Bana inanırlar mı?" diye sordu Zefir.

"Kargeba'yı bulduğumu söyle onlara. Sanırım inanacaklardır."

Ve geriye dönüp yürümeye başladı. Konuşmak istediği çok şey vardı ama buna zamanları olacaktı.

Zefir dayanamadı ve arkasından, "Çok üzgünüm," diye bağırdı.

İhaneti içindi bu özür. Onu Janus'un kurduğu tuzağın içine atmıştı yirmi yıl önce.

"Biliyorum," derken gülümsedi Sarp. "Önemli değil."

44

Kapıdaki tozları aydınlatan sert öğle güneşine rağmen hanın içi kirlili bir karanlıktı. Harzam ve yol arkadaşları yemeklerini yiyip bir an önce bu sefil yerden gitmek istiyordu.

Dus pireler nedeniyle hâlâ kaşınıırken, "Hatırladığım gibi değilmiş burası," dedi. Belki sırtları bir yatak görmüştü ama han tam bir fare yuvasıydı. Tuvalette işinizi görebilmek için akrobatik beceriye sahip olmanız gerekiyordu.

Eion da uykusunu alamamıştı. Önündeki tahta kâsede, yağ içinde yüzen ete bakarken öğürdü. "Ben bunu yiyemem," diyerek bir nebze daha sağlıklı görünen ekmek dilimini aldı.

Porta içlerinde şikâyetçi olmayan tek kişiydi. "Seninkini de bitirebilirim," diyerek tabağı önüne çekti. "Bundan daha berbatlarını yedim. Et ettir."

Harzam orba söylemişti. Bir yandan onu kaşıklarken etrafını gzliyordu. "Hoşuma gitmedi," dedi.

Dus göz kırptı. "Ne var?"

"Bir yol üstü hanı, en yakın kasaba yirmi kilometre yakınında. Fazla kalabalık. Müşteriler de çiftçiye benzemiyor."

Puk ise komşu masadaki cübbeli tipi gzliyordu. Zaten karanlık olan ortamda, başlığını kafasına geçirmişti.

Shaeklen, "Buranın sahibi değişmiş," dedi. "Bardaki sakallı bir hancıdan daha çok..."

"Keneftteki boku andırıyor," diye tamamladı Dus. "Müşterileriyle de fazla ahbap."

Han eski bir yapıydı. Tahta kirişlerle desteklenen yüksek bir tavan, merdivenlerle bitişik binadaki odalara açılan kapılar vardı. Gündüz saati bara dayanmış tipler içki içiyordu, bol makyajlı, ucuz fahişeler yanlarındaydı.

Harzam, "Yemeğiniz bittiyse yola çıkalım baylar," dediği sırada handan içeri korku içinde şişko bir tüccar daldı.

"Beni kurtarın, peşimde eşkıyalar var!"

Dus diğerlerine, "Sakin olun," diye fısıldadı.

Bardaki müşteriler adama bakıp güldü.

"Duymuyor musunuz? Mallarımı aldılar, korumalarımı öldürdüler, peşimdeler!"

Shaeklen, "Burası karışacak," dedi.

Porta başka fikirdeydi.

"Sanmam. O hırsızlar bunların arkadaşı olabilir, adamı korumak bir yana teslim edebilirler."

şişko son are olarak kuşağındaki keseyi havaya kaldırdı.

"Burada iki yüz altın doka var, beni kurtaracak olana hepsini vereceğim."

Paranın miktarı müşterileri etkilemişti ama yine de öne çıkan olmadı. Abari adlı hancı, "Onları bana ver istersen," dedi. "Belki canını almamaları için ikna edebilirim."

Tüccar ona güvenmek istiyordu ama ikna edici değildi. Etrafına baktı. Başka çaresi yok gibiydi, tereddüt içinde bir adım attı.

Harzam ortadaki resimde uyumsuzlukların farkındaydı. Bara kümelenmiş müşterilerin hiçbiri eşkiya lafından ürkmemişti. Şu aşamada karışmak iyi bir seçenek değildi.

Birden, "Ben korurum sizi," diye bir ses duyuldu.

Bu Puk'un dikkatini çeken gizemli masa komşularıydı.

Adam ayağa kalkıp, başlığını geriye attı.

Önce bir kahkaha duyuldu, ardından diğerleri de ona katıldı. Biri, "Bu kör be!" diye bağırdı.

Ayaktaki adam cübbesinin altına korseye benzer garip bir şey giymişti. Birkaç sıra kuşak gemici halatından biraz ince ip sarılmıştı. Pantolonun yanından bir kırbaç sarkıyordu.

Esas korkutucu yanı suratıydı. Boş göz çukurları deri bantla kapatılmıştı ama kenarlarından kan sızıyordu. Pıhtılaşmış kalıntılar yarasa kanadı gibi bir görüntü oluşturmuşlardı.

Tüccar, hancı ile kör adam arasında kalmıştı. Yutkunduktan sonra, "Gerçekten beni kurtarabilir misiniz?" diye sordu.

Kör adam boşluğa sağ elini uzattı.

"Keseyi verin ve arkama geçin."

Dışarıda nal sesleri ve kişnemeler duyuldu.

Herkesin gözü kapıdayken, ayaktaki adam kafasını Harzam'a çevirdi. "Siz karışmayın. Sessiz durun ki onları iyi duyabileyim. Yardım istemiyorum."

Neredeyse fısıldamıştı ama çok net duymuştu usta savaşçı. Diğerlerini de, "Gürültü yapmayın," diye tembih etti. "Bence seyretmeye değer bir mücadele olacak."

Shaeklen, "Yardım etmeyecek miyiz?" diye fısıldadı.

Puk herkesi şaşırtarak konuşmaya başladı. "İstemedi. Bize ihtiyacı olacağını sanmam."

Hepsi ona baktı. Ne görmüştü acaba?

Kapıda elinde kılıcı, kısa boylu biri belirdi. Barın arkasındaki adama, "Patron o şişko buraya doğru kaçtı!" diye bağırırken, arkasından on kadar adam giriyordu.

Dus ile Harzam bakıştı. Artık iyice anlaşılmıştı, bu han bir eşkıya grubunun merkezi haline gelmişti. Talihsizlik eseri yolu bu fare yuvasından geçenleri soyuyorlardı.

Adam, "Tüccar burada ama bir koruma tuttu," dedi bardak silerken kafasıyla işaret ederek. "Oradaki kör adamın arkasına saklandı."

Müşterilerden biri sol eliyle bıçağını çıkarırken, yanındaki çirkin fahişenin arkasına tekme attı. "Hadi güzelim, kusmak istemiyorsan hemen kaç. Burası mezbahaya dönecek."

Kör adam kemerinden sarkan kırbacını eline aldı. Ardından beline sarılmış ipleri açmaya başladı. Üçer metreydi bunlar, belindeki kancalara bağlıydılar.

Harzam bunların ne işe yarayacağını anlamamıştı. Kırbaç yılan derisinden, demir ağızlı ölümcül bir silaha benziyordu ama ya ipler?

EşkİYalardan iki tanesi kılıçları elinde, ses çıkarmamaya çalışarak yaklaşıyorlardı. Tüccar, arkasına saklandığı korumasına yardımcı olmak için, "İki tanesi geliyor. Kılıçlılar," dedi.

Kör adam, "Sus, duyuyorum," diyerek kızdı.

Kırbaç havada şakladı. Saldırganlardan biri hareket dahi edemedi demir uç bir gözünden girdi, kafatasının içinde beyni-

ni dağıttıktan sonra öbür gözden çıktı. Harzam'ın ağızı şaşkınlıktan açılmıştı, böyle bir şey daha önce görmemişti.

Arkadaşının korkunç ölümünü gören ikinci adam panikle geri çekildi.

Hancı Abari'nin işaretiyle dört okçu yaylarını hazırladılar. Madem yaklaşmak tehlikeliydi, uzaktan halledilebilirdi.

Shaeklen adamın bundan kurtulamayacağını düşündü ve müdahale etmek için ayağı kalkıyordu ki Dus kolundan tuttu. "Karışmayın diye uyarmıştı unutma. Yardım etmek isterken yaralanabilirsin. Seslere göre hamle yapıyor."

Bu sırada dört taraftan aynı anda oklar fırlatıldı. Görünüşe göre bu kör adamın sonu olacaktı. Ama yerde hareketsiz duran ipler birden canlandı. Havadaki okları tuttular ve gerisingeriye attılar. Dört eşkıya da geriye devrildi. Eion, "Vay canına," diyerek tuttuğı nefesini koyuverdi. "Büyücü mü bu? O ipler canlı."

Adamlarının tek tek ölüşü, eşkıyaların liderini kızdırmıştı. "Saldırın!" diye bağırdı. Kör adam bunu bekliyordu anlaşılan, masanın üzerinden zıplayıp, iki adımda ortaya koştu. Elindeki kırbaç ve bedenine bağı canlı ipleri, deliyor, yarıyor hatta boğuyordu.

Arkadaşlarının acımasızca öldürüldüğünü gören adamlardan bazıları kaçmıştı.

Sonunda ölülerin ortasında iki kişi ayakta kalmıştı: kör adam ve hancı.

İpler yılan gibi yerde sürünüyor, yaralıların işini bitiriyordu. Katillerin patronu elinde kılıcı hiç hareket etmiyordu.

Kör adam, "Ses çıkarmazsam beni bulamaz diye düşünüyorsun," dedi. "Kılıcını saplamak için yaklaşmamı bekleyeceksin."

Adam hafifçe gülümsedi. Oyununu anladım, der gibiydi.

İpler birden ileri atıldı ve ayaklarıyla, kollarından yakaladı. "Sesini duymayabilirim ama ya kokun? Domuz gibi kokuyorsun."

İşte bu kavganın ve çetenin sonuydu. Canlı yılan benzeyen ipler yüzlerce masum insanın katilinin ağzından ve gözlerinden daldılar, bedenini parçaladılar.

Harzam, "Bu adamı mutlaka ekibe katmalıyım," diye mırıldandı.

Onunla yedi kişi olacaklardı.

Yedi savaşçı. Kutsal sayı.

45

Peçe, Derzulya'nın en ünlü tavernasıydı. Burada yapılan planlar, anlaşmalar, el sıkışmalar milyonlarca insanın kaderini belirlerdi. Sarp çok iyi bilirdi burayı, ama son uğradığından beri epey değişmiş olduğunu gördü. En büyük değişiklik duvarlarda açılan deliklerle içlerinin güneş ışığına boğulmasıydı.

Sedirler ve nargilelerle Oryantalist kafelerine benzemişti.

Janus'un azalan etkisi, Rebonların tapınaktan dışarı çıkamayacak durumda olması Kurâf'taki sürekli karanlığı dağıtmıştı sanki.

Sahnede yarı çıplak dans eden kızlar yoktu, onun yerine, kanun, ut, nêy ile insana huzur veren mistik bir müzik icra eden uzun külahlı müzisyenler vardı. Bira hâlâ vardı ama onun yanı sıra mor, kırmızı, turuncu şerbetler servis edilmeye başlanmıştı.

Masaların arasında volkanik taşlarla çevrelenmiş küçük gölcükler bile oluşturulmuştu, içinde rengârenk balıklar yüzüyordu.

Yine de eski karanlık ruhu taşıyan locaları vardı.

Tuzak ihtimaline karşı yan sokağa daldı ve fiçıların yardımıyla ikinci kat penceresinden hana girdi. Koridorun sağ tarafında odalar vardı ama sol tarafta birinci kata çıkılıyordu.

Müşterileri inceledi. Kiralık asker ve katil görünümlüleri artık başka bir handa takılıyordu anlaşılan zira iyi giyimli tüccarlar, mimarlar, zanaatkârlar birkaç masayı doldurmuştu.

Localardan birinde kaliteli deri çizme dikkatini çekti. Sezgi-lerini kontrol etti, bir grihavari ile aynı ortamda olduğuna emin oldu. Intoh onun gibi erken gelmişti. Nitekim deri çizmeli, başlığıyla kendini saklayan müşteri de etrafını gözlemeye başlamıştı.

Merdivenin duvara yakın kısmından aşağı indi. Locaya yürüdü. Beş basamaktan çıkarak locaya girdi. Grihavarinin karşısına oturuyordu ki, yüzünü gördü ve küfredip elini kılıcına attı.

"Janus!"

İkinci keredir Zefir'in tuzağına düşüyordu.

Kızıl Vaiz şaşır-mamıştı. Eliyle karşısına oturmasını işaret etti. "Sakin ol eski dostum. Buraya dövüşmeye gelmedim."

"Biz seninle hiçbir zaman dost olmadık John. Şimdi saçmalamay-ı kes ve ne istediğini söyle."

"Konuşmak."

"Öyle olsun bakalım. Burada olduğumu nasıl öğrendin? Zefir mi?"

"Kastettiğin ihanet ise hayır. Ama onu izlettiriyordum. Mac Intoh'la karşılaşmayı beklediğini biliyorum ama o gelmeyecek. Sohbetimize dinlemeye layık olmayacak kadar küçük kulaklara sahip."

Sarp omzunu silkti. Mac Intoh umurunda değildi.

"Bu sıralar çok sık aklıma geliyordun doğrusu," dedi John. "Sana her zaman hayran olduğumu bilirsin."

"Alınma ama bana karşı duygularını önemsediyim yok. Eski günleri mi anacağız? Ne istiyorsun?"

"Bu buluşma tam olarak benim isteğim değil. Çok yakından tanıdığın birinin fikriydi. Ve geliyor sanırım..."

Sarp da tahta zemindeki ayak seslerini duydu. Tek yumuşak adımı, tok bir asa vuruşu takip ediyordu. Locanın girişindeki gölgeyi hemen tanıdı.

"Azazel!"

Bugün sürprizlerle doluydu. Kara Gezgin'in Sabır ülkesinde Mikael'in yanında olduğunu sanıyordu.

Şeytan gülümseyerek yanlarına oturdu.

"Bugün burada geleceğe şekil vereceğiz."

Sarp, "Güçler zirvesi mi?" dedi. "Janus, Habis'i, sen Mikael'i ve dolayısıyla Tanrı'yı temsil edeceksin herhalde. Ya ben birkaç bin Gökkurt'u mu?"

Azazel kör bir ihtiyar görüntüsünü hızla değiştirdi, insanı hayran bırakan o kızılımsı derisiyle yakışıklı bir genç olarak kafasını kaşıdı. "Tam olarak öyle sayılmaz. Mikael bir peygamber değil. Anlamak biraz vaktimi aldı zira değişimini başlatacak kilit açılmamıştı."

Sarp, "Hakkında fazla bilgim yok. Bir derviş veya peygamber değilse kim o?" diye sordu. Janus'un dudağındaki alaycı kıvrım sinirini bozuyordu.

"Deccal," dedi iblis. "Birkaç ay önce değişmeye başladı. Sanırım gözünü kaybettiği suikast denemesi, uykudaki bir şeyi tetikledi."

Sarp, "Deccal," diye mırıldandı. Ne olduğunu hatırlamaya çalışıyordu.

"Şu kıyamet alametlerinden, sahte peygamber değil mi?"

“Habis’in yarattığı kırılma olmasa olacak belliydi. Deccal insanların çoğunu kandıracak ama eninde sonunda yenilecekti. Ama şimdi zincirsiz kalmış olabilir. Gittikçe güçlenecek.”

“Azazel Kader Kitabı’nı sen okudun. Ama ben senin kadar Tanrı’yı tanımıyorum. Belki de bütün bu olanlar da planının bir parçası. Ve bu sizin sorunuz. Duyduğum kadarıyla onunla savaşacak senin ordun John.”

“Evet,” dedi Janus. “Senin sorunun da neredeyse üç milyonluk ordusuyla Chiang imparatoru olacak.”

Sarp, “Biliyorum,” dedi başı önünde. “Onları Ergenekon’a senin yönlendirdiğini de biliyorum. Ama imparator, Rah-palt ve E-zmaraf birliklerini ordusuna saldırttığını öğrenirse neler olacak? Küçük entrikalarının sonu gelebilir.”

Bu yaralayıcı bir saldırıydı, Janus cevabını vermekte çekinmedi. “Uzun yıllar çölde saklanmış biri olarak formuna hemen kavuşmuşsun ama hâlâ istihbaratın zayıf. İfritgözü’nün doğusunu hiçbir zaman kontrolüm altına alamadığımı bilirsin. Orada bir güç vardı. Ve Mişka’dan gelen habere göre imparatorun kendi Habis’i var dostum. Daha doğrusu üç cadının bedenine yayılmış tek bir yaratık.”

Sarp’ın kaşları çatıldı. Bu sırada şerbetler gelmişti. Kızılıcık şerbetini seçti ve bir yudum aldı. “Bunu biliyor muydun Azazel?” diye sordu.

Şeytan, ne yapabilirim, gibisinden ellerini açtı. “Bu dünyaya dış evrenden sızmalar oluyor bazen ama bir süre sonra güçlerini yitiriyorlar. Belki de daha doğru kelime: bayatlıyorlar. Çürüyorlar, en sonunda parçalanıp yok oluyorlar. Bunlar ise Habis’in gelişile canlandılar anlaşılan.”

“Bu konuşma iyice canımı sıkmaya başladı,” dedi Sarp. “Düşmanlarımın arttığını mı anlatıyorsunuz bana? Deccal, Mikael, Chiang ordusu, üç cadı ve tabii ki Habis ile sen Janus.”

“Habis’e eskisi kadar bağlı olduğum söylenemez dostum,” dedi Kızıl Vaiz. “Eninde sonunda o da bu evrenin kurallarında güçlerini kaybedecek. Müttefik olarak şeytanı tercih ederim.”

Bu yeni ortaklık Sarp için mide bulandırıcıydı. Derin bir nefes aldı.

“Benim vaktim azalıyor, gitmem gerek. Tanrı, şeytan, Deccal, Habis, üç cadı, Mikael sen... umurumda değilsiniz. İttifak yapmayı da düşünmüyorum. Hatta fazla bir şey de yapmayacağım. Elem’in sizleri yok edeceğini düşünüyorum. Belki de kenara çekilip seyrederim.”

Azazel kalkmaya yeltenen asi grihavarinin kolundan tuttu.

“Ne yazık ki duymam gereken, seninle ilgili önemli bir sır var. Hadi Janus...”

Parmağını bardağının üstünde gezdiren Kızıl Vaiz, gözlerini tavana dikti. Ama sanki çok gerilere bakıyordu.

“Bütün bunlar başlamadan önce, yani muhasebeciyken bir müşterimiz ilgimi çekmişti. Karmaşık bağlantıları ve çok parası olan bir Türk’tü. Bizim şirketimiz, işlerinin İngiltere ayağıyla ilgilieniyordu. İleri teknoloji ürünleri alıyordu. Garip bir havası vardı. Gözünü alamadığın insanlar olur ya... Toplantılarda bana öyle bir bakıyordu ki, sanki maskemi delip, kana ve kötülüğe aç gerçek yüzümü görüyor, işlediğim bütün günahları biliyordu.”

“Bunun benimle ne ilgisi var? Yarı Türk’üm ama öyle bir adamla iş yapmadım.”

“Hatırlamıyorsun belki ama tanıştın Sarp. Biraz sabret,” dedi Janus. Sanki eski yağlı, kilolu, insanların tiksindiği John kişiliğine geri dönmüştü. “Bir gece sık sık gittiğim bir barın sokağında rast-

ladım ona. Takip etmek istedim ama çok kalabalıktı ve gözden kaybettim. Tekrar gördüğümde seninle muhabbet ediyordu. Seni tanıyordum; yakışıklı, tekinsiz bir heykeltıraş olarak dedikodun çok yapıyordu. Kıskanmıştım. Bir masaya oturup sizi göz hapsine aldım. Uzun uzun konuştunuz.”

Sarp dinlerken olayı hatırlamaya çalışıyordu ama John’un anlattığı kadar garip, havalı bir Türk anılarında yoktu.

“Nihayet beraber dışarı çıktınız. Hemen peşinize düştüm. Bir ara sokakta senin elinde bir bıçak parıldadı dostum. Adamı öldürmek istiyordun. Bunun bir kavga veya kızgınlık neticesinde olmadığını anlamıştım. Sen katildin.”

Sarp şüpheyile bakmaya başlamıştı. Çok uzun zaman geçmişti eski İngiltere’deki günlerin üzerinden.

“Öldürdüm mü yani adamı?”

“İşte dostum şaşırtıcı yanı buydu. Adam kolayca hamlenden kurtuldu, elindeki bıçağı alıp kırdı ve seni dövmeye başladı. Karşı koyamıyordun. Arka arkaya yumruk ve tekmelerle bir kum torbasına dönmüştün. Yere yıkıldın ama adam hâlâ tekmelemeye devam ediyordu. Seni öldüreceğinden koktum ve bağırdım. Bana baktı. Eğilip suratına son bir yumruk attıktan sonra sokağın başına yürüdü.”

Sarp hayal meyal dayak yediği bir olayı hatırlamaya başladı. Hastanede iki hafta yatmıştı o zaman ama gerisi bulanıktı.

“Sana yardım etmek için onun biraz açığından sokağa girdim. Birden kolumdan tutup kendine çekti. Korkudan bir çığlık atmıştım. ‘Artık senin. Geri alana kadar,’ dedi.”

Sarp eliyle alnını ovuşturdu.

“Evet, dayak yedim ve hastanede yattım ama o gece bulanık. Demek beni kurtaran sendin. Adı neydi o adamın?”

“Atilla.”

Sarp'ın gözleri şaşkınlıktan açıldı. Hatırlıyordu bu ismi! Kafasında uçuşan önemli şeyler söylemişti bu adam. Hatta grihavarilere ihanetinde ve onlarla mücadele etmeye karar vermesinde dahi etkisi olabilirdi ama ölümüne dövdüğünü unutmuştu.

Şeytan, "Suratındaki ifadeden nihayet hatırladığın anlaşılıyor Sarp," dedi. "Ne konuştunuz onunla?"

"Bazen aklıma geliyor. Söyledikleri uçuşuyor beynimde. Yakalamaya çalışıyorum ama kaçıyor."

Üçü birden sustu. Nihayet, "Bugünle ne ilgisi var o olayın?" dedi Sarp.

"Uzun zamandır doğuda bir sahil heykelleriyle ünlü dostum. Rebonlarımı göndermiştim ilk ortaya çıktıklarında. Ve ne öğrendim dersin. Onlar heykel değil. Derzulya dışından gönderilen insan görünümlü robotlar."

"Robotlar mı? Bildiğimiz makine adamlar mı? Hadi canım!" Sarp, daha neler, der gibi bakıyordu. Teknoloji yok olalı, insanlar ortaçağ seviyesinde yaşamaya başlayalı beş yüz yıl olmuştu.

"Haklısın inanması zor ama okyanusta bir yerlerde robotlar üreten ve Derzulya'ya gönderen biri veya birileri var. Ama sahile çıkar çıkmaz sihir ağı nedeniyle hareketsiz kalıyorlardı. Ama birkaç ay önce canlı bir heykel söylentisi yayıldı. Zen-Sünni inancının kalıntısı bir mabede taşımışlar keşişler. Senin de iyi bildiğin gibi Elem doğduğundan beri büyü ağımız zayıflıyor. Bu robotun da kısıtlı da olsa hareket edebildiğini düşündüm. İncelemek için getirmeleri için Rebonları gönderdim."

Sarp bu muhabbetin nereye varacağını merak etmeye başlamıştı.

Üçü konuşurken dışarıda insanlar yürüyor, gülüyor, yemek yiyordu. Etraflarında yaşam akıyordu. Ve işin ilginç yanı yaptıkları muhabbetin yanında onlar daha garip geliyordu.

“Böylece onu inceleyebildin mi? Tapınakta mı?”

Janus kafasını salladı. “Hayır. Gönderdiğim Rebonlardan uzun süre ses çıkmadı. Casuslarımı kontrol için yolladım. Robotu kutsal zanneden tapınak keşişleriyle bir savaş yaşandığı anlaşıyor. Rebonlar onları kolayca öldürmüştü ama sonrası sır. Bir şey bütün yaratıklarımın kafasını kesmiş. Tam on ikisi katledildi. Ve robot ortalıkta yok.”

Sarp, Kargeba ile konuşmasını hatırladı. Janus’un yaratıklarının düşünmekte, hareket etmekte zorlandığını söylemişti. Belki onları yok eden büyü ağının zayıflamasıydı. Yine de bu düşüncesini kendine sakladı.

“Yani bizim canlı heykelden şüpheleniyorsun. Diyelim ki aramızda bir robot dolaşıyor, ne fark eder?”

Janus gülümsedi. Son vuruşu yapacağım, der gibiydi.

“Seni hastanelik eden Atilla’nın işlerini yaptığımızı söylemiştim. O olaydan sonra daha derin araştırma yaptım. Japonya’da Gunkanjima veya Haşema diye bilinen bir adayı almıştı şirketi. Orada yapay zekâ ve robot araştırmaları üzerine bir fabrika kurmuştu.”

Şeytan başını salladı.

“Bu bir tesadüf değil.”

Sarp da aynı fikirdeydi ama, “Öyle olsa ne olacak?” dedi. “Sen beş yüz yıldır yaşıyorsun John. Azazel, senin güçlerini tahmin bile edemiyorum. Derviş Mikael için Deccal diyorsunuz, binlerce yıl önce Habis gibi dış evrenden gelen üç cadıdan bahsediyorsunuz, Elem ise bizzat O’nun tarafından görevlendirilmiş. Bu kadar büyük aktörler arasında neden en korktuğunuz robotlar?”

“Anlamıyorsun Sarp, hepimizin limitleri var,” dedi Janus. “Habis ve üç cadı zamanla bu evren tarafından sindirilecek. Decal Mikael, Elem zaman ayarlı bombadan başka bir şey değil. Ya-

rattığımız sihir temelli dünya sona eriyor. Sen ve ben zirve noktamızı çoktan geride bıraktık, bizim zamanımız bitmek üzere... Ama yapay zekâ ve robotların yükselişinin sınırı yok. Teknoloji uygarlığını yok ettiğimiz zaman bilgisayarlar insanlığın milyonlarca yıllık evrimini elli yılda tamamlamıştı ve her yıl gelişme hızı ikiye, dörde katlanıyordu. Bu evrenin esas gücünün hâlâ sihir olduğunu mu düşünüyorsun?"

Sarp itiraz edecekti ama birden Atilla'nın ona söylediği bir cümleyi hatırladı: "Bu evren metal fabrikası, metaller için yaratıldı, insan yan ürün."

Bu anıyı kendisine saklamaya karar verdi.

"Haklı olsanız bile bu sizin sorunuz. Dediğim gibi sizinle müttefik olacak değilim. İlk önceliğim halkımın üzerine gönderdiğin şu çekik göz ordusu olacak John. Sen de Derviş Mikael'i hafife almasan iyi olacak. Dediğin gibi Deccal ise canına okuyabilir."

Ve bu kez engellemelerine fırsat vermeden kalktı, kafası düşüncelerle dolu Uzaktaki Ev adlı hana gitti. Bir an önce Ergenekon'a dönmeleri gerekiyordu. Bazı şeyler daha berraktı artık.

Sarp'ın gidişinin ardından Janus ile iblis bir süre sessizce oturdular.

Nihayet, "Sence istediğimiz gibi mi davranacak Azazel?" dedi Janus.

İblis gülümsedi.

"Sarp ne olduğunun farkında değil. Ama beynine bir bubi tuzağı kurduk. Tıpkı Deccal gibi o da yavaş yavaş olması gereken şeye dönüşecek. Biz kendi planımıza bakalım. Şimdi şu şerbetlerin yerine iki sert içki söyle bakalım. Siz insanların kokusuna başka türlü katlanamıyorum."

Kitap Arkası

Derzulya serimin geleneksel “Kitap Arkası” bölümüne hoş geldiniz. *Asi* ve *Kızıl Vaiz* kitaplarımın sonuna da böyle bir sürpriz yazı eklemiştim. Geri kalan sayfalarda Derzulya Serisi Habis Üçlemesi’nin son kitabı *Gri Tanrı*’dan bir bölüm ve ilginç bulacağınızı sandığım “Apokrifya” adlı bir öykü sizi bekliyor. Ama isterseniz sizinle çocukluğuma bir yolculuğa çıkalım önce...

1 Haziran 1969’da babamın deniz astsubayı olarak görev yaptığı Gölcük’te doğmuşum. Ben üç yaşındayken Bartın’a tayin olunca taşınmışız. Oradan bir anım var; beyaz eşya kutuları içine girip, evimizin yanında yokuşta yuvarlanırdım. Tank diyordum bu oyuna.

Bartın’da askeri lojmanlarda büyüdüm. Çocuklar için cennet gibiydi. Babalar sabah servisle deniz üslerine gider, anneler ev işlerini yaptıktan sonra komşu komşu gezerdi. Biz çocuklar oyun oynayıp dururduk.

Oyunların mevsimleri bile vardı...

Mesela apartman girişlerinde mozaikli bir desen vardı. Yılan oynardık burda. Gazoz kapağını bir karış genişliğinde yoldan çıkarmadan hedefe götürürdük. Eğer birisi çok öne geçmişse kendi kapağına iyi bir fiske vurup onu çıkartıp kendin öne geçebilirdin. Iskalarsan baştan başlardın.

Yol blokları arasına zift dökülmüştü. Gazoz kapaklarının dişli kenarlarını buna tutturup dikleştirir, bir mesafeden mermerle vururduk.

Sakızlardan çıkan hayvan kartlarını, Tipitip'leri belli bir yükseklikten yere atardık. Yerdeki kartlardan birine ilk denk düşüren hepsini alırdı.

Yine bu kartların numaralarına göre altüst yapardık.

İnşaatlardan aldığımız borularla kâğıt üflerdik.

Plastik arabaların üzerine tel direksiyon koyardık.

Tabii ki en gözde oyunlar misketle oynanırdı... kuyu, üçgen, baş.

Baş oynarken boklu dere veya toprak tarafı derdik.

Misket ile ilgili çok hatıram var ama en ilginçi şudur: Bütün misketlerimi ütölmüştüm. Param da yoktu yenilerini alayım. Sıkıntıyla oynayanları seyredip, elimdeki dal parçasıyla toprağı eşeliyordum. Birden bir parlaklık gördüm. Kazdım ve Gollum gibi bir hazine buldum. Normallerin iki katı büyüklüğünde çok güzel bir misket...

Arkadaşlarım bunu görünce takas için yalvardılar. Açık artırma yaptım, yedi miskete takas ettim.

Ben oyun oynarken, belki aynı yerde başka misket de gömülmüştür diye eşeleyenler oldu.

O gün berbat bir şansım vardı ve kısa sürede yetmiş misketimi kaybettim.

Kendime kızarak gittim aynı yere çömeldim. Çocukların eşelediği yeri yine kazdım. Hoppala! Bir misket daha buldum. Çocuklar çok şaşırdı zira her yere bakmışlardı, o bölgeyi epey kazmışlardı.

Bunu da takas ettim. (O aldıklarımı ne yaptım hatırlamıyorum.)

* * *

Ben çocukken evlerde televizyon yoktu.

Televizyon yokken radyo dinlenir, ailece sinemaya gidilir veya komşu gezmeleri yapılırdı.

Bu komşu gezmelerinde büyüklerin muhabbetlerini dinlerdim. Aklımda bir sürü cin hikâyesi kalmış o zamanlardan.

İlk öpüşmem o yaşlarda oldu. Yorganların konulduğu bir dolapta komşu kızla yakaladılar.

Yedi yaşında evimize televizyon geldi.

Pazar sabahları babamla fırına gidip annemin yaptığı malzemelerle pide yaptırıp, kahvaltı ederken film seyrederdik.

O zamanlar çok bilimkurgu yayınlardı TRT. Çok güzel dizileri vardı: *Uzay 1999*, *Uzay Yolu*, *Black'in Yedilisi*, *Buck Roger*, *Savaş Gemisi Galaktika* (ilk versiyonu), *UFO*, *The Prisoner*...

Ama bunların içinde beni en çok etkileyen *Logan's Run* olmuştur.

Logan'ın Kaçışı önce film olarak yayımlanmıştı. Daha sonra televizyon dizisi geldi.

Konusu kısaca şöyleydi: Dünya yüzeyi kirlilikten, savaşlardan yaşanmaz hale gelir. İnsanlar bir yeraltı kentine sığınır. Kentin nüfusunu belli seviyede tutmak için otuz üç yaşına girenlerin öldürüldüğü bir din uydurulur.

Yüzyıllar geçer, yeryüzü yaşanır hale gelir ama kentin içinde yaşayanlardan bu saklanır. Din kemikleşmiştir. Kumadam denilen görevlilerin görevi, otuz üç yaşına girdiği halde ölmek istemeyenleri yakalamaktır.

Bu ajanlardan birine, muhaliflerin arasına sızma görevi verilir.

İlk başta amacı bu gizli oluşumu yıkmak olan Kumadam zamanla topluma ve kendisine söylenilen yalanları öğrenir.

Kentin dışına çıktığı zaman yeşil ve yaşanır bir dünya ile karşılaşır.

Bu filmin benim için önemi şuydu: Yaşadığımız dünyayı algılarımızla tanıdığımızı, eğer istenirse bize idarecilerin yalan söyleyebileceğini anlamıştım.

Tarih, bugün, yaşadığımız dünya tamamen yalan olabilirdi.

Yani *The Matrix*'te kırmızı hapi yutmuş gibiydim.

Logan'ın dünyasında insanları otuz üç yaşında cennete gideceksiniz diye kandıran bir din vardı. Öyleyse inanç tehlikeli bir silahtı bence.

Bu film ile birlikte Isaac Asimov'un "Vakıf" serisi ve George Orwell'in 1984 adlı kitapları fikir dünyamı büyük ölçüde etkiledi.

Hayal gücü olan bir çocuktum. Sinemada seyrettiğim vampir filmlerinin etkisinde kalmıştım. Apartman bodrumunda siyaha boyanmış, ağır bir demir kapı vardı. Arkasında ne olduğunu bilmezdik. Orada bir vampirin yaşadığına inanırdım. Geceleri tabutundan kalkıyordu.

Seyrettiğim filmlerde vampirler hep kadınların kanını emiyordu. Bu nedenle erkeklerin tehlikede olmadığı gibi bir çıkarım yapmıştım ama annem ve ablam tehlikedeydi.

Nihayet o demir kapı bir nedenle açıldı. Biz çocuklar arasında orası bir efsaneydi. Dini bir ritüel gibi toplu olarak içeri girdik, ne var ne yok gördük. İçerisi bazı sandıklar ve eşyalarla doluydu.

Mum ışığında orada bir gölge tiyatrosu yaptığımı hatırlıyorum. Seyircilerden para almıştım ama ne hikâye uydurduğumu hatırlamıyorum.

Çocukken kanlı bir olaya tanık olmuşum ama yakın zamana dek bunu hayal sanıyordum.

Hamsi diye bir komşu çocuğu vardı. Kafadan çatlak bir Laz. Sürekli küfredirdi. Bu ve abisi pil, cam bardak filan yerd.

Sonbaharda apartmanlar arasındaki bir yeraltı deposuna mazot boşaltılırdı. Bunu boşaltan makinenin bir pervanesi vardı. Çok hızlı dönerdi.

Hamsi'nin abisi bu pervaneye dal uzattı. Hani dönen bisiklet tekerine dal değdirirsiniz ya... Bu çılgın dalı uzattı ve pervane dalla beraber çocuğun kolunu da çekti. Kanlar üzerimize fışkırdı.

Ben bunu hayal ettim sanıyordum, anneme sordum meğer olmuş.

Bu arada ablam dedim ama bizimkilerin uzun zaman erkek çocuğu olmamış. Bu nedenle memleketimiz Çorum'da Koyunbaba'ya adak adanmışlar.

Koyunbaba cinlere ve orman yaratıklarına hükmeden bir ermişmiş.

Hakkında şöyle bir hikâye var: Fatih Sultan Mehmet, Pontus Rumlarının üzerine giderken bu ermişe Kızılırmak üzerine bir köprü yapma görevi vermiş. Koyunbaba, "Köprüyü yaparım ama kimse işime karışmayacak, kimse seyretmeyecek," demiş.

Gel zaman git zaman o bölgede bulunan köylüler bu köprünün nasıl yapıldığını merak etmiş. Zira geceleri oluyormuş ne oluyorsa.

Merak nedeniyle seyretmek için nehir kıyısına gitmişler bir gece. Bir bakmışlar orman yaratıkları, cinler taş taşıyor köprüyü yapıyor.

Fakat gürültü yapmışlar, seyredildiklerini anlayan hayvanlar ve cinler kaçmış.

Koyunbaba buna çok kızmış ve, "Gören gözler kör olsun!" demiş.

Bugün hâlâ köprünün olduğu Osmancık'ın bir mahallesinin adı Körler Mahallesi'dir ve normalden çok kör insan vardır.

İşte benim için adak adanan Koyunbaba böyle biriymiş işte. Bir gece annemin rüyasına girmiş, beni müjdelemiş.

Annem der ki: "Sana hamileyken evde olmayan kediler dolaşırdı hep."

Bu görünüp kaybolan kediler yüzünden bir ihtiyar kadına gitmişler. Kadın, "Senin oğlan yarı cin," demiş.

Doğru mu bilmem ama hislerim kuvvetlidir, birkaç kere büyü yaptım, hepsi de tutmuştur.

Neyse çocukluğuma geri dönelim...

Babam disipline önem veren biriydi haliyle. Bir gün masada meyve yüzünden ablamla kavga edince kocaman meyve kâsesini tek başıma bitirme cezası vermişti. Yaramaz bir çocuktum ama fazla da ceza almamışım demek.

Okuma yazmayı erken öğrendim. *Milliyet Çocuk* ve *Tercüman Çocuk* vardı o zamanlar, ikisine de aboneydim. Ve çizgi romanlar...

Lojmanlarda çizgi romanlar üzerine bir sektör vardı: *Kızılmaske*, *Mandrake*, *Teksas*, *Tommiks*, *Teks*, *Zagor*, *Mister No*, *Kaptan Swing*...

Bunlar biriktirilir, takas edilir, satılır, üzerine kumar oynanır ve... çek-çek yapıldı.

Yaz boyu biriktirdiğim ve okuduğum çizgi romanları okullar açılmadan çek-çek yapar. Okul için defter, kitap, kalem paramı çıkartırdım.

Bu arada sezgi dedim de: İlkokuldayken teneffüslerde yakındaki bir bakkala giderdik. Adamcağız el kadar bisküvilerin pake-tine çek-çek misali para ödülü koyardı.

Yani bisküvi paketinden ya hiçbir şey çıkmazdı ya da 25, 50 kuruş veya 1 lira kazanırdınız. Ben çok şanslıydım. Sürekli 1 liralıkları seçtiğim için adam en sonunda bana yasakladı bunu.

Çocukken günah, cennet, cehennem mevzularını çok düşünürdüm. Yalan söylersen cehenneme gidersin derlerdi ama ben hikâye uydurmaya bayılıyordum. Çocuklara olmayan ülkeleri veya olmayan olayları anlatıyordum. Bunları uydurduğum için de cehennem korkusu yaşıyordum.

Uydurmanın mesleğim olacağını, bu sayede para kazanacağımı hiç tahmin etmezdim.

Bir gün komşularımızdan biri eve dönerken beni çağırdı. oğlunu görüp görmediğimi sordu. Görmemiştim ama top oynadığımız sahanın kenarında gördüğümü söyledim. Hiç duraksamamıştım.

Eve giderken, "Tamam," dedim. "Sen cehennemliksin." Hiçbir nedenim yoktu, annemin kızmaması veya bir kabahatimi örtmek için değil, sadece yapabildiğim için yalan söylemiştim. Bu nedensiz yalan çocukluğumun en korkunç azabını yaşattı bana.

Oturduğumuz apartmanda çok yetenekli Yıldırım Amca dediğimiz bir asker vardı. Apartmanımızın bodrumunda kendine marangozluk işleri yapacağı bir alan oluşturmuştu. (Zaten daha önce anlattığım siyah demir kapıyı açan, biz çocuklar için korkularımızın yuvası olmaktan çıkaran da oydu.)

Bize hikâyeler anlatır, tahta oyuncaklar yapardı. Ayrıca film-lerde dublör olacak kadar cesurdu. Hızla gelen arabanın kaputu üzerine atlar, motosikleti ile gösteri yapardı.

Karısı ve oğlu da eğleneliydi.

Bir gün onların evinde iken kurşun döktürüyordu kadınlar. Bana da döktüler. Oluşan şekilleri, kurşunun örtüye dökülürken çıkardığı sesi sevmiştim. Mistik bir deneyimdi.

Bu kadın muhabbetlerine bazen biz çocukları almazlardı. Annem ağda için hazırladığı macunun bir kısmını rüşvet olarak verir yollardı. Bir keresinde bu ağdanın üzerinde dişim kaldı.

Lojmanların dışında Cengiz diye bir arkadaşım vardı. Onun-la evden kaçmaya karar verdik. Evlerinin bahçesindeki ayva ağa-cının yapraklarını yemek için bir torbaya doldurduk yola çıktık. Ama birkaç dakika sonra yaprakları yedik ve evlerimize döndük.

Çocukken akasya, ayva yaprağı, böğürtlen yemeye doya-mazdım. Gül yaprakları toplayıp şişe içine tıkar, su doldururdum. Bir süre sonra gülsuyu olarak içerdik.

Ağaçlardan kiraz, vişne, erik toplar, yemediklerimizi pazara götürür satar, dondurma alır veya şıra içerdik.

Çocukluk arkadaşlarımdan biri de Nurullah'tı. İsminden de anlayacağınız gibi al yanaklı, dindar bir ailenin çocuğuydu. Bu arkadaş bana din mevzuunu anlatır dururdu. Hani şu yalan söy-leyenler cehenneme gider filan.

Resmi bayramları çok severdim. Babamla askeri üsse gider, kuzu çevirme, etli pilav yerdik. Askeriyede dağıtılan küçük yu-varlak ekmekleri çok severdim.

Babam sayesinde Türk ordusunun başka bir yönünü gördüm: Anadolu'nun birçok yerinden okuma yazma bile bilmeyen, dün-yadan haberi olmayan gençler geliyordu. Bunlara okuma yazma

öğretiliyor, şoför, berber, terzi, tamirci veya başka meslek sahibi olmaları sağlanıyordu. Babam emekli olduktan uzun yıllar sonra hâlâ askerleri gelip ziyaret etmiştir.

Hatta askerlerinden biri terhis olduktan sonra kaçırdığı kızla bize gelmişti. Babam kızın ailesini de ikna ederek evlenmelerini sağladı. Gemlik'te zeytin bahçeleri vardı. Birkaç kere gidip evlerinde kaldık.

Neyse kendi hikâyeme döneyim... Oyunların mevsimleri var demiştim ya, televizyon gelince kovboylar ve Kızılderililer meşhur oldu. Ben hep Kızılderilileri tutardım. Filmlerde kovboylar onları öldürdükçe sinir olurdum.

Kovboylar ve kıızılderililer diye savaş yapardık. Ben iyi ok atardım. Bir kere karşı takımdan birinin ayağını vurunca bu tür şeylerden uzaklaştım. Zira okun ucunu gazoz kapağıyla kaplamıştım ve bayağı acıttı canını.

Futbol, basket, voleybol sahalarımız vardı lojmanlarda, çok spor yapardık ama çok okumaktan gözlerimi bozmaya başlamıştım. Gözlük terleyince burnumun üzerinden kayıyordu. Böylece spordan bir süreliğine koptum, ansiklopedi okumayı seven çocuklardan biri oldum.

Ortaokula başladığımda, babam emekli olmuş, bir lokanta açmıştı.

Okuldan sonra babamın lokantasına uğruyordum. Bazen bulashık yıkardım ve nefret ederdim bundan.

Lokantanın bana en önemli yararı Teoman Amca'yı tanımak oldu.

Çok etkileyici sesi olan, müthiş bilgili bir avukattı. Gözünüzde canlandırmak için biraz İlber Ortaylı'yı andırırdı diyeyim.

Her konuda birçok şey anlatırdı. Hatırladığım kadarıyla hiç evlenmemişti, annesiyle yaşırdı. Hüzünlü bir aşk hikâyesi son-

rası kendini içkiye vermişti. Zaten birkaç sene sonra öldü. Ama onun sohbetleri sayesinde çok şey öğrendim.

Metal Fırtına'yı okuyanlar hatırlayacaktır; Gökhan'ı ajan olması için teşkilata tavsiye eden olarak kitapta ölümsüzleştii. Mekânı cennet olsun.

O yaz Bartın'ın İnkumu sayfiyesinde lokanta açtık. Hayatımın en güzel yazlarından biriydi. Birkaç kere boğulma tehlikesi dışında tabii.

Sabah erken kalkınca kahvaltı sonrası dondurmacıya giderdim. Orada bir abi vardı. Bana taze dondurma verirdi. Taze dondurma ne çoğunuz bilmez. Dondurma hazırlanır ve donması için dolaba konur, işte ben o donmadan önceki ilk halini severdim. Tadı farklıydı.

Derzulya'daki nefes odur işte.

Yani kısaca sıradan ama eğlenceli, hayal gücünü besleyen bir çocukluk geçirdim.

ASA

GRİ TANRI

HABİS ÜÇLEMESİ – III

DERZULYA

*Ant olsun ki, cehennem için de birçok cin ve insan yarattık
onların kalpleri vardır ama anlamazlar
gözleri vardır ama görmezler
kulakları vardır ama işitmezler.
İşte bunlar hayvanlar gibi hatta daha sapıktırlar.
İşte bunlar gafillerdir.*

(Araf Suresi – 179. Ayet)

*Şaşacaksan, onların:
"Biz toprak olunca mı yeniden yaratılacağız?" demelerine
şaşmak gerekir.
İşte onlar Rab'lerini inkâr edenlerdir.
İşte onlar boyunlarına demir halkalar vurulanlardır.
İşte onlar cehennemliklerdir,
orada temelli kalacaklardır.*

(Rad Suresi – 5. Ayet)

Kendini dünyanın en sıkıcı insanı olarak tarif ederdi Mettu Salek. Altmış yıllık yaşamı aynı köyde, hatta aynı kulübede geçmişti. Derzulya'nın doğu kıyısında okyanus manzaralı bir uçurumun tepesinde yaşamıştı. Sert geçen kışlar ve rüzgârın Magnazebrun'dan taşıdığı tuzlu suyun yıpratıcılığı dışında bir şikâyeti olmamıştı hiç.

Meraklı bir insan değildi; her sabah aynı saatte kalkar, zengin bir kahvaltı masasında tıka basa doyduktan sonra akşama kadar çalışırdı. Küçük bir tarlası, oyalandığı marangoz atölyesi, bal kovanları vardı.

Güneş batarken sallanan sandalyesine oturur, kendi büyüttüğü Khat adlı kuzukulağına benzer bir yaprağı çiğnerdi. Yanağının bir tarafı uyuşturucu etkisi olan bu bitki yüzünden sarkmıştı. İki saatlik zorlu çaba sonrası rahat bir uyku için kafası güzel olurdu.

Kendi dünyasında bulamadığı rengi, rüyalarında sağlardı o yaprak.

Parayla işi olmazdı. Ufak tefek ihtiyaçlarını takasla hallederdi. Köydekilerin ev tamiratlarını yaparak; yağ, süt, kaymak gibi yiyecek şeyler alırdı.

Sıkıcı olduğu kadar da çok sessiz bir adamdı. Çok gençken bir kere evlenmiş, birkaç ay sonra tarladan döndüğünde evi boş bulmuştu. Kadıncağız kaçmıştı. Mettu hak vermişti ona, karakteri buydu. Değişebileceğini sanmıyordu.

Tek başına bir yaşama teslim olmuştu.

Yine de bir sırrı vardı.

Kulübesinin tam altında bir mağara bulmuştu çocukken.

Dar bir girişten sürünerek evi kadar geniş bir cebe ulaşılıyordu.

Kuru ve serin havası yüzünden ilk başlarda burayı kiler olarak kullanmıştı babası. O ölünce Mettu hayalini gerçekleştirmeye karar vermişti: Şimdi orada kuklalardan oluşan bir kasaba vardı.

Marangoz atölyesinde küçük insanlar oyuyordu tahtadan.

Oyduğu yüzlerce kukla ile bir dünya oluşturmuştu.

Evleri, eşyaları, hayvanları, kıyafetleriyle minyatür bir yaşam...

Yeteneği vardı ama ilhamı birkaç kilometre ötedeki sahildeki demir heykellerden almıştı. Köyün eğlence kaynaklarından biriydi bu. Yılda bir kez toplu olarak o sahile giderler, her sene okyanus yüzünden daha da yıpranan heykelleri saatlerce seyreder, bazen önlerindeki sunaklara yemeyecekleri yiyecekleri adak olarak bırakırlardı.

Şimdilik hayatlarına renk katan bir ritüeldi ama Mettu eninde sonunda bir din oluşacağından korkuyordu. Eninde sonunda insan kurban etmeyi akıl edecekti biri.

Belki de bu korkusunun etkisiyle bir rahip kuklası oyuyordu şimdi.

Rahibin bir tapınağı olacak, kuklaları kurban edecekti.

Uzun yıllardır mutlu ve huzurlu bir yaşam sürdüren kukla kasabasına cehennemi getirecekti din.

Bir yandan Khat çiğnerken, keskin bıçağıyla elindeki tahta parçasını oymaya devam ediyordu. Hava iyice kararmadan en fazla yarım saati vardı çalışmak için. Birden uçuşunun yanı başındaki küçük kumsalda bir karaltı dikkatini çekti.

Şaşırmıştı, birkaç dakika önce orada hiçbir şey yoktu; her zaman olduğu gibi dalgalar köpükler yaratarak kıyıyı dövüyordu.

Uçurumun dibindeki kayalık alanı seyretmek daha zevkliydi. O nedenle kumsala fazla bakmazdı.

Karaltı epey büyüktü. Belki de kıyıya vuran bir balina diye düşündü. Daha önce böyle bir leş görmüştü. Hatta ondan da büyük bir ahtapot leşini köye taşımışlardı. O canavar üç ev uzunluğundaydı.

Birden karaltının ağzı açıldı. Balina leşi olduğunu düşündüğü karaltıdan bir insan çıktı. Onu altı kişi daha takip etti.

Mettu gördüklerine anlam veremiyordu. Bu bir deniz arabası mıydı yoksa?

Gözleri eskisi kadar iyi görmüyordu.

Aşağı inip inmemek arasında tereddüt etti.

Nihayet sallanan sandalyesindeki rahatını bozmamaya karar verdi.

Yine de seyretmekten kendini alamıyordu...

Yedi insan içinden çıktıkları karaltıyı dalgaların uzanamayacağı bir bölgeye kadar çektiler. O şey epey ağır olmalıydı ama çok kolay taşımışlardı.

Kıyıda bir süre oyalandılar. Sırt çantalarını yüklendiler. Biri uçurumun tepesindeki kulübeyi ve sandalyesinde oturan Mettu'yu fark etti.

Kendi aralarında konuştular. Yukarı çıkmaya karar verdiklerini düşündü Mettu. Bunun için iki yol vardı. Eve kadar koca bir yay çizerek çıkan patika veya kayalardan kısa ama tehlikeli ve zorlu çıkış.

Yabancılar tehlikeli olanı seçti.

Mettu'nun bulunduğu yerden çıkışlarını seyretmek imkânsızdı. Görebilmek için yirmi metre yürümesi, uçurumun kenarından eğilmesi lazımdı. Nasılsa geliyorlar, diye düşündü. Tabii kopmak üzere olan bir çıkıntıya veya kaygan yosunla kaplanmış bir kayaya denk gelip düşmezlerse.

Endişesi yersizdi. Önce bir el göründü, ardından baş.

İlk yabancı tepeye tamamen çıkmıştı, geriden gelenlere el uzattı.

Mettu kıyafetlerini ilginç buldu: Vücutlarını saran parlak bir kumaş giymişlerdi. Hepsi aynı boydaydı.

Hepsi düzlüğe çıktıktan sonra, sırt çantalarını tutarak kulübeye yürüdü.

Mettu garipliği birkaç metre daha yaklaştıklarında fark etti, bunların hepsi birbirine benziyordu.

Yutkundu. Nedense aklına o heykeller gelmişti.

Çoğunun yüzü yıpranmıştı ama hayal gücünü biraz zorlarsa şu anda üzerine yürüyenlere benzediklerini düşünebilirdi.

İlk yabancı verandaya adımını attı.

“Misafir kabul ediyor musun ihtiyar?”

Mettu, *tanrılar evime geldi*, diye düşündü. Kekeleyerek, “Evet, evet buyurun. Ben Mettu Salek. Evim basit çiftçi evidir. Size layık değil ama,” dedi.

“Önemli değil Mettu İnsan,” dedi yabancı. “Ben Xasiork.”

Mettu diğerlerinin kendini tanıtmasını bekledi bir süre. Hiçbirinden ses çıkmayınca, “Arkadaşlarınızın isimleri nedir?” diye sordu.

Yabancı soruyu garipsemişti. “Onlar da Xasiork,” diye cevap verdi.

Yedisinin adı da aynıydı.

“Birbirinizi nasıl ayırıyorsunuz?” diye sordu bu sefer Mettu. Xasiork anlayamamıştı.

“İsminiz aynı ve tamamen birbirinize benziyorsunuz?” diye biraz daha açıklamaya çalıştı sorusunu.

Yabancı güldü.

“Niye ayıralım ki, zaten biz aynıyız. Hepimiz Xasiork’uz. Bizden yüzlerce var.”

Sin’in efendisi Xasiork bu kez bir robotu yerine kendi gelmeye karar vermişti Derzulya’ya.

BİR ÖYKÜ

APOKRİFYA

"Bir ay daha ister misin delikanlı?"

Kafamı kitaptan kaldırıp bir an boş gözlerle baktım. Hep böyle olur. Bir şey okurken etrafımla bağım kopar. Başımı bazen belaya sokan bir huy...

Ocak başındaki bıyıkları sigaradan sararmış sorusunu tekrarladı. "İçer misin? Taze demlendi."

Nihayet önce kelimeleri sonra anlamını kavradım.

"Alırım. Biraz daha açık olsun lütfen."

"Paşa ayı veririm paşama," diyerek güldü adam.

Bu kenar mahallede küçük çay ocağına benim gibi müşteri gelmediğine eminim. Annemin ördüğü renkli hırka, üzerinde ispiertolu kalemle yazılmış kelimeler ve semboller olan eski kot pantolonumdan elde dikilmiş omuz antamla dikkat çektiğim kesin... Adamcağız bilmiyor ama hedefi tam ortadan vurdu: Osmanlı İmparatorluğu'nun son döneminde önemli sorumluluklar almış, soylu atalarıyla övünen bir hanedanın son erkek evladı, annesinin biricik paşasıyım.

Gerçi konağımızın da, ailemizin de ihtişamlı günleri çok geride kaldı ama hâlâ o asaleti taşıyorlar. Belki ben de...

Böyle bir geçmiş, insan gençken kendini yaşlı hissetmesine neden oluyor.

Bu tür ailelerde miras hiçbir zaman mal mülkle sınırlı kalmaz... Ve işte iki yıl önce kaybettiğim amcam Orhan Seyfi Bey'in mirasının ikinci parçasını almak için buradayım...

Çay geldiği sırada, gözucuyla sokağın başında Ethem Fethi Bey'i fark ettim. Tabureden hemen kalktım, tepsiye birkaç lira bırakıp yarı bodrum sahafın kapalı kapısında dikildim.

Ethem Bey, "Hoş geldin Reşat," dedi. "Fazla beklememişsindir umarım, bankada işim vardı."

"Önemli değil efendim, geleceğimi haber vermemiştim."

Eskiden Beyoğlu'nda güzel bir dükkânı olduğunu duymuştum ama kendince mantıklı bir karar almış, Üsküdar'a taşınmıştı.

"İkinci ortaçağı yaşıyoruz, dindar kesim ülkede iktidar olduğundan beri kendini geliştirmeye ve geleceğe hazırlamaya daha meraklı," diyordu. "Sorunları ise şu: Okuduklarını inandıklarıyla budamak zorundalar ve bir yerde dogma denilen duvara tosluyorlar." Anahtarı kilitte çevirirken, "Şimdi çay demlemekle uğraşamam, Rıdvan kardeşim bize iki çay getiriver," diye seslendi. İtiraz etmem fayda etmeyecekti.

İçerideki boğuk ve sıcak hava vantilatörün çalışmasıyla dağıldı.

O yüzünü yıkayıp, beyaz saçlarını tararken gözüm içlerindeki bilgiyi emmek ister gibi dizili kitaplardaydı her zaman olduğu gibi.

Pikabı açtı, seyretmekten zevk aldığım bir ritüel tekrarlandı. Küçük sahafın içi Münir Nurettin Selçuk'un sesiyle kutsandı. Bir

süre huşu içinde dinledik, bu sırada ince belli bardaklar içinde çaylarımız geldi.

“Söyle bakalım paşam, seni hangi rüzgâr attı buraya?”

“Apokrifa,” dedim, güldük. Bu her buluşmamızda yaşanan bir girizgâhtı.

Bu terim esas olarak Kitabı Mukaddes’e İbranice kaynakları doğrulanmadığı için kabul edilmeyen, eski Ahit’e girmeyen metinler için kullanılır ama insanlardan gizlenen her şeyi de kapsar. En azından bizim için.

Doğruluğu kanıtlanamayacak iddialardır. Çoğu önemsiz ama bazısı tarihi yeniden yazdıracak kadar şahanelikte dedikodular, söylentiler, ayrıntılardır.

Apokrifa kana girdi mi çıkmayan bir zehirdir. Bunun tiryakileri için doğrulamaktan daha önemlisi, duymak, enteresan bilgi koleksiyonunu genişletmektir.

Benim şansım mirasımdı. Ölen amcamın gizli bir cemiyetin üyesi olduğunu bilmiyordum... Evlerine misafirliğe gittiğimiz zamanlar geniş tarih kitapları koleksiyonuna daldım hep. Bu dikkatini çekmişti. Bir gün bana, “Tarihin bu kitaplarda yazıldığı gibi olduğuna inanıyor musun?” diye sordu.

Garip bir soruydu. Ciddi bir adamdı, onu hiçbir zaman gülümserken görmemiştim, aramızda amca yeğen yakınlığı doğuracak bir paylaşım veya sohbet olmamıştı.

“Hayır,” dedim sorusuna. “Galipler yazıyor sonuçta.”

Amcam kaşlarını çatarak baktı bana. “Sadece galipler değil,” dedi ve odadan çıktı.

Kısa bir süre sonra zamansız ölümü ailemizi üzmüştü. Vasiyetnamesinde adımın geçtiğini duyunca şaşırmıştım. Her şeyi karısı ve üç çocuğuna bıraktığından emindim oysa.

Avukatın yazıhanesinde sarı, eski zamanlardaki kırmızı balmumuyla damgalanmış bir zarf teslim edildi bana.

O donmuş balmumu ve üzerindeki damga o kadar güzeldi ki kırmaktan çekiniyordum. Avukata, "Açmam mı gerekiyor?" diye sordum.

Genç yaşında sadece kulak çevresinde bir tutam saç kalmış adam, terden dolayı burnunda sürekli kayan gözlüğünü parmağıyla itip, "Elbette, size kalan miras onun içinde," dedi.

Öyleyse nasıl açacağıma kendim karar verebilirdim. Damgayı saklamak için kenardan yırttım. Zarfın içinden bir kartvizit düştü.

Fatih semtinde bir manavın adresi yazılıydı üstünde: Vedat Ulvi Demir...

Ne bir not, ne de başka bir şey vardı.

Sınav dönemiymiş, bu nedenle karar vermek için acele etmedim. İki hafta sonra cesaretimi toplayıp adrese gittim. Kartı alan Vedat Bey, "Demek Orhan Seyfi seni seçti," diye baştan aşağı süzdü beni. Anlaşılan çok etkilenmemişti. "Öğlen oldu, yemeğe çıkacaktım, bana katılır mısın?"

Mirasımın ne olduğunu öğrenmek için özellikle boş bir günümü seçmiştim. Kabul ettim. Beraber salaş ama yemekleri çok lezzetli bir esnaf lokantasına gittik.

Amcamın beni niye bu adama gönderdiğini anlayamamıştım. Vedat Bey neşeli ve konuşmaya meraklı biriydi. Bir yandan yiyor, bir yandan masadaki her şey hakkında bilgi veriyordu.

"Şu salatanın malzemelerine bak: domates, biber... Ne peygamberimiz, ne Fatih Sultan Mehmet bunları yiyebilirdi. Amerika'nın keşfiyle geldi bunlar Avrupa'ya. Osmanlı'da domates yeşilken turşu yapılırmış, kırmızısı çürük diye atılırmış. Turuncu havucu görüyor musun? Hiç düşündün mü niye bu renk?"

"Siyah ve krem rengi türleri de olduğunu biliyorum. Herhalde üretmek için daha çok bu renk seçilmiş," dedim.

"Onlar doğal olanlardır, turuncu havuç Hollandalıların işidir. 16. yüzyılda çiftçiler Prens William of Orange'ın doğum günü için bir hediye olarak turuncu üretmişler. Ve dünyaya yayılan ticari tür budur. Yine Amerika'dan gelen patatesin doğalı da pembeye yakındır."

Yediklerimiz hakkında enteresan bilgileri sıralayıp duruyordu. Etrafımızda sürekli gördüğümüz şeylerin geçmişlerindeki bu garipliklere şaşırmıştım. Sürekli görmek alışkanlık ve sorgulamadan kabullenmeyi sağlıyordu.

"Muz mesela," dedi. "Gerçek muz çiğ yenemezdi. Pişirmek gerekirdi. Yine ticari olması için yapısıyla oynandı."

"İnsanlar geliştikçe etrafı ve yiyecekleriyle oynamış anlaşılan," dedim.

Kafasını salladı, "Hayır," dedi. "Geliştikçe değil. İnsanlık tarihi yiyecek tarihidir. Hayvancılık ile tarım çekişmesi birkaç bin yılı etkilemiştir mesela. Göçebelik ve yerleşik yaşam... Habil ile Kabil'in hikâyesini bilirsin. Habil çobandır, Kabil çiftçi. Tanrı'ya adak adamak gerekince ürünlerini sunarlar. Tanrı nedense Habil'in adağını kabul eder, Kabil kıskançlıktan kardeşini öldürür."

"Sümer mitolojisinde de var bu hikâye," dedim. "Orada bugün temmuz ayına adını veren Dumuzi çobandır, Enkidu ise çiftçi."

Vedat Ulvi Bey kaşığını cacığa daldırırken, "Delikanlı bunu bilmen beni sevindirdi ama yanıyorsun," dedi. "Habil ile Kabil mitinin gerçek kaynağı Sümer mitolojisi *Emeş ve Enten*'dir. 1972 yılında Samuel Noah Kramer hikâyenin parçalarını birleştirdi. Dumuzi ve Enkidu bir yanlış anlamadır."

"Bu konuyu araştıracağım efendim, merak ettim. Yani ilk çağlardan beri bu savaş sürüyor diyorsunuz."

“Tam olarak bunu kastetmiyorum ama sofraya uygarlığa yön vermiştir. Örneğin Türkler İslamiyet öncesi de domuz yemezdi. Zira kısa ayaklı domuz yetiştiriciliği göçebe hayata uymuyordu. Tuz eski zamanda para olarak kullanılacak kadar değerliydi, Almanlar ortaçağ boyunca sabah kahvaltısında bira çorbası içiyordu. Yamyamlık ahlaki olarak çok yakın bir tarihte uygar dünyada dışlanmıştır.”

Eliyle kocaman bir yay çizdi.

“Etrafını oluşturan dünya yediklerimizle şekillenmiştir. Kahvenin, çayın, patlıcanın hikâyesi insanlık tarihini değiştirmiştir.”

Bu bilgileri öğrenmek hoşuma gitmişti ama niye anlattığını anlayamamıştım. Sordum.

“Delikanlı, amcanın mirasının ilk parçası bu,” diye gülümsemi.

Demek amcamdan bana kalan bilgiydi.

Yemek kültürü ile ilgili o kadar çok sır vardı ki. Vedat Bey’in okulundan mezun olmam bir yılı buldu. Yediklerimiz ve içtiklerimiz yeryüzü dünyasından, mirasının ikinci parçasını kazanarak çıkmıştım. Mezuniyet hediyem ikinci kartvizitti. Ethem Fethi Bey’le o sayede tanışmıştık. Onun okulu ise tarih üzerineydi, daha çok da Türklerin tarihi...

“Ne buldun bakalım?” diye sordu.

“Osmanlı soyunun Komnenoslardan geldiği iddialarını siz de duymuşsunuzdur. Bizans imparatorluk taht kavgaları içinde bir Bizans prensi Anadolu Selçuklu Devleti Sultanı Mesut’a sığınır. Türk adı alıp, Müslüman olan prens sultanın kızıyla evlenir. Süleyman Şah bu evlilikten doğar. Bazı tarihçiler Osmanlıların atası olarak Süleyman Şah’ı kabul ettikleri için soyları ünlü Bizans ailesi Komnenosların soyağacına dahil edilir.”

Ethem Bey işaretparmağını altdudağına vurdu. "Bu ikincil derece bir apokrif. Tarihe meraklı çoğu kişi duymuştur bu iddiayı ama özellikle Osmanlı'yı atası olarak gören günümüz iktidarı ve onlara oy verenler politik olarak ciddiye almayacaktır. Kanıt olsa bile inanmayacaktır. Çünkü siyaseten yanlış olması tercih edilecektir. Ve bilginin ne zaman tehlikeli olacağı belli olmaz. On yıl önce padişahlarla ilgili birçok apokrif rahatça dolaşırdı, cumhuriyetin ilk yılları tehlikeliydi. Şimdi Osmanlı da dokunulmaz oldu. Bu nedenle biz apokrifler yüksek sesle konuşmayız, bilgiye açız ama yaymak konusunda isteksiz davranırız."

"Haklısınız ama o zaman bilgiye ulaşmak zor oluyor," dedim.

"Zor olan zevklidir evlat. Neyse konumuza dönelim... Osmanlı ile ilgili çok iddia var. Zaten Fatih Sultan Mehmet, Uzun Hasan'la girdiği mücadelede Kayı soyundan geldiklerini kabul ettirmiştir. O bölgede oturan, Müslümanlığı seçen Rum korsanlar oldukları bile söylenir. Fakat beyliğin ilk dönemlerinde Uygur alfabesi kullanmaları çoğu söylentiye boşa çıkarıyor."

İşte bu noktada elimi çantama attım.

"Ve ben bir hazine buldum!"

Ethem Bey'in gözü kısıldı. Hadi bakalım, beni hayal kırıklığına uğratma, duymadığım bir şey patlat der gibiydi.

"Süleyman Şah, Komnenos soyundan olabilir ama Ertuğrul Gazi'nin babası değil. Şu sikke..." Kalitesi kötü olsa da bir fotokopi uzattım... "Osman bin Ertuğrul bin Gündüz Alp yazıyor. Henüz ulaşamadığım başka bir belgede ise, Gündüz Alp'in Süleyman Şah'ın 'adamı' olduğu ibaresi var."

Yaşlı adam hâlâ biraz ıslak saçlarını sıvazladı. "Bu iyiymiş," dedi. "Gündüz Alp'in ata olduğu bilgisi o kadar giz değil, dile ge-

tiren çok kişi var ama bu sikkeyi görmemiştim. Süleyman şah'a bağlı bir komutan olduğunu da duymamıştım."

Bu büyük bir övgü sayılırdı zira daha önce getirdiğim, "hazine" sandığım bilgilerin sıradan olduğunu söylemişti.

"Başka bir şey var mı?"

"Anadolu Selçukluları ile Bizans'ın ilişkilerinin özellikle Haçlı Seferleri sırasında çok sıkı fıkı olduğuyla ilgili bazı metinler okudum. Haçlılara saldıran Selçuklu süvarileri takipçilerinden kaçmak için Bizans kalelerine sığınmışlar. Onlarla ilgileniyorum şu sıra."

Ethem Bey takdir eder bir ifadeyle başını salladı. Ödüllendirme zamanı gelmişti.

"Senin Fatih Sultan Mehmet ile ilgili apokriflere meraklı olduğunu biliyorum. Al bakalım bir tane... Fatih henüz şehzade iken tebdili kıyafet Konstantinopolis'e gitmeyi severmiş. Belki de şehri almayı o zaman kafasına koymuştur."

Tarzı buydu. Bilmediği bir şey öğrenirse, şekerlemelerinden birini sunardı.

"Bunu duymamıştım," dedim. "Hakkında en son Kazıklı Voyvoda ile ilgili bir bilgi öğrendim. Vlad Tepes'in eline geçirdiği Osmanlı askerlerini kazığa oturtmasının sebebi çocukken Edirne Sarayı'nda yaşadıklarıymış. Eflak voyvodasının oğlu Vlad Tepes ve kardeşi Radu ile devşirme olmak ve babasını kontrol etmek amacıyla saraya alınmış. Kardeşi Güzel Radu, Kazıklı Voyvoda üzerine gönderilen ve onu yenen Osmanlı ordusunun komutanıymış."

Ethem Bey güldü. "Güzel Radu'yu bilirim. II. Murat sultan unvanını kullanan ilk Osmanlı padişahıdır. Ondan önce gazi ve bey kullandılar. Torunu ile evlendiğine dair bir apokrif vardır. Tahta iki değil üç kez çıkmıştır. On iki yaşındaki oğluna tahtı

bırakır ama Varna Savaşı için o meşhur mektupla döner. Zafer sonunda yine tahtını bırakır ama bu sefer de Çandarlı'nın yeni-
çerileri kışkırtmasıyla yine tahta çıkmak zorunda kalır. Mehmet'i
evlendirir ve güya balayı adı altında Manisa'ya gönderir. Fatih
babası ölünce üçüncü kez tahta geçer."

Bu kez sıra bendeydi. Bilgi savaşımız bir tenis maçını andır-
maya başlamıştı. "Biliyorum," dedim. "Apokrife ilgi duymaya bu
bilgiyle başlamıştım. Ve Akşemseddin'in Fatih Sultan Mehmet'e
küs öldüğünü öğrenmek çok şaşırtıcıydı. İstanbul'un fethi sonrası
Türklerin şehre yerleşmesini zorlaştıran kanunlar ve yönetimde
daha çok devşirmelere görev vermesi nedeniyle fikir ayrılığına
düşmüşler. Akşemseddin köyü Göynük'e gitmiş. Bir nevi sür-
gün... Ve orada Fatih'e küs ölmüş."

Çenem düşmüştü. Devam ettim...

"Evliya Çelebi *Seyahatname*'sinde II. Beyazid'in annesinin
Fransa kralının kızı olduğunu okudum," dedim. "Esasında Bi-
zans İmparatorunun oğluyla evlenmesi için gönderilmiş ama ge-
miler tam da kuşatma sırasında gelince Türklerin eline geçmiş."

"Doğru," dedi Ethem Bey. "Bu nedenle Kanuni zamanında
Fransa ile iyi ilişkiler kurulduğunu tahmin ediyorum. Sonuçta
hanedanlar akrabaydılar."

Böyle bir sohbeti edebileceğim kişi sayısı fazla değildi. Sarı
Selim'in Kanuni Sultan Süleyman'dan olmadığını, Osmanlı'nın
bir ara Hollanda'da yasa çıkarttırabilecek kadar güçlü olduğunu,
1585'te bir Osmanlı donanmasının Kenya'da Mombasa Limanı'nı
Portekizlilerden aldığını, dört yıl oraya hâkim olduğunu, Yıldı-
rım Beyazid'in babasının ölümünde parmağı olduğunu kaç kişi-
yle paylaşabilirdiniz ki?...

Ethem Bey, "Fatih'in apokrife bir katkısı da Türklerin Tru-
va soyundan geldiği iddiasıdır. Onun papayla yazışmalarından

çıkan bir ihtimal. Truva binlerce yıl önce yıkıldığı zaman kurtulanların bir kısmı gemilerle İtalya'ya gittiler. Sabinlerin karılarını kaçırap Roma İmparatorluğu'nun temelini attılar. Ama bir kısmı da son Truva kralı Priamos'un torunu Turcus komutasında Kafkaslara kaçtı. Orada İskitler ile karışmışlar. Türk isminin bu adamdan geldiği söylenir."

Heyecanla sözünü kestim. "Fatih bu akrabalığı kastederek papaya şu satırları yazmış: 'Aynı kökten olduğumuz halde, Hector'un öcünü alma hakkımız olduğu halde İtalyanların bize düşmanca davranmalarına ve Rumları korumalarına şaşırıyorum.' Ortaçağda üzerinde çok durulan bir iddiaymış bu. Tabii Venediklilerle Türklerin ilişkisi..."

"Orada dur bakalım, Venedikliler Kelt soyundandır. Türklerle olan ilişkileri bugün dahi devam eder. Kurtuluş Savaşı'na katkıları olmuştur ama bu başka bir miras parçasının ve Sır Sahibi'nin konusu olacak."

"Mirasım kaç parça efendim?" diye sordum.

Öğrenmem gereken o kadar çok sır vardı ki.

Ethem Bey, "Yedi tabii ki, kutsal yedi. Eğitimin bitmesine benimkiyle beraber altı Sır Kapısı kaldı, daha birini kapattın."

Bütün kapıları kapattığımda ne olacağını sormaya cesaret edemedim. Tahmin de edemiyordum.

İnsanların çoğu yaşamlarını ne kadar etkilediğini bilmeden bu konuları önemsemiyordu. Bu tür bilgileri sevgilime heyecanla anlatırken, "Bunların sana bana ne faydası var?" gibi bir tepki alıyordum. Herkes beyaz tavşanı takip etmeye meraklı değildi. Ona göre para kazandıracak konulara odaklanmalıydım.

Birden sessizlik oluştu. Plak bitmişti. Ethem Bey antika ahşap masasının çekmecesini açtı. Elini havaya kaldırdığında mira-

sının üçüncü parçasını tutuyordu. "Reşat daha derinlere inmenin vakti geldi."

Yutkundum. Gerçekten istiyor muydum? Şimdiye kadar öğrendiklerim içinde elbette insanın başını belaya sokabilecek sırlar vardı ama...

"Hazırım," diye bir ses duydum. Bu benim sesimdi.

"Kartvizitte yazan adres Arnavutköy'de. Yakup İlyas Özçeçen. Geleceğini haber vereceğim. Ne zaman gitmek istersin?"

"En kısa zamanda... Tabii mümkünse." Ter basmıştı.

"Sorun değil," dedi gülerek Ethem Bey. "Seni kıskanıyorum. Zira o kapının arkasındaki sırlar, tehlikeli olduğu kadar şu ana kadar öğrendiklerini gölgede bırakacak kadar ışıltılı. İstiyorsan vazgeçebilirsin."

"Hayır, kararım kesin."

"Hemen cevap verme. Şimdiye kadar yaptığın duvardaki gizli ikonaları fark etmektir, oysa bu tapınağa giriş. Ayaklarının altından bütün gerçekliğin yittiğini hissedebilirsiniz."

Haklıydı. Tahmin edebiliyordum. Derin bir nefes aldım. "İstiyorum," dedim.

* * *

İki saat sonra kâğıttaki adresin önündeydim. Bir marangozdu burası. Üstü başı talaş içinde bir genç beni fark edince yanıma geldi. "Reşat Bey mi?" Benden birkaç yaş küçük olduğunu tahmin ettim.

"Evet," dedim. "Yakup İlyas Özçeçen'i arıyordum."

"Beni takip edin lütfen," dedi.

Onunla yürürken hâlâ geriye bakıyordum. "Marangozluğu hep merak etmişimdir. Ne tür işler yapıyorsunuz?"

Kafasını düşünür gibi eğdi bir an. "Özel sipariş alıyoruz. Mümkün olduğunca eski usul çalışırız. Bu nedenle biraz pahalı oluyor doğal olarak."

"Bir süre çalışmak isterdim, kendime birkaç eşya yapabilmeyi öğrenecek kadar."

"İsterseniz ayarlamak zor olmaz efendim."

"Yakup Bey patronunuz mu?"

"Ne? Ah, hayır," dedi gülerek. Böyle düşünmeme şaşırmıştı.

Birkaç dakika daha yürüdük, sağa sola dönerken yolu hatırlama imkânım kalmıştı. Birden durdu. "Burası... Kusura bakmayın benim dönmem gerekiyor. Uğramayı unutmayın, abime söylerim."

Ben işaret ettiği yere bakarken teşekkür etmeme bile fırsat vermeden gitti.

Bir yorgancıydı burası.

İçeride üçü genç dört kişi kucaklarına yorganları almışlar, uğraşıyorlardı.

Yavaşça yürüdüm. Selam verdim.

Yaşlı yorgancı, "Hoş geldin Reşat. Ethem ile biraz önce konuştum. Gel içeri çekinme," dedi.

Ne yalan söyleyeyim, hayatımda gördüğüm en çirkin insanlardan biriydi. Çiçekbozuğu suratı sanki kraterlerle doluydu. Burun ince başlayıp birden genişliyordu. Dudakları sanki yokmuşçasına ince ve soluktu.

Ama gözler... Griye çalan açık mavi gözleri hayatım boyunca gördüğüm en güzel gözlerdi. Bir süre sonra sadece o güzelliklere konsantre oluyordu insan.

Dükkânın üstünde teras vardı. Minderler serilmiş, bir tente üstüne gerilmişti. "Yemeklerimizi burada yer, bazen çıkar keyif yaparız iş azsa," dedi.

Bir mindere oturup, arkama yaslandım. İnsanı ferahlatan hafif bir rüzgâr vardı.

“Şerbetimiz gelecek. Aç mısın?”

“Üsküdar’da vapurun kalkmasını beklerken yedim bir şeyler sağ olun,” dedim.

“Nargile içiyor musun?”

“Çok sık değil, arada...”

“Şimdi ister misin? Ben alacağım.”

“Olur, sakızlı var mı?”

“Vardır.”

Merdiven başına gitti. Görmediğim birine seslendi.

Nihayet karşılıklı oturmuştuk.

“Demek apokrif metinlere meraklısın. Niye diye sorguladın mı?”

“Tarihe bakıyorum, hatalı bir kurgu olduğunu hissediyorum. Anlamlandıramadığım şeyler var. Bu bir resme bakıp, nedenini anlamadan hoşlanmamak veya bir yemeği lezzetsiz bulmak gibi. Nedenini öğrenmek istiyorum. Apokrif metinler boşlukları dolduracak ve nihayet yaşamı seveceğim hale getirecek gibi hissediyorum.”

Yakup Bey cevabımı beğenmiş gibi kafasını salladı. “Oldukça etkili bir nedenmiş. Orhan Seyfi seni boşuna seçmemiş. Hepimizin nedeni farklıdır elbette. Şimdi sana önemli bir soru sormalıyım.”

Sorusunu bekliyordum ki tahta dar merdivenlerin gıcırtısı duyuldu. İki genç nargilelerimizi ve kızılıcak şerbetlerimizi getirdi.

İlk yudum ve nefeslerimizi alarak birbirimize baktık.

“Bekliyorum,” dedim.

“Reşat, kutsalın var mı?”

Kesinlikle hazır olmadığım bir soruydu. Saçımı geriye attım. “Yok sanırım,” dedim. “Saygı duyduğum şeyler var ama kutsallım yok.”

“Bunu neden sorduğumu açıklamak isterim: Apokrif metinler en çok dogma ile çatışır. Kutsal olan insanlar bir yerde bundan rahatsız olur. Ve geri kalan yapı çöker, altında kalır. İstersen başlayalım.”

Nargileden derin bir nefes çekip, havaya yoğun bir duman saldı. “Hazırım.”

“Bizim gücümüz bilgidir. Ama akademisyen, gazeteci, yazar, bilimadamı değiliz; kaynaklar veya doğrulamakla uğraşmıyoruz. Benden duyduklarını tamamen reddedebilirsin. Kendi içinde çelişkiler de barındıracaktır. İnanmak, bir kısmını almak veya hepsine yalan demek hakkın. Sadece benden seni ikna etmemi, kanıt sunmamı isteme. Bir apokrif koleksiyoncusu bir sürü çöp arasında işe yarar bir şey bulmaya çalışır. Bazen mücevher zannettikleri çürük meyve çıkabilir. Ayrım yapmak sana kalmış.”

“Merak etmeyin dedim, genel resme oturtmaya çalışırken ne doğru, ne değil, ne uyumsuz sezebiliyorum.

“Peki, genç dostum. *Sic parvis magna*.”

Hemen mırıldandım: “Küçük başlangıçlar yüceliğe ulaşır.”

“Bizim sır yolculuğundaki rehberimiz dillerdir. Çeşitli dillerdeki benzerliklerden kaynağa ve doğruya ulaşmaya çalışırız. Konumuz din. Hazreti Âdem ile başlayalım...”

İbn’ül Arabî’nin *Fütûhat-ı Mekkiye* eserinde şu yazılıdır. İbn’ül Arabî Kâbe’yi tavaf ederken dikkatini bazı şahıslar çekmiş. Bunlardan biri kendisine, ‘Sen beni bilir misin? Ben senin atalarından biriyim,’ demiş. Bunun üzerine İbn’ül Arabî şu soruyu sormuş: ‘Sen dünyadan intikal edeli kaç sene oldu?’ Kırk bin cevabını alınca, ‘Âdemoğlu neslinin ömrü bu kadar yoktur, insanlık tarihi

yedi bin yıllık,' diye itiraz etmiş. Bunun üzerine o şahıs, 'Hangi Âdem'den, yakın olan mı uzak olandan mı?' diye karşılık vermiş."

"Buradan ne sonuç çıkarıyoruz?" diye sordum.

"Âdem ilk insan değildir. Bir insan türünün ilk atasıdır. İbn'ül Arabi o zaman, 'Allah yüz bin Âdem yaratmıştır' hadisini hatırlamış. Bursevi'nin *Hadis-i Erbain* adlı eserinde nakledilir. İnsanın, daha doğrusu ruhunun kâinattan önce var olduğu kesin. Bu konuya daha sonra döneriz."

Eğitime hızlı girmiştik. Konuşmaktan çok dinlemenin daha doğru olacağını anlamıştım.

Yakup Bey, "Çay getirin," diye bağırdıktan sonra devam etti. "İlk cinayeti bilirsin. Kabil, Habil'i öldürür ve kargadan gördüğü gibi gömerek saklamaya çalışır. Allah onun kardeşini öldürdüğü anladığı zaman damgalar ve yeryüzünde dolaşmakla lanetler. Bu anlatının sonunda, 'Kabil doğuya gitti ve bir şehirde evlendi, soyu üredi,' denir. Bu şehrin Hindistan'da olduğunu tahmin ediyoruz. Hazreti Âdem ve Hazreti Havva ilk insanlar deniyor ama oğulları cinayet sonrası doğuya gittiği zaman bir şehre yerleşiyor. Kim buranın sakinleri? Tahminimiz başka ırklar..."

Kabil evlendi ve soyu üredi demiştik, bu soyun Nuh tufanıyla yok olduğu söylenir. Bir taraftan da vampir mitolojisinde Hazreti Âdem'in ilk karısı Lilith ile birleşerek vampir ırkını başlattığı da hikâye edilir."

"Vampir mitolojisinin kökünün Mısır'da olduğunu sanıyordum," dedim.

"İlginç bir konudur o, Harut ile Marut hikâyesi gibi ama şimdilik peygamberlerle devam edeyim. Hazreti Nuh'a gelirsek..."

Nargilesinin közlerini değiştirirken bir süre sustu. "Hazreti Nuh Sümer mitolojisinde Utnapiştım'dır. Tanrı Enlil insanların gürültüsünden bıkip tufan ile onları yok etmeye karar verdiğinde

bütün tanrıları toplar ve felaket konusunda insanları uyarmamaları için yemin ettirir. Enki, bu yemini bozmaz ama Utnapiştım'ın evinin duvarına olacakları anlatır, yani duymasını sağlar. İşin garibi Enki tek tanrılı dinlerde Şeytan'a denk düşer. Yani insanları tufandan kurtaran Şeytan olabilir..."

"Şeytan'ın, yani Azazel'in cin soylu olduğunu duymuştum," diye araya girdim.

"Doğrudur. O konuyu daha sonra geniş konuşuruz. Hazreti Nuh'a dönersem; babası konusu da apokrif sır. Lamek, Hazreti Nuh doğduğu zaman kendisine hiç benzemediğini düşünerek babası Metuşelah'a dert yanar. Bu çocuk benden değil, der. Metuşelah ile evine gider karısı Bat-Enoş'u sorgularlar. Kadın sonunda çocuğun Lamek'ten olmadığını itiraf eder, onu içine 'Tanrıların oğullarının' koyduğunu söyler. Nefilimleri duymuşsundur. Meleklerin soyu. Bu hikâye hahamlar tarafından Tevrat'tan çıkarılmış. Tanrıların oğullarının kim olduğu muallak, melek veya uzaylılar... Hazreti Nuh'un suni döllenme ile doğduğunu düşünüldürtüyor bu apokrif."

"Bu konu ilgimi çekti, araştırmak için not alabilir miyim?" dedim.

Yakup Bey, "Gerek yok," dedi. "Ben sana okuman için bazı kaynaklar vereceğim. Enok'un Kitabı gibi. Şimdilik arkana yaslanıp rahatça dinleyebilirsin."

Dediğini yaptım, ayakkabımı çıkarıp minderin üzerinde rahat bir pozisyon aldım. Bir yandan sakızlı nargilemi tütürüyordum.

"En güzel apokriflerden birkaçı Hazreti İbrahim ile ilgilidir. Zira şu anda yayılmış üç tek tanrılı dinin atasıdır. Yahudilerin eski adı Habiru'dur. Bu kabilenin Çingeneler ve Kürtler gibi Hindistan'dan Ortadoğu'ya geldiği düşünülüyor. Kadim İbrani-

ce ile Hindistan'daki Tamilce arasında akrabalık var. Bu konu şu yüzden önemli: İbrahim ve karısı Sara, Hindistan'da ise Brahma ve karısı Sarasvati..."

Gözlerim açılmıştı. "Yani Hazreti İbrahim Hindu tanrısı mı?"

"Bilemiyoruz," dedi Yakup Bey. "Tasadüf olamayacak bir bağlantı var ama kim önce? Tarihsel olarak Brahma daha eski duruyor ama belli olmaz. Godfrey Higgins 19. yüzyılda Yahudilerin Hint kökenleri hakkında iki ciltlik bir eser yazdı: *Anacalypsis*."

"Yahudilik ile Hindistan'daki Şivaizm arasında birçok isim benzerliği vardır: Yahve-Jahve-Tseeva, Şiva-Şaiva-Siva; Elohim-Elohim (Tanrılar), Lukhimi-Lokhi-Lukh; El Elyon, Il Layun gibi... Sadece ilahi isimler değil, yerleşim isimleri de benzer."

"Belki de bir kabile Hazreti İbrahim liderliğinde Batı'ya göçtü," diye yorumladım. "Yanlarında getirdikleri eski inançları evrimleştirmişlerdi."

"Olabilir, dediğim gibi hangisi hangisinin kökeni bulmak zor. Belki de kayıp Yahudi kabilelerden biri Keşmir'e yerleşti ve o bölgeyi etkiledi. Eski dünya bugün zannettiğimiz gibi birbirinden habersiz değildi. Örneğin Mısır ile Hindistan arasında yoğun bir ticaret vardı. Kleopatra, Roma ordusu galip geldiğinde Hindistan'a kaçmayı düşünmüştü. Ve burada Musa'ya geliyoruz."

"Sizce yaşadı mı?" diye sordum.

"Bütün peygamberler için esasında yaşadı mı sorusu sorulabilir. Hazreti İsa, hatta Hazreti Muhammet için bile. Musa'nın ismine veya Tevrat'ta aktarılan olaylara Mısır tarihinde rastlayamıyoruz. Hatırlamak istememiş, ismini silmiş olabilirler. Belki de Musa, tek tanrılı din getirmek isteyen Akheneton'un ölümünden sonra ona bağlı müritlerle Mısır'ı terk eden bir Aten rahibiydi. Yalnız şu var ki ismi Musa değildi."

Yakup Bey coşkun bir sel gibi dinler tarihine dalmıştı. "Moses oğul anlamına gelir. Ramses – Ra'nın oğlu, Tuthmosis – Thot'un oğlu, Ahmose – Ah'ın oğlu... Bu Ah, Eski Mısır'da Ay tanrısının ismiydi, unutma, birazdan karşınıza çıkacak," diye gülümsedi. "Yani büyük ihtimalle Musa'nın da isminin önünde bir Mısır tanrısı ismi vardı ama silindi. Doğrusu ya hangi tanrı olduğunu çok merak ediyorum."

Bu sırada bolca çay ve şerbet içtiğim için sıkışmıştım, tuvalete gitmek için izin istedim. Döndüğümde yaşlı adam bir kitabı okuyordu. İbn Al-Kalbi'nin *Kitab Al-Asnam* yani, *Putlar Kitabı*.

Minderime yerleşince hemen kapatıp devam etti.

"Musa gibi Hazreti İsa da tarihsel olarak kayıptır. Yani dönemi takip ettiğimiz belgelerde yoktur. Mesela Vaftizci Yahya'yı, o sırada Şeria'yı ele geçirmiş Roma belgelerinde okuyoruz ama Hazreti İsa yok. Zaten ilk kiliseler Vaftizci Yahya içindir. Gerçekten bir Hazreti İsa olmuşsa hayat hikâyesinin Vaftizci Yahya, Mısır tanrısı Horus ve Tynalı Apollonius'un kolajı olduğu anlaşılıyor. Hazreti İsa'nın Horus ile benzerlikleri çoktur. Zaten bu konuları Hristiyan dünyası çok iyi biliyor. Öte taraftan Hazreti İsa'nın bir Budist rahibi olduğu da söylenir. Çocukluğu ile otuzlu yaşları arası karanlıktır. Ne yaptığını bilmeyiz. Keşmir'de yaşamış olabilir. Nitekim çarmıha gerildikten sonra ölmediği, Keşmir'e gittiği de söylenir. Ne yalan söyleyeyim: Hazreti İsa konusu apokrif açıdan, gerçeğinden daha doğru durmaktadır."

Hz. İsa konusuna yabancı değildim, bu iddiaları dile getiren, oldukça tartışmalı kanıtlar sunan çok eser vardı.

"Hristiyanlığın en önemli farkı, Yahudilikte çok da üzerinde durulmayan Şeytan, Günah, Cennet-Cehennem konularına dalmasıdır. Eski dünyanın tanrıları Şeytan kimliğinde kovalandı. Cadı avında bir milyondan fazla kişi pagan inançlarından dolayı

öldürüldü. Oysa Hazreti İbrahim ve Hazreti Musa zamanı Şeytan icat edilmemiş gibidir. Nemrut ve firavunlar kötü adamlardı. Şeytan'ın evrimine sonradan gireriz. Esasında eski inançların çoğu bu kötü meleğin kurgusal miti içinde erimiş, birbirine yapışmıştır.”

Bir an başım döndü. Gerçekten uyardıkları kadar vardı; gerçeklik ayağımın altından çekilmişti. Bir dönem gelmiş, Şeytan gibi bir karakterin iyi olacağı düşünülüp uygulanmıştı belki de. Yakup Bey ise bir çocuk hevesiyle anlatmaya devam ediyordu.

“İslamiyet’e geliyoruz. Şimdiye kadar anlattıklarımı orada burada duymuş olabilirsiniz ama bunlar eşsizdir. Doğal olarak birilerine anlatmak, paylaşmak konusunda istekli davranma...”

O sönmüş nargilesini açarken, “Aynı düşüncedeyim merak etmeyin,” dedim.

“Hazreti Muhammet için de yaşamadı iddiaları var ama ben bunlara inanmıyorum. Bir papaz olduğu, papa olmak isteği kabul edilmediği için Hristiyanlığa sırtını döndüğü, kendi dinini yaydığı söylenir. Bu şu açıdan mantıksız: Hristiyanlığın ilk dönemlerinde İskenderiye ve Ortodoks kiliseleri güçlüydü. Roma’daki Papalık ise yıkılan imparatorluk ve barbar işgalleri nedeniyle zayıftı. Hazreti Muhammet niye en zayıf konumda olan papa olmak istesin ki? Kâbe’nin çevresinde eski bir kilise olduğu söylenir. Güya Kâbe bir dönem kilise olmuş. Pek inandırıcı değil. Gel gelelim İslamiyet’in Yahudilik gibi Hindistan ile ilgisi daha şaşırtıcıdır.”

“Hazreti Muhammet dinini yaymaya çalıştığı zaman İskenderiye’deki Kıpti kilisesi patriği Mekke önde gelenlerine bilgi almak için mektup yazar. Ebu Cehil veya Süfyan şu bilgiyi verir. Hazreti Muhammet’in ailesi Kâbe’nin koruyucusuydu. O gençken Kâbe’nin bir duvarı çöktü ve bir miktar altınla, eski yazmalar

bulundu. Altınları çalan biri yakalandı, eski yazmaları ise Hazreti Muhammet aldı. Yani deniyor ki Kur'anı Kerim için bunları temel aldı. Ama bu mektup yok. Zaten Hazreti Ömer Mısır'ı ele geçirdiğinde İskenderiye Kütüphanesi üçüncü kez yandı. Önce Sezar, ikincisinde Hristiyanlar ve son olarak Müslümanlar o değerli eserleri yaktı."

"Hindistan bağlantısına dönersek; Mahatma Gandhi diye kulağına çalınmıştır. 'Mahatma' veya 'maha-atma' yüce olan anlamına gelir. Mahatma ile Muhammet arasındaki benzerliği fark etmişsindir. İslam ise Tanrı'nın mabedi anlamındaki İşalayam'a benzer.

Derler ki Hazreti Muhammet gençliğinde Mekke'ye gelen iki Hintli tüccardan çok etkilenmişti. Bizim namaz, Arapların sala dediği ibadet biçimi de Hintlilerin Namaskar adlı bir yogasıdır. Evet, iki ibadet biçimi benzer. Zaten Farsiler o nedenle sala yerine namaz demiş. Ama namaza benzer ibadet Hazreti Muhammet'ten önce de Ortadoğu'da vardı. Ay Tanrısı Sin'e bu şekilde ibadet ediliyordu."

Ay tanrısı konusunda biraz bilgim, ama daha çok ilgim vardı. Bu nedenle benim için zevkli bölüme gelmiştik. Dikkatimi toparladım.

"Sümer Ay tanrısı Sin, gizemli ve okült etkisi çok güçlü bir figürdür. Kâbe için Sin'in evi derlerdi. Sina Yarımadası hâlâ onun adını taşır. Birkaç adını söylediğimde tanıyacaksın: L'ah, ah, il ah, eloh, Allah... İl tanrı demektir. Yani ilah dediğimizde Tanrı Ah diyoruz. Esasında Tanrı'nın ismi şudur..."

Güçlü bir nefes alıp verdi: "Haaaahhh" benzeri bir ses çıktı.

"Yani Tanrı'nın adı nefes alıp verirken çıkan sese benzer. Şimdi adını hatırlamadığım büyük bir İslam düşünürü de böyle

demiş. Ona sormuşlar, 'Günde kaç kez Yaradan'ı anarsınız?' diye. O da, 'Her nefes aldığım da,' demiş."

Bugün etrafına baktığında Ay tanrısının izini birçok yerde görebilirsin. ABD'nin kurucu babaları gizemli Ay kulübüne üyeydi. Simgesi baykuş ABD'nin en önemli eserlerinde gizlenmiştir. Dünyayı yönetenlerin bulunduğu söylenen Bohemian Grove buluşmalarında birkaç metrelik taştan bir baykuş heykeli önünde pagan ritüelleri gerçekleştirilir."

Dünyayı yöneten gizli örgütleri dinlemek istemiyordum şu an, konuyu peygambere çektim. "Hazreti Muhammet'in babasının adı Abdullah'tı. Müslümanlar, Allah isimli bir tanrının İslamiyet öncesi olduğunu bilmiyor," dedim.

Yakup Bey, "Esasında biliyorlar," dedi. "Hazreti Muhammet'in babası Abdullah ve dedesi Abdulmuttalib Kabe'nin koruyucularıydı ve içindeki dört büyük puttan biri olan Ay tanrısı El-İlah'a, yani Allah'a tapıyorlardı. Yemen Kralı Ebrehe, Kâbe'yi yıkmak için geldiğinde ordusunu helak edenin bu tanrı olduğuna inanıyorlardı. Ebu Leheb olarak bildiğimiz Abdulmuttalip'in oğlu, Hazreti Muhammet'in amcasının adı Abduluzza'ydı. Uzda da bildiğin gibi bir put ismi.

Ay tanrısı ile Allah arasındaki bağlantı şeytan ayetlerinde de geçer. Hazreti Muhammet Kureyşileri İslam'a davet ederken Necm Suresi'nde Ay tanrısının kızları olarak anılan üç puttan; Lat, Menat ve Uzza'dan bahsederken, 'Bunlar şefaatleri umulan yüce varlıklardır,' ayeti gelir. Ama bunu Şeytan kulağına fısıldamıştır ve iptal edilir. İslam'daki hilal ve ay takvimi de bu inançtan kalanlardır. Gerçi hilal ve yıldız motifi Sasani sikkelerinde de, Bizans'ta da kullanılıyordu. Kökene gidersek karşımıza pagan bir inanç çıkar: Ortadoğu'da gökcisimlerine tapan bir din olan Sabiilik güçlüydü.

Sabiilik tek tanrılı bir din olmamasına, gökcisimlerine tapan eski bir inanç olmasına rağmen Kuran'da hak dinler arasında sayılmıştır. Sin'i de içeren bu inançtan Müslümanlığa geçen şeyler çoktur: namaz kılma, oruç tutma, kurban kesme, hac, namaz öncesi abtes alma... Sabiiler yedi güneş için günde yedi kere namaz kılardı, bu İslam'da beşe düşmüş.

Bu konuda Hilfu'l-Fudul teşkilatını incelemek lazım. Bir rivayete göre bu teşkilat Kâbe ve etrafını korumak için Hazreti İbrahim ve oğlu İsmail tarafından kuruldu. Hazreti Muhammet ve ataları bu gizli teşkilatın üyesiydi. Peygamber daha sonraları bu örgüte üye olduğunu itiraf etmiştir: 'Abdullah bin Cudan'ın evinde böyle bir sözleşmeye şahit oldum, kırmızı develere sahip olmuşum gibi sevindim. Bugün olsa yine katılıırım,' diye kendi ağzından doğrulamıştır.

Bu konuda bazı şeyler duymuştum. "Sabiiliğin gökcisimlerini meleklerle birleştiren Hazreti İbrahim'in dini olduğu söyleniyor. Tek tanrılı iken sonra bozulmuş. Ayrıca bunların Vaftizci Yahya'nın inancı olduğu iddiası da var."

Yakup Bey öksürdü, bir yudum su aldı. "Evet bunları iyice incelemek lazım. Din apokrifa benim konum ama Abraxas, Demio-urgos gibi konulara sonra gireceğiz. Tek tanrılı dinler bozulmuş olabilir veya pagan inançlar birbirini etkilemiştir. Örneğin Kelt inanişında Hazreti Hızır'a benzer Yeşil Adam vardır. Ormanın ruhu... Ama bu inanç Hindistan'da da aynı şekilde vardır. Robin, Son of Robin isimlerini görünce bu inancın izini bulursun. Robin Hood'u hatırlarsın, filmlerinde yeşil bir kıyafet giyer. Daniel Defoe niye kitabına Robinson Crusoe adını verdi? Eski inançlar hep etrafımızda ve şu veya bu şekilde kendilerini belli ediyorlar."

Kafam karışmıştı. "Sümer, Aryan, Hint, Yunan ve Mısır mitolojileri... Tek tanrılı dinlerin karakterlerinin pagan inanişlara girişi veya tersi... Gerçeği bulmak imkânı var mı sizce?"

Yakup Bey, "Sanmam. Senin için benden sonra dört kapı var. Her kapı bazı bilgileri önemsiz hale getirecek veya pekiştirecek. En iyisi hepsini öğrenip karar vermek," dedi.

"Sizin yorumunuzu merak ediyorum."

Yakup Bey uzaklara bakıp bir süre düşündü. "Apokrif bir din değil, tehlikeli bir hobidir. Bir söylenti bir inancı sallar, diğeri sağlamlaştırır. Ben kendimi deist diye tanımlarım. Bir yaratıcıya inanıyorum. Dinlerin yozlaşmamış özünde bir insan tarafından düşünülemeyecek denli derin bir yaratı ve kâinat algısı var. Bir tanrı evreni yarattı ve karışmıyor diye düşünmek saçma. Karışıyor bile amacı nedir sorgulamak lazım. Yaratılışı, sonsuzluğu, insan ruhunun tekâmülünü anlamak için, temel olarak Kur'anı Kerim'i alıyorum. Bu da Hazreti Muhammet'in isminin Mahatma'dan gelmesini veya duvarın yıkılmasıyla eline geçen eski yazmalar konusunu önemsizleştiriyor. Yalanlamıyor ama ortada lezzetli bir yumurta var. Neyin yumurtası olduğu yememi engellemeyecek. Sorgulamak yarım bırakılırsa inancı sarsabilir ama sonuna kadar gidilirse pekiştirir.

Şuna inanıyorum, insan ruhunun tekâmülü bu evrenle bitmeyecek. Bu bir aşama. Et, kan ve ten sınavı. Yaratılış konusunda ne denir: Allah çamurdan insana şekil verdi, içine ruhu üfledi. Ruhu yarattı demiyor. Başka bir bölümde, insan kıyamet günü neden yargılanacak, hesap verecek sorusunun karşılığı şu: Âlem yaratılmadan önce insan ruhları Allah'a söz verdi. Bu söz, antlaşma nedeniyle yargılanacak ruhlarımız. Belki de et, kan ve ten sınavını aşamayanların ruhu bunlara bağlı kalacak. Cennetleri onlara et, kan ve tenin zevkini sunacak. Sınavı aşanların ruhu ise başka bir evrende başka bir sınavı geçmeye çalışacak."

"Ne için?" diye sordum. "Bütün bu simülasyonların amacı ne?"

“Bilemem. Belki de tekâmül için.”

“Mitoloji, din, tarih... Hepsinin içinde o muhteşem gerçeğin özü dağılmış durumda. Yakalamak istiyorum.”

Yakup Bey uyarmak zorunda hissetti. “Bu dinlediklerin gündelik hayatını değiştirmeyecek. Buradan evine giderken yerçekimini alt edip, uçmayacaksın. *Matrix*’teki Neo değilsin. Yine acıkacaksın, uyuyacaksın, sevişeceksin, tuvaletin gelecek. Kutsal insan olmayacaksın.”

Gülümsedim. “Haklısınız ama bütün bu kapılarda matematiksel bir formül seziyorum. Yemek kültürünün hayatımıza girişi, tarihin değiştirilmesi, dinlerin kökenindeki gölgeli alan kaos içinde bir düzen barındırıyor. Eğer onu anlayabilirsem geleceği öngörebilir, ufak müdahalelerle istediğim gibi değiştirebilirim. Bu öyle bir güç ki; bugüne hâkim olabilir, geleceği inşa edebilir, geçmiş de istediğim gibi yazabilirim. Apokrifa formülü birey beyinlerine uygulanamayabilir ama kitleleri yönetebilir.”

“Delikanlı,” dedi Yakup Bey. “Sen gerçekten tehlikelisin. Ama benim işim yargılamak değil.”

DERZULYA SERİSİ

"Asi - Kara Gezgin" (Habis Üçlemesi I) - Çıktı

"Sin - Sarı İstilâ" (Habis Üçlemesi II) - Çıktı

"Asa - Gri Tanrı" (Habis Üçlemesi III)

"Mavi Melek" (Hasat Üçlemesi I)

"Yeşil Kıyamet" (Hasat Üçlemesi II)

"Mor Ölüm" (Hasat Üçlemesi III)

"Kızıl Vaiz" (Hain Üçlemesi I) - Çıktı

"Cellat" (Hain Üçlemesi II)

"Aşk" (Hain Üçlemesi III)

"Beyaz Kapı"

"Zefir"

Derzulya Öyküleri